Sayı: 3 / Haziran 2017
Alman Liseliler Kültür ve Eğitim Vakfı Özel Anadolu Lisesi Yıllık Edebiyat Dergisidir

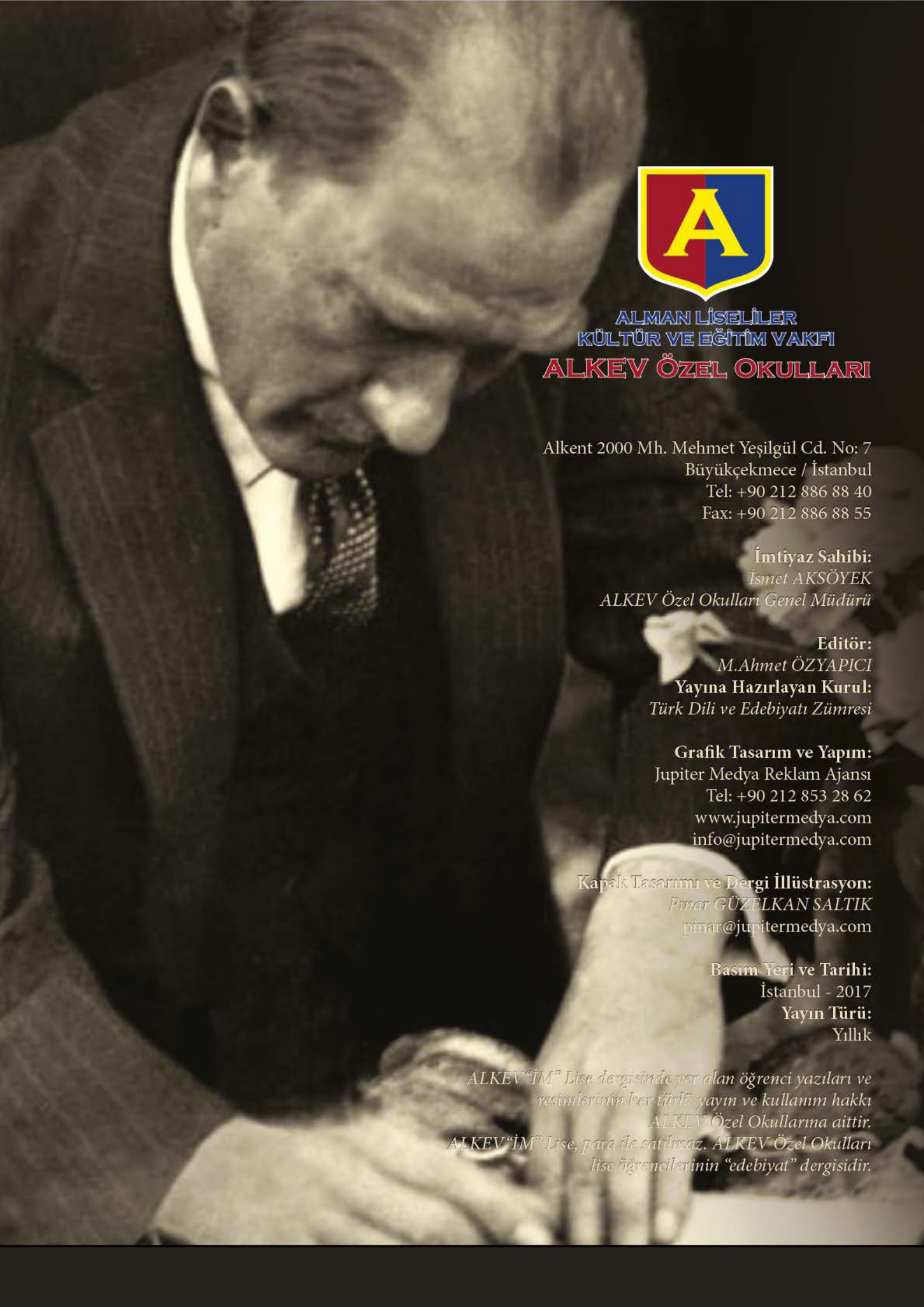
ALKEV "İZ"

Lise

Çınarların yüce gölgelerinde yetişmek...

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

Alkent 2000 Mh. Mehmet Yeşilgül Cd. No: 7
Büyükçekmece / İstanbul
Tel: +90 212 886 88 40
Fax: +90 212 886 88 55

İmtiyaz Sahibi:
İsmet AKSÖYEK
ALKEV Özel Okulları Genel Müdürü

Editör:
M.Ahmet ÖZYAPICI
Yayına Hazırlayan Kurul:
Türk Dili ve Edebiyatı Zümresi

Grafik Tasarım ve Yapım:
Jupiter Medya Reklam Ajansı
Tel: +90 212 853 28 62
www.jupitermedya.com
info@jupitermedya.com

Kapak Tasarımı ve Dergi İllüstrasyon:
Pınar GÜZELKAN SALTIK
pinar@jupitermedya.com

Basım Yeri ve Tarihi:
İstanbul - 2017
Yayın Türü:
Yıllık

ALKEV "İM" Lise dergisinde yer alan öğrenci yazıları ve resimlerinin her türlü yayın ve kullanım hakkı ALKEV Özel Okullarına aittir.

ALKEV "İM" Lise, para ile satılmaz. ALKEV Özel Okulları lise öğrencilerinin "edebiyat" dergisidir.

ÖNSÖZ

"Belki de edebiyatçılık, anlatmaktan çok, bir anlama uğraşına dayanıyordu."
Zülfü Livaneli

Gençlik coşkusuyla dolu öğrencilerimizin hayatı anlama çabalarına yardımcı olan "im"leri ve tanıklıklarını anlatabilecekleri imgeleri bulabileceğiniz bir derleme oluşturmanın uğraşındaydık yıl boyunca.

"Kalem kâğıda sürtündükçe bilenir." diyordu bir yazar kitabında. Ne kadar anlamlı ve doğru bir söz olduğunu ALKEV"İM"-Lise dergisinin bu ilk sayısını elimize alınca bir kez daha anladık. Daha bir doluydu yazılar, daha anlamlı ve derin. Heyecanlıydık da aynı zamanda. İlk defa ALKEV"İM" sadece lise için yalnız lise öğrencilerinin ürünleriyle çıkıyordu. Hazırlık aşamasından itibaren de hissettirmeye başlamıştı öğrencilerimizin heyecanını. Daha çok yazı geldi bu sefer. Seçmek daha bir zahmetliydi. Ama tadı bambaşkaydı.

Işıl ışıl parıldayan gençlerin ürettiği ürünleri zevkle değerlendirirken her birine büyük şair Nazım Hikmet'in dizeleriyle seslenmek geldi içimizden:

Senin kafanın içi
yıldızlı karanlıklar
kadar
güzel, korkunç, kudretli ve iyidir.
Yıldızlar ve senin kafan
kâinatın en mükemmel şeyidir.

Düşünen, anlayan ve anlamlandıran gençlerin ürünlerinden örnekleri bulabileceğiniz ALKEV"İM"- Lise'nin ilk sayısı, gelecek yıllar için meraklı bir bekleyişe sürükleyecek hepimizi.
Sizden yine sizlere gelen ALKEV"İM"i keyifle okuyacağınızı umuyoruz. Hayallerinizden, düşlerinizden, heveslerinizden asla vazgeçmeden, onları görmezden gelip küçümsemeden hep yazmanız; yazdıkça yeni dünyaları keşfetmeniz ümidiyle…
Sevgilerimizle…

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ZÜMRESİ

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 1

ATATÜRK VE CUMHURİYET
Cumhuriyetsiz Bir Dünya;
Nankör Ressamın Fakir Çizgileri 3
Atatürk ve Cumhuriyet 4
Emanetin Değerini Biliyoruz 5
O Şimdi Herkes Oldu 6
Nefes 7
Olümsüz Ata 7

ÖYKÜ
Fark 8
Kaşif Oregtorn'un İzinde 9

PARÇALARI BİRLEŞTİRDİK, ÖYKÜ OLDU
Son Başlangıç, Son İlkim 10
Paylaşılan Hayat: Leyla 11
Hayatımın Şansı 11

GÜNLÜK
Ferhat ile Şirin'in Kayıp Günlüklerinden
Birkaç Sayfa 12-13-14
Geldim, Kaldım, Güldüm, Öldüm 15-16

DENEME
Biri Vardı 17
Yıldız Tozu Üzerine 18
İzmir 19
Karbonu Yerde Bırak 20
Gezginim 21

OKUDUK; YAZDIK
Kelimelerdeki Güç 22
Tercih Meselesi 23
Yaşamımızı Çizmek 24
Son Ada Romanı Üzerine 25
Bir Şehir, Bir Roman, Dört Yorum 26-27
Kafka'nın Var Olma Davası 28
Dönüşüm'ün Bakış Açısından
Toplumsal Otorite 29-30

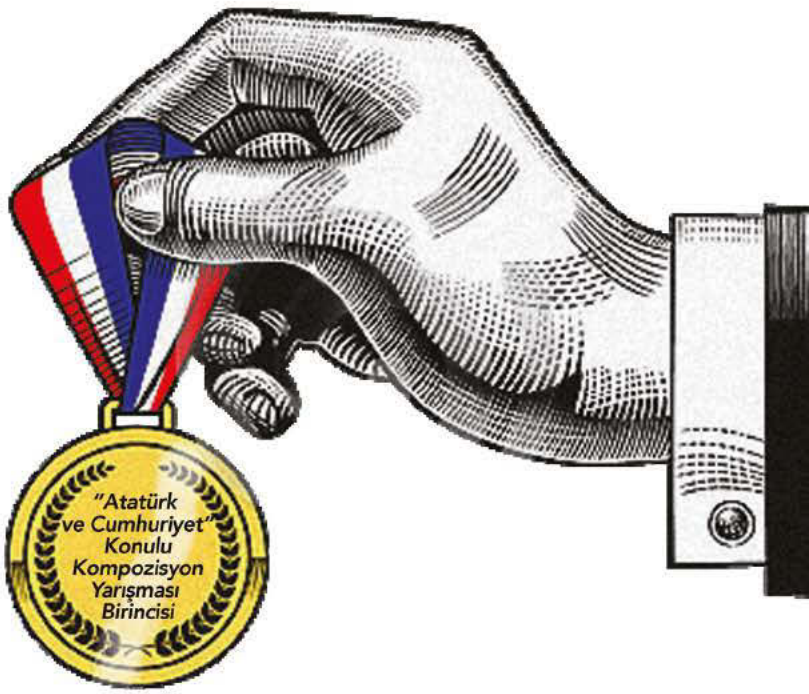
DÜŞÜNCELERİMİZ
8 Mart Dünya Kadınlar Günü 31-32-33

MÜLAKAT
Yazar, Senarist ve Metin Yazarı Can Yılmaz,
Nil Yılmaz'ın Sanat, Edebiyat ve Hayat Üzerine
Sorularını Cevapları 34-35

Ömer Hayyam'ın Rubaileriyle Burçlar İçin
Edebi Yorumlar 36-37

Ankara 1924
Sovyetler İttihadı büyük
elçisi Suriç hazretlerine
Gazi M. Kemal

CUMHURİYETSİZ BİR DÜNYA; NANKÖR RESSAMIN FAKİR ÇİZGİLERİ

Adımları aheste aheste inip kalkan göğsü ile dans ediyor sanki güzün verdiği hüzünlü hava beraberinde tatlı bir huzur ile kendinden geçerken. Aklını kurcalayan düşünceler, ardı ardına başka diyarların yarı saydam kapılarını açıyor sonu gelmeyen bir süreklilik ile. Yüreği paslı, vicdanı yaslı bekliyor. Opak kaderlere esir bırakılmış saydam yürekler. Ah! Onun densiz saydam yüreği... Anın verdiği hafiflik, onu kâğıt üzerinde geçmiş olan bir yarım asır yaşın eseri bahtiyar gözlerinden mazide akmış nice vukuatlara götürüyor. Anımsadığı hatıraları ona, tozpembe yaşanmamış mutlulukların, tadı damağında kalmış gençliğinin, şimdide eseri kalmamış tez canlılığının, donmuş sıcaklığını tattırıyor hafiften.

Özgürlük ateşiyle yaşam bulan genç yürekleri duyumsuyor. Esir tutulmuş, kanadı kırılmış masum umut parçacıkları; terbiye edilmiş, mühürlenmiş gelecekler. Zira vicdanları bir ömür prangalanmıştı bu gemiye; vatansever mürettebatıyla açıklarda süzülen bir hayalet gemi. Lakin eceli gelmiş bir gemi bu, son yakın. Ölümün kör elçisi boy gösteriyor ufukta, kıyameti işitiyor. Dilsizliğini yitiriyor fakat ne âlâ! Görenler ne anlam veriyorlar ne de önem.

Onların her biri bu dilsiz dünyanın kör elçileri, sağır sakinleri...

Dünya dönüyor kendi ekseninde, zincirine aldırmaksızın. Bir bakıma kabullenmiş, bir bakıma sindirilmiş. Nankör ressamın özensiz, umursamaz fırça darbeleri altında kalıyor halk tüm sessizliğiyle. Korku dolu gözler, yüce sahiplerine odaklanmış. Özgürlük unutulmuş, tek bir sesin hükmettiği bu toprakta. Amaçlar toz olmuş, karışmış silik karanlığa. Zira geçmişi dahi unutmuş bu dünya. Tıpkı sahip olunmamışçasına özgürlük denen bu manaya, yalnızca bu sese mahkûm soluk alınıyor artık. Hükümsüz kararlar merceği doğuyor gün be gün. Fakir çizgiler ortaya çıkıyor tabloda. Opak hayatlara sahip fakir çizgiler.

Oysaki onlar kendi manzaralarının başkahramanlarıydı bir zamanlar; bitmek bilmeyen rüyaların zengin kralları idiler. Ve onlara tek bir şey tembih edilmişti şu hayatta: "Cesur ol, korkaklara yer yok bu dünyada."

Yanı başında, azgın akıntılarla kıyıya vuran karamsar denizden yükselen tok yosun kokusunu ciğerlerine çektikçe kaybediyor kendini. Adımları ara ara yavaşlıyor, solukları derinleşiyor netleşen görüntüler ile birlikte.

Sokaklarda o isyanların başladığı günler. Her bir gün, bir muharebe âdeta... Uyanmış bir halk, bir zamanlar sahip olduğunu geri kazanmaya çalışıyor. Özgürlük ateşi körükleniyor gün geçtikçe. Ve nice zafere ulaşıldığı vakit yalnızca onlar kalıyorlar; narkoz etkisinde geçirdikleri karanlık, opak geçmişleriyle. Cumhuriyet yayılıyor dilden dile; monarşi ise yalnızca bir hatıra, kimi zaman ayık yaşamda bir karabasan.

Açıklardan geldiği aşikâr lodos, tatsız kıvraklığıyla bu gezginin çehresini sert bir edayla yalıyor. Bir uyanış, bir fark ediş çıkıyor ön plana, soğuk saniyelerin iç titreten tutunamazlığı ile birlikte. Soruyor, sorguluyor, bir yanıt arıyor.

"Yaşanmamış hayatlara mı sahiptik öyleyse biz?" diye düşünüyor bu kez. Paslı yüreğinin açlığını hissediyor az da olsa. Ölmüş bir açlık, yarımlarla idare etmeye alışmış bir yürek... Ve fısıldıyor bu eski mahkûm unutulmuşluklara, yaşanmamışlıklara:

"Belki de sessizliğimin cezası idi bu, belki de gerçekten nankör ressamın fakir çizgileri idik biz."

***

Hikâyemiz görüldüğü üzere bir özgürlük arayışı ile başlamıştı. Zincirlenmiş ve yabancı ellere teslim edilmiştik. Başkaları tarafından yönetiliyor, boyun eğiyorduk bu amansız esarete. Kafese kapatılmış bir kuş gibiydik.

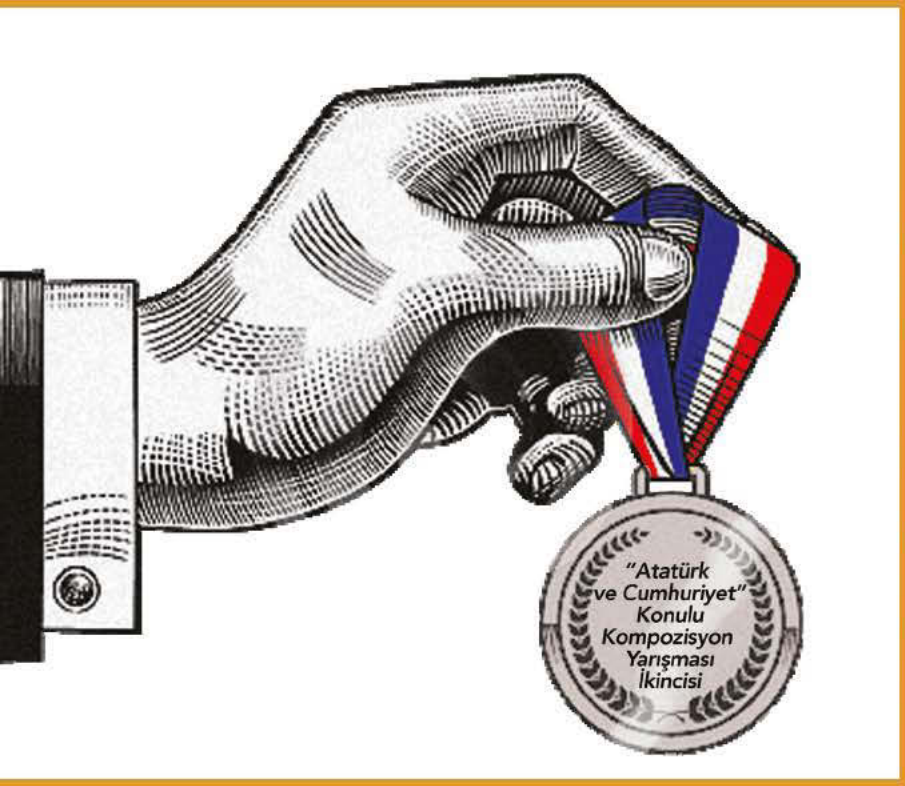
Sonrasında ise bir adam çıktı ortaya. Gölgesi kudretli bir fırtına estirmişti ülkede. Adı "Mustafa Kemal" idi. Tıpkı adı gibi olgun ve erdemli bir yapıya sahipti. En önemlisi ise korkusuzdu ve kesinlikle sessiz kalmayacaktı. Ve kalmadı.

Türk halkına zincirlerini kırabileceklerini, kafesin sınırlarının dışarısına çıkabileceklerini gösterdi. Onlara yabancı ellerin hükümdarlığından kurtulabileceklerini, özgürlüğe sahip olabileceklerini vadetti. İnsanlara umut aşıladı. Kendi önderliğinde bir ayaklanma, özgürlük arayışı başlattı. İşte o zaman ortaya çıktı "cumhuriyet". Bu kelime halkı egemenliğe kavuşturmuş, bir önder eşliğinde ülkeyi kendine getirmişti.

Unutmayalım ki kimi zaman bir anlığına sesimizi duyurmak, bizi ömür boyu sessiz kalmaktan kurtarabilir.

Cumhuriyetimizin 93. Yıldönümü kutlu olsun.

MELİSA BAYKUT 11/A

ATATÜRK VE CUMHURİYET

Bundan tam 93 yıl önce, 29 Ekim 1923'te Türkiye Cumhuriyeti doğdu. Bugün onun doğum gününü kutluyoruz.

Türk milleti, Mustafa Kemal Atatürk önderliğinde küllerinden yeniden doğdu. Atatürk, Osmanlı İmparatorluğu'nun hasta adam olarak tanımlandığı, Batılı ülkeler tarafından dört bir taraftan işgal edildiği o karanlık günlerde güneş gibi doğarak Türk insanının vatan sevgisi ve ulusal egemenliğe inancıyla Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması yönünde milli mücadeleyi başlattı.

Padişah yönetiminde hiçbir söz hakkı olmayan halk, Cumhuriyet'in ilan edilmesiyle ve Mustafa Kemal Atatürk'ün yaptığı devrimlerle birçok hakka sahip oldu. Türk alfabesinin ilanı, seçme ve seçilme hakkı, kadınlara tanınan haklar, kılık kıyafet devrimi gibi pek çok devrimle Türk halkı hak ettiği medeniyet seviyesine ulaştı.

"Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir." diyerek Cumhuriyet'i ilan eden Atatürk, Türk milletine çeşitli yenilikler kazandırmıştır. Kadınlara çeşitli alanlarda verilen haklar ile Türk kadını hak ettiği değere sahip olmuştur. Seçme ve seçilme hakkına birçok ülkeden daha önce kavuşmuştur. Medeni Kanun'un kabulü ile herkes sosyal alanda eşit hale gelmiştir. Kadın ile erkek, hukuk alanında eşit haklara sahip olmuştur ve herkese istediği mesleği seçebilme hakkı verilmiştir.

Cumhuriyetin beraberinde getirdiği bir diğer devrim ise Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile gerçekleştirilen eğitim ve öğretim devrimidir. Bu devrim ile eğitim ve öğretim alanında köklü değişimler yapılmıştır. Dini eğitim veren medreseler kapatılmıştır ve yabancı okullar Milli Eğitim Bakanlığı'nın denetimi altına girmiştir. Ayrıca Üniversiteler Kanunu ile İstanbul Üniversitesi kurulmuştur.

Atatürk'ün Cumhuriyet ile bize kazandırdığı yenikler arasında yer alan bir diğer devrim ise şapka ve kıyafet devrimidir. Bu devrim ile beraber erkekler fes yerine şapka, kadınlar ise çarşaf gibi kıyafetler yerine modern kıyafetler giymeye başlamıştır. Soyadı kanunu ile toplum içinde sınıflandırmayı belirten ağa, paşa, hacı ve benzeri unvanlar kaldırılmış, her vatandaşın kendine ait bir soyadına sahip olması zorunlu tutulmuştur. Böylece toplum içindeki sınıflandırmalara da son verilmiştir. Bu kanunla beraber Mustafa Kemal de 'Atatürk' soyadına sahip olmuştur. Takvim ve ölçülerde değişiklik ile uzunluk, ağırlık birimleri ve tatil günleri yeniden düzenlenmiştir. Böylelikle yurtdışı ve yurtiçi ticari ilişkiler daha kolay hale gelmiştir.

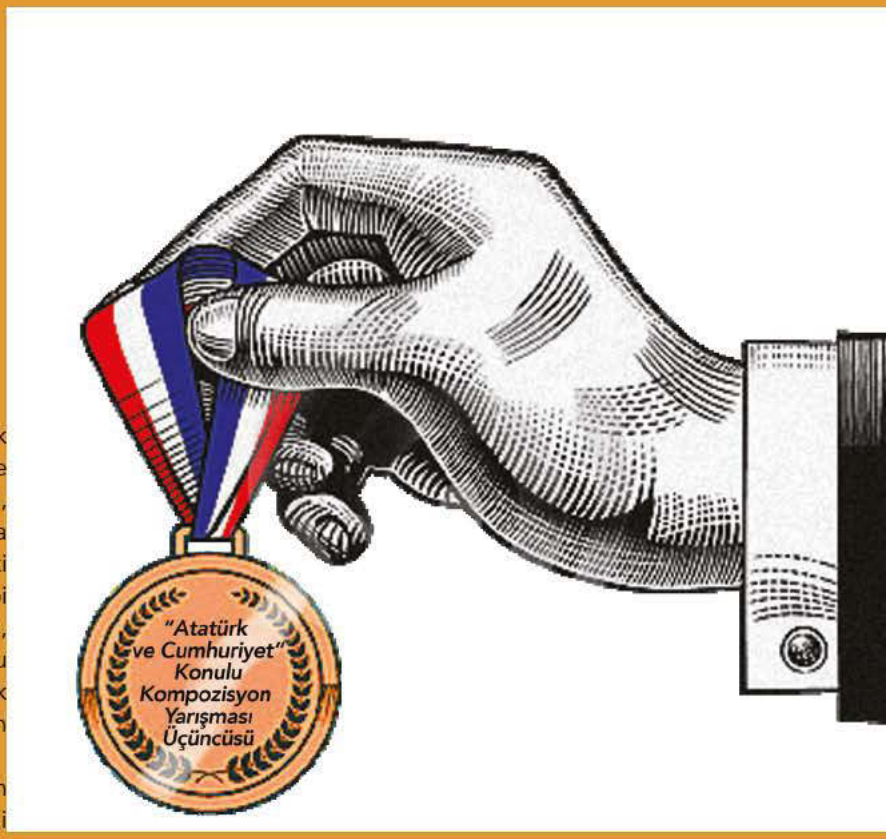
Modern Türkiye Cumhuriyet'inde doğup büyümüş bir genç olarak Orta Doğu'da savaş halinde bulunan, bilim ve sanattan yoksun, kadınların hiçbir hakka sahip olmadığı, çocukların en temel yaşam haklarına sahip olamadığı ülkeler ile modern, bilim ve sanata önem veren, kadın ve erkeğin eşit olduğu, insanların düşünce özgürlüğüne sahip olduğu ülkeler arasındaki farkı gördüğümde Atatürk'ün bizlere aslında ne kadar büyük bir emanet bıraktığını anlıyorum ve Türkiye Cumhuriyeti'nin değerini her gün daha iyi kavrıyorum.

Bizim üstümüze düşen görev ise Atatürk'ün bize bıraktığı bu değerli mirası korumak, onun evlatları olarak ilim yolundan sapmadan onu devam ettirmektir.

Ne demişti Ulu Önder Atatürk: "Benim naçiz vücudum bir gün toprak olacaktır. Fakat Türkiye Cumhuriyeti ebediyen yaşayacaktır."

YAREN BARUT 9/A

EMANETİN DEĞERİNİ BİLİYORUZ

1890'lı yıllar, Osmanlının savaş yıllarıydı. Bir çocuk vardı, cahil bir toplumda yetişiyordu fakat eşsiz düşüncelere sahip bir aklı vardı. Düşünüyordu, bu millet; bu savaşlarla, kaybettiği savaşlarla daha ne kadar ilerleyebilecekti? Daha yedi yaşında olmasına rağmen düşünebiliyordu. Sanki geleceği gören ve toplumun içinden parlayan bir ışık gibi bakıyordu gözleri. Büyüdükçe düşünceleri gelişiyordu, eksik parçaları yerine oturtuyordu. Daha olumlu düşünebiliyor ve bu milletin o ızdırap dolu anlarını artık yok etmek istiyordu. Vatanını refaha kavuşturmak ve milletinin hak ettiği şekilde yaşamını sürdürmesini istiyordu.

İnceledi, araştırdı, okudu. Başarmanın ve çalışmanın adımlarını teker teker attı. Çalıştı, didindi. Gerektiği zaman uyumadı, gerektiği zaman uyutmadı. Biliyordu başaracağını, kurtaracağını. İnsanlar sefil haldeydi, kimisinin babası ölmüş kimisinin oğlu. Yürekler paramparça, gözler şiş, vücutlar bitkin… Hepsinin ruhunda sefilliğin ve savaşların yorgunluğu vardı. Herkes birinin çıkıp da "Ey Yurttaşlar! Ey Türk Halkı! Ey kanında asil kan dolaşan halk, merak etmeyin. Geldiler fakat bilmiyorlar ki geldikleri gibi gidecekler." demesini bekliyordu.

Çok düşündü Ata'm. Zamanı gelmişti. Gözünde kararlılık, aklında derin düşünceler ve yüreğindeki inançla, umutla halkına seslendi: "Yapacağız! Yapacağız ve başaracağız!" İnandı insanlar, yorgunluk, gözlerindeki şişlik ve vicdanlarındaki hüzün kayboldu bir anda. O kara bulutların yerini güneşli günler aldı adeta.

Çok çalıştı millet. İnanıyorlardı mavi gözlüme. Onca savaşların ardından, toplantıların, gizli görüşmelerin, yazıların ve mücadelenin ardından en iyi kurtuluş yolunun "cumhuriyet" olduğuna karar vermişlerdi. Çünkü cumhuriyet, halkın kendi kendini yönetmesinin ve kendini ifade etmesinin en iyi yoluydu. Mustafa Kemal çok çalıştı bu yolda… Padişahlık kaldırıldı.

Cumhuriyette insanlar kendi kararlarınca onu yönetenleri seçer. Aklı yönetilen bir beyin, onu yönetecek kişiyi kolaylıkla belirleyemez. Aklı kendinin değildir çünkü. Mantıklı kararlar veremez. Cumhuriyetin temelinde insanın düşüncesini hür bir biçimde açıklaması vardır. Kendi aklını kendisinin kullanması vardır. Beynini başkalarının kullanması söz konusu değildir. Cumhuriyet adı verilen yönetim biçimlerinde halk, yönetimini beğenmediği yöneticileri, belli aralıklarla yinelenen seçimlerde değiştirebilme olanağına sahiptir. Bu nedenle yöneticiler, toplumu keyfî biçimde yönetemezler; halkın isteklerini ve beğenilerini göz önünde tutmak zorunda kalırlar. Bir başka deyişle, yöneticilerin iradesi mutlak değil, halk iradesi ile sınırlıdır. Hükümet milletinden gizli işler yapamaz.

Bu yorgun halk savaştı, didindi, başardı. Hep kol kola verildi. İnsanlar gece gündüz demeden çalıştı; askerdekiler gündüz gece yemeden içmeden kesildi, sadece bir tabak hoşafla karnını doyurdu ama yılmadı. Bir milletin kanı savaşçı, dayanışmacı, birlikçi ve kazanma ruhuyla dolu olduğu sürece yapamayacağı şeyin olmadığının en büyük kanıtıdır Kurtuluş Savaşı; en büyük hayat ve "cumhuriyet" savaşımızdır. Cumhuriyet, bir ülkenin geleceğinin parlak olması için en büyük etkendir. Millet bunun farkındalığını her yere duyurmaya yardımcı olmuştur. Türk milleti var olduğu sürece Atatürk'ün bize emanet ettiği Türkiye Cumhuriyeti korunacaktır. Cumhuriyetin ilanıyla birlikte ülkemizin iyileşme sürecini herkes fark etmiştir. Hatta ünlü insanların sözlerine bile konu olmuştur bu tarihsel olay.

Bırakmayacağız. Atamızın bize emanet ettiği bu kutsal toprakları, yüce cumhuriyetimizi ve ülkemizi, içeriden veya dışarıdan her türlü tehdide karşı koruyacağız. Kim bu cumhuriyeti çökertmeye çalışırsa birlik içinde onun karşısında dururuz. Kim yüceltmeye çalışırsa onun yanında dururuz.

Az zamanda çok büyük işler başardık. Bu başarının sahibi Atatürk ve millettir. Onların gücü her şeyi var etmeye yaramıştır. Bizim gücümüz de emaneti yüceltmeye yetecektir.

EKİN SAVAŞ HAZIRLIK/B

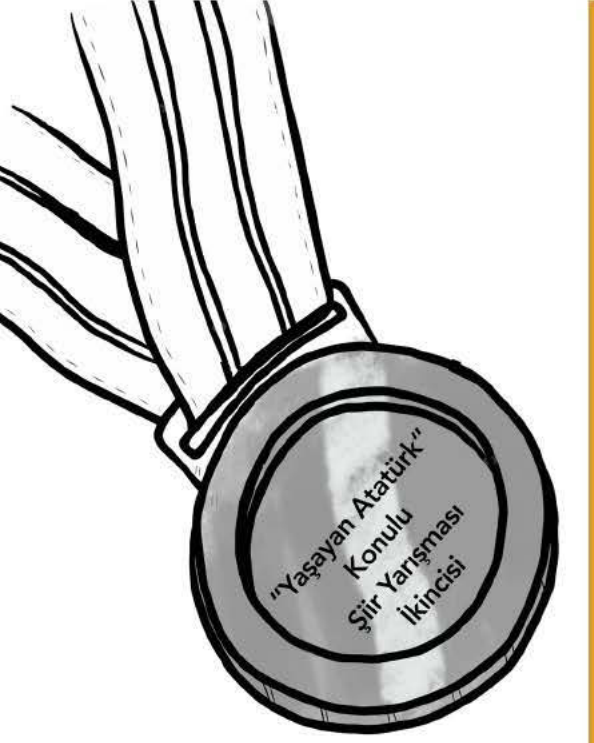

" OLDU

Ozan:
İşitiyor musun;
ey;
yaş yüreklim!
İşitiyor musun;
vatan toprağının sırtında,
tıpkı yeniden alevlenen
bir köz gibi;
ecele meydan okuyan, mukaddes semayı
sınır tanımayan,
kutlu haykırışlarını;
işitiyor musun?
Bin bir devranda
maziyi
tıpkı bir gök gibi yaran
o;
çevik, haşin,
nerede işitsem
kendini tanıtan adımlarının
soluklandığı ağıtı;
işitiyor musun?
Çocuk:
Sanırım... Şey, önemli birisi mi vardır vefat eden?
Ozan:
Öyleyse gel otur karşıma,
anlatayım
bu zat-ı muhteremi
ta en baştan
sana.
(Bir müddet sükûnet...)
Masalları sever misin sen,
evlat?
Çocuk:
Severim efendim.
Ozan:
Zira
bir masal gibi gelecektir belki
anlatacaklarım az sonra sana;
düşler diyarının ihtişamlı prensi,
atıyla
bucak bucak
turluyor dünyayı
dört nala.
Ölümlüyü ölümün elinden
dünyayı sürüklendiği ecelinden
kurtarıyor.
Ve mutlu son...
(Ansızın susar, çocuğa bakar.)
Peki, gerçek bir masala ne dersin,
evlat?
Çocuk:
Dinlerim efendim.
Ozan:
(Hafifçe boğazını temizler, anlatmaya başlar.)
Bir varmış bir yokmuş
evvel zaman içinde:
Bir adam,
kara pardösülü bir adam,
yürüyor;
eski zamanların işlek,
şimdilerin ölü,
tenha yollarında.
Adımları,
soluk alış verişleriyle dans ediyor sanki.
Azamet kokuyor varlığı.
Bakışları dilsiz,
en az bu köhne,
rutubetli kasaba kadar.
Göz dikmeye korkuyor insanoğlu,
bu elin tasvirsiz,
mavinin en uçuk,
en soğuk tonlarını taşıyan gözlerine.
Zira o;
bu berrak dünyanın cesur elçisi.

Çocuk:
Neden insanlar korkmaktadırlar bu beyden?
(Kısık bir sesle)
Yoksa,
bir canavar mıdır kendisi?
Ozan:
Hayır küçüğüm.
Bu adam,
kesinlikle değildir bir canavar.
Zira,
"el"i yadırgar insan,
Bilinmeyenden korkar.
Korkar,
lâkin merakla da bakar.
(İçtenlikle gülümser onu bakışlarıyla dinleyen çocuğa.)
Velhasıl
Saatler akıyor sular seller gibi,
dakikalar ise en az gaz kadar uçucu...
Dilsiz kasabanın sağır sakinleri,
bihaberler bu manasız yolcudan.
Yansa da gönüller
yıkılsa da yer ile gök;
devam edecek onlar
bu narkoz etkisi beraberinde
hayata devam etmeye...
Ölümün kör elçisi ise
işitiyor kıyameti.
Yitiriyor dilsizliğini,
haykırıyor ecellerini.
Çocuk:
(Heyecanla)
Peki ya sonra... Sonrasında ne oldu beyim?
Ozan:
(Yutkunur, derin bir soluk alır.)
Bir gece
ay ile birlikte
gömüldü
bin bir fersahın yanına
ait olduğu
daima hür kalacağı
sevgili okyanusun koynuna
vatanının toprağına;
geçmişiyle, geleceğiyle,
ruhuyla, bedeniyle,
Çocuk:
İsmi nedir?
Ozan:
Mustafa Kemal Atatürk, evlat.
Çocuk:
(Fısıldar.)
Herkesin aynı sona sahip olduğu doğruymuş;
Atatürk de şimdi herkes gibi oldu;
yok oldu.
Ozan:
Diyenleri yalancı çıkardı zaman.
O,
şimdi "herkes" oldu,
Atatürk,
"hepimiz" oldu.

MELİSA BAYKUT 11/A

NEFES

Yaşamak sadece nefes almak mıdır?
Yoksa birilerinin bir şeylerde seni bulması mı?
Ben bir karış toprakta bile buluyorum Ata'mı.
Selanik'te, Ankara'da, İstanbul'da,
Çanakkale'de görüyorum
Elinde bir tüfek, gözlerinde gurur.
Conkbayırı ve Anafartalar'a
Bakıyor aydınlık bir geleceğe
Kulağımda çınlar o şanlı söz:
"Geldikleri gibi giderler."
Bulurum onu bir seçim sandığında, okulda, kitapta…
En önemlisi de halkımda bulurum onu;
İçlerinde öyle bir sevgi, öyle bir saygı var ki…
Tükenmez…
Nefes almak değildir yaşamak,
Yaşamak, öldükten sonra da hatırlanacak şeyler bırakmaktır.

ZEYNEP NAZ SÜVARİ HAZIRLIK/C

ÖLÜMSÜZ ATA

Bir ölümsüz Ata var,
Adını evrene kazımış.
Dünyayı karşısına alıp,
Türk'ü arşa taşımış
Bir ölümsüz Ata var.
Elde hiçbir şey yokken,
Umutlar tükenmişken
İleriyi görüp vazgeçmeyen
Bir ölümsüz Ata var.
Şanla, şerefle savaşıp,
Her şeyini ortaya koyup,
Milletiyle beraber bu vatanı kurtaran
Bir ölümsüz Ata var
Yeniliklerle bizi aydınlatan,
Medeniyete kavuşturan,
Eşitliği sağlayan.
Diyorlar ki "Dokuzu beş geçe öldü Ata."
Bilmiyor ki tüm dünya:
"Düşünceleriyle o hep var olacak.
Bu millet onun izinden giderek
Onu hep yaşatacak."

MELİSSA KOÇ HAZIRLIK/C

ÖYKÜ

Fark

İsteksiz olarak başladığım şu hayatta yirmi birinci senemi geçiriyordum. Festival filmleri gibi kötü başlayan hayatımın gün geçtikçe daha kötü bir hal aldığını hissediyordum. En kötüsü de filmin nasıl biteceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Nasılsa benim elimde değil diyerek kaderime razı oluyordum. Daha önce de çok film izlemiştim; sonunda çok mutlu, umutlu olduklarınız da vardı; çok kederli, içinizdeki umuda dair bütün düşünce kırıntılarını alan da. Ne zaman kesileceğini merak eden bir koyun gibi filmin sonunu beklemek bazen beni düşüncelere sevk etmiyor değildi, ama sonuçta bunların hiçbirinin işime yarayacağını düşünmüyorum, en azından düşünmüyordum.

Bir gün yine gereksiz düşüncelerimi oluşturduğum çimlerin üstündeyken akşamın keskin soğuğu vurdu beni. Çok düşünmüş olacağım ki beni soğuk havadan koruyacak bir kıyafet almak aklımın ucundan bile geçmemişti. Her şeyin bir bedeli var, diye geçirdim içimden. Hava o kadar soğumuştu ki uykuya dalmışım. Damarlarımdaki kana işleyen soğuk, beni uykuya çeker; alışmaya bile başladım, diyebilirim aslında. Uyurken bir adamın bana yaklaştığını hissettim. Adam beni kucaklayıp götürmeye başladı. Adamın elleri sert, vücudu dengeliydi. İri bir adam olduğunu buradan anladım. Bayıldığımı sandığını düşündüm, herhalde beni hastaneye götürecekti. Gözlerimi açamasam da nerede olduğumuzu seslerden kestirebiliyordum. Araba sesleri duyuyordum ama hiç insan sesi yoktu. Kapalı bir yere girmiştik, merdiven sesleri ve yankılanmalar bunu doğruluyordu. Yankılanmaları duyarken bir anda vagonların güçlü sesleri yükselmeye başladı. Adam korkmuş olmalı ki beni oracıkta bırakıp hızlı adımlarla uzaklaştı.

Kendime geldiğimde bir tren istasyonunda olduğumuz kesinleşti. Çıkışları aradım ama hiçbir giriş veya çıkış bulamadım. Galiba buradan çıkmanın tek yolu trene binmekti. Bir banka oturup treni beklemeye başladım. Treni beklerken insanların bir çiçek tarlası gibi farklı farklı olduklarını fark ettim. Burasının başka bir özelliği vardı. Burada her türden insan var gibiydi. İnsanların her türden özelliklerini görmek beni düşünmeye sevk etti yine. Lakin böyle bir ortamda düşünmek buraya saygısızlık sayılabilirdi. İnsanlarla iletişim kurup biraz hayattan konuşmak için ayağa kalktım.

Ayağa kalkınca beni dün buraya getiren adam gibi iri bir adam gözüme çarptı. Bu adam diğer insanların hiçbirine benzemiyor; geniş omuzları, yüzündeki kırışıkları ve kocaman kolları onu diğer insanlardan ayırıyordu. Adam bu kadar farklı insanın aynı yerde bulunduğu bir ortamda bile farklılık yaratabilecek büyüklükteydi. Adamın kendinden emin tavrı, onu buranın sahibi yahut koruyucusu gibi gösteriyordu. İnsanlar adama yaklaşmıyor, adam da onlarla iletişim kurmuyordu. Adamı birkaç dakika süzdükten sonra yan banktaki kadının yanına oturdum. Kadının yüzü biraz çirkin ve yaşlı gibiydi. Banka oturduktan sonra kadının telaşlanıp iri adama korku dolu gözlerle baktığını gördüm. Birkaç saniye bakıştıktan sonra yanımdan kalkıp hızlı adımlarla gözden kayboldu. O an anladım ki bu adamın kudreti benim sandığımdan daha fazlaymış. Çünkü hiçbir koruyucu veya yönetici böyle davranamaz. Ama bu gücü kendinde nasıl bulabiliyordu bu adam? Belki de insanlar bu gücü ona veriyordu, hatta… Belki de insanlar bunları istiyordu.

Bu olaylar olurken trenim istasyona yanaştı. Bu tren şu ana kadar gördüğüm trenler gibi değildi, çok büyük ve ihtişamlıydı. Bütün insanların kapıları farklıydı ve kimse birbiriyle iletişim kurmuyor ya da kuramıyordu. Bunu iri adam istemiş olacaktı… İnsanların arasında hayali bir duvar örülmüş gibiydi. Trene bana özel ayrılan kapıdan girdim.

Trene girdiğimde istasyonda ne kadar boşa zaman harcadığımı anladım. O kadar değerli vaktimi boşa harcamıştım... Geri dönmek için neler vermezdim. Ama artık bitmişti, aramıza çekilen o saçma sınırlar yüzünden neler kaybetmiştim. Hepsi de o iri adamın yüzündendi.

Öyle miydi acaba gerçekten? İri adam mı yapmıştı bunları, yoksa kendi kendimize mi üretmiştik bu saçma kuralları… Kendimiz örmüş olabilir miydik duvarları?

Trenin son istasyonu ya da çıkışı yoktu. Tek yapabileceğim eskileri düşünmekti. Zaten eskiden de düşünüyordum. Ama o zaman eyleme geçme hakkım da vardı. Şimdi ise boşa kürek sallamaktan başka bir şey yapamazdım. Gerçi bazen boşa kürek sallamak da iyidir, değil mi?

EMİR KALYONCU HAZIRLIK/C

Kaşif Oregtorn'un İzinde

BOM!! Gürültülü bir ses ile uyandım. Ah tanrılar! Başım çatlarcasına ağrıyordu. Uykudan sonra ayılmak ve gerçek yaşamı algılamak için birkaç dakika yatağımın ucunda oturdum. Rüyamda yine o küçük genç kızı görmüştüm. Bağıran ve ölmeden önce o çaresiz gözlerle göz göze geldiğim küçük kızımı... Ne zorluklar çekmişti. Gittiği yerde mutludur umarım. Tanrıların adaletine kalmış.

BOM!!! Yine ne oldu böyle? Daha fazla dayanamayıp güverteye çıktım. Sinirliydim. Hâlâ hırsımı alamamıştım. Olein adlı salağa dokunamadan göndermek ve bu yetmezmiş gibi bana yüzük vermesi içime oturmuştu. Ne sanıyordu ki? Onu öldürmemi istediğinde onu öldüreceğimi falan mı? Güvertede insanlar koşturuyordu. Direkleri zapt etmeye uğraşan çalışanlar bir yandan bağırıyorlardı. Bu kaçıncı fırtınaydı hatırlamıyorum, on beşinciden sonra saymayı bırakmıştım ama Perg acaba ölüm diyarı, şu kâşif Oregtorn adlı adam da bizi cehenneme götürüyor diye düşünmeden de edemiyorum. Yolculuk sırasında gökyüzü her zaman gri veya lacivert ve sürekli fırtına vardı. Ve öyle küçük fırtınalardan değil; dev dalgalar yükseliyor, şimşekler çakıyordu.

Endişeli gözlerle güvertedeki hareketliliği ve karanlık gökyüzünü izlerken Darok koşarak yanıma geldi. Ama... Sanki bir tuhaftı. Neşesinden eser yoktu. Normalde, her durumda her şeye rağmen beni gülümseyerek uyandıran kardeşimin yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Zoraki olarak : "Nasılsın kardeşim? İyi uyudun mu?" diye sordu. Daha "Bu fırtınalarda aşırı güzel uyunur." cevabını veremeden "Kaptan'ın odasına gelmen lazım." dedi.

Koşarak oraya gittik. Ben gelmeden toplantıya başlamışlardı.

– Harnan ülkesinden aldığımız erzaklarımız şu an için yeterince var. Ama sonsuz değil. Peki, insan gücü? Hayır. Tayfa fazla çalışıyor, bir de üzerlerinde büyük bir stres var.

– Kimin üzerinde yok ki?

– Günlerdir gemiyi koskocaman fırtınalarda zapt etmeye çalışıyoruz ve bu da giderek imkânsız hale gelmeye başladı.

– Sonsuzluk dedikleri bu olsa gerek. Havanın aydınlandığı nokta yok. Etrafımız bitmeyen fırtınalarla dolu.

Kaptan Gura, "Yapacak bir şeyimiz yok. Dayanabileceğimiz kadar dayanacağız. Artık geri dönme şansımızın da kalmadığına göre artık tanrıların vicdanına kaldık." dedi.

Toplantı yapılan odanın içindekiler de ona katılarak çaresizce başlarıyla onayladılar. Hiçbir şey konuşulamayacak kadar umutsuz olan toplantı bitmişti. Tek çözüm beklemekti. Tüm toplantı boyunca masanın üzerinde bulunan Kâşif Oregtorn'un haritasındaki bir noktadan gözünü ayıramayan ağabeyimi kolundan çekiştirdim. Tam Darok ile dışarı çıkacaktık ki Gura bize seslendi "Çocuklar! Siz kalın, size bir şey daha diyeceğim." Dönüp Gura'nın yanına oturduk. "Çocuklar, siz bu gemideki en güçlü, en zeki kişilersiniz. Gemideki insanlar sizler için buradalar. Size güveniyorlar. Onların motivasyonu sizlere bağlı. Özellikle sen Darok. Tüm çalışanlarım seni çok seviyor, bir çocukları, bir kardeşleri olarak görüyorlar. Bu zorlu dönemde sizin desteğinize ihtiyaçları var. Gidin onların yanında yelkenleri çekmelerine, salmayı kontrol etmelerine, güverteyi sağlama almalarına yardım edin, motive edin, gülümseyin. Bu zorlukları aşacağız, deyin. Şu an sizden isteyebileceğim tek şey bu. Ve şunu unutmayın; bir sıkıntınız var ise çok basit veya çok saçma olsa dahi size yardım etmekten çekinmem, elimden ne geliyorsa yaparım."

Bunu özellikle Darok'un yüzüne bakarak söylemişti. Bunları duyan Darok biraz zoraki bir şekilde acı acı gülümsedi.

– Tabi ki kaptan. Ben ve kardeşim bunları duyduğumuza çok sevindik. Zaten şu an yapılması gereken tek şey de bu. Olumsuz düşünürsek olumsuz olur. Şimdi hemen bu kapıdan çıktığımızda dediklerinizi yapacağız.

Kısaca veda edip kaptan köşkünden çıktık. Çıktıktan sonra Darok hemen bir çalışanın yanına gidiyordu ki kolundan tutup onu durdurdum.

– Darok, neyin var?

– Bir şeyim yok Kaye, nereden çıkardın?

– Nereden çıkardım mı? Bir haline bakar mısın? Sen, en zorlu anlarda bile gülümseyip güven vermeyi bırakmayan, çözüm üretmek için çırpınan, enerjisi hep yüksek olan sen! Burada durmuş Gura'nın konuşmasına rağmen en ufak bir şey yapmadın. Hâlâ motivasyonun yok. Herkesten kendini soyutlamış gibisin. İnsanları böyle mi kurtaracaksın?

Onu tanıyordum. Sonuçta benim ağabeyimdi. Böyle yapmazdı, yapamazdı. Bir şey olmuş olmalıydı. Bu gemide anlatabileceği tek kişi bendim. Anlatmasını ister gibi baktım.

– Çok küçükken Melkara, bize korku hissini göstermiş, onunla başa çıkabilmeyi öğretmeye çalışmıştı. Korku büyüsü, bir korkuya dönüşmek, korkuyu yok etmek... Kalakalmıştık. Hareket edememiştik. Gülümseyememiştim, cesur davranamamıştım...

Şimşeğin sesini bekledi.

– Kahretsin Kaye! Kahretsin korkuyorum!

– Ama neden, sen öyle bir gemide yitip gitmekten korkacak bir şaman değilsin.

– Sence burada kendim için mi korkuyorum. Eymar'ı bir daha görememekten korkuyorum sanırım.

Ses çıkaramadım. Bunu yapmış olamazdı, hayır. Bir şaman olarak âşık olmuş olamazdı. Sanki düşüncemi okumuş gibi konuştu:

– Hayır Kaye, şamanlar âşık olamaz diye bir yasa yok. Ama olmaması gerekir, normal olan budur. Çünkü şu an olduğum gibi... Korkusuz ve cesur olamıyorsun âşık olunca. Kendimi başkaları için feda etmekte zorlanıyorum...

Ona söyleyeceğim şeyleri bile dinlemeden diğerlerinin yanına gitti, görevini yapmaya.

Günler geçti, geceler... Hâlâ aynıydı durum. Sürekli fırtına, sürekli hareketlilik. Ama insanlar son nefeslerine kadar çalışıyordu. Çok, çok ufak da olsa içimde bir umut vardı.

Birkaç gün sonra saatin kaç olduğunu, hangi günde olduğumuzu unuttuk; zaman kavramını kaybetmiştik. Herkes uyumuş, sadece nöbet tutanlar ayaktaydı. Sonra bağırışlarla uyandım. Nöbetçi gözcülerden biri avazı çıktığı kadar bağırıyordu: "KARA VAR!, KARA GÖRÜNDÜÜ!" Daha tam olarak ayılamamıştım. Duyduğum sesleri algılamaya çalıştım. Nerdeyse kapımı kırarak Darok içeri girdi. Heyecanı yüzünden okunuyordu. İstemsizce kardeşimin bu haline sevindim. Hemen beni güverteye sürükledi. Herkes uyanmış, karşıya bakıyordu. Herkes umutluydu, gülüyordu.

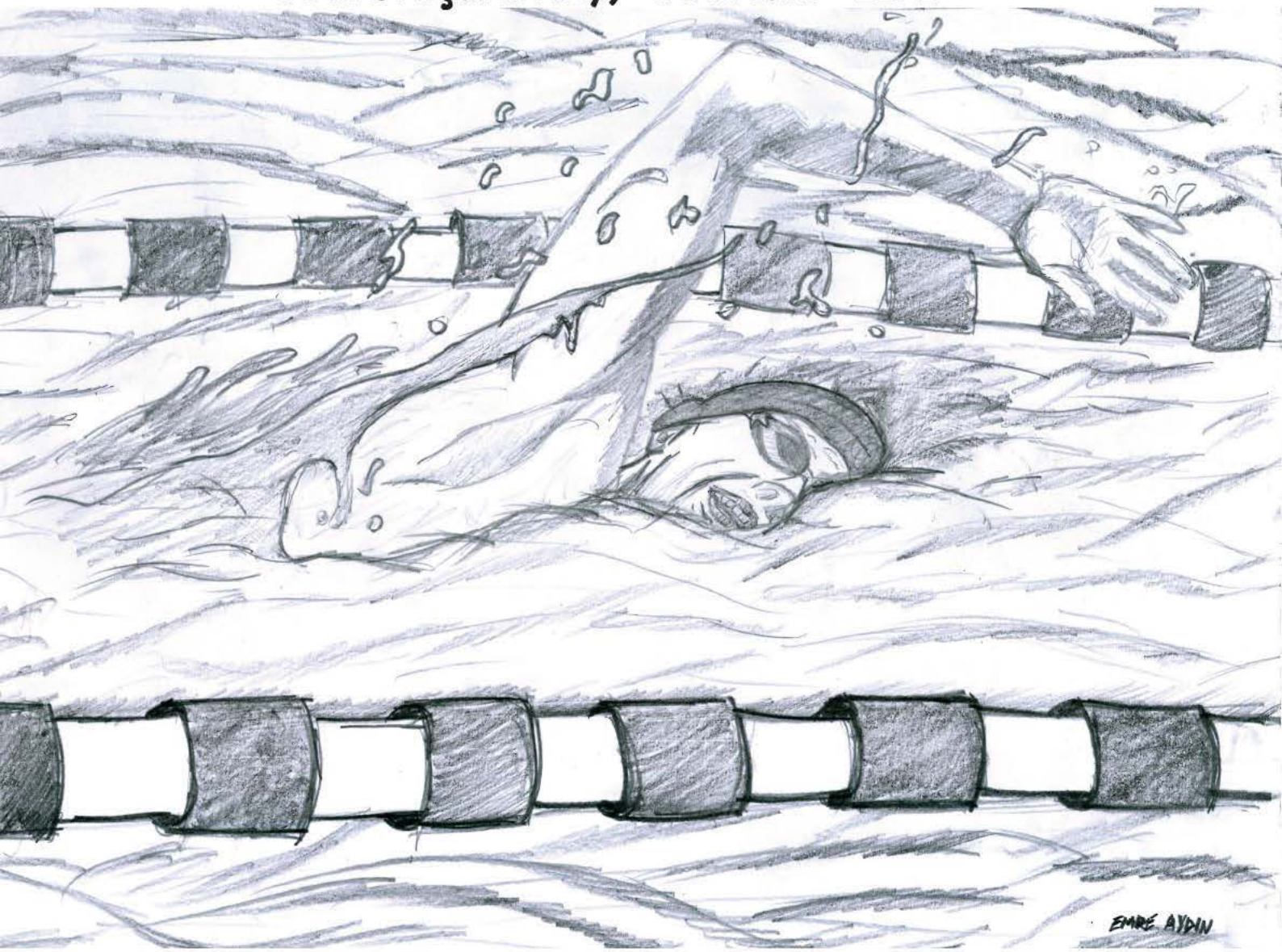
Ve kaptan Gura eliyle gösterdi: "İşte Perg!!!" Herkes coşkuyla bağırdı. Oradaydı. Oradaydı işte. Hava ilk kez aydınlıktı. Umutlar ayaklanmıştı. Yeni maceralar kapıdaydı. Karşıda Perg vardı...

PIRILSU KESKİNER 9/A

Çizen Emre AYDIN 10/B

PARÇALARI BİRLEŞTİRDİK, ÖYKÜ OLDU

SON BAŞLANGIÇ, SON İLK "İM"

2012 yılının sonbahar aylarıydı galiba. O gün sabahın beşinde uyandırmıştı annem. Halsiz bir şekilde kahvaltımı ettim ve evden çıktık. Diğer yüzücüler ve hocamız, antrenman yaptığımız havuzun orda bir serviste bekliyordu. Oraya vardığımda ilk işim servise binmek oldu. Servise ayak basarken, normalde hiç olmaz, bir heyecan hissetmeye başladım. Çünkü o gün ilk yüzme yarışıma gidiyordum.

Havuza vardığımda içerde soğuk bir hava vardı. Üşüyordum, hatta titriyordum. Acaba sadece bana mı soğuk geliyordu diye düşündüm ve etrafa baktım. Herkes bir telaş içerisindeydi ve hazırlanıyordu. Hemen üstümü değiştirdim ve yarış için son hazırlıklarımı yaptım. Yarışın başlamasına on dakika kala, diğer yarışmacılarla konuştum ve duygularını aldım. Konuştuklarımın neredeyse hepsi sakindi, daha önce birçok yarışmaya katıldıkları için. Son anons geldi ve yerlerimizi aldık. O anda onlarca insanın bizi izlediğini fark ettim.

Yarışma başlamıştı! Tüm gücümle yüzmeye başladım. Yüzerken diğerlerine bakıyordum. Bir kulaç, iki kulaç derken havuzun sonlarına gelmiştim.

Kafam patlayacak gibi hissettim bir an. Herkes başımdaydı. Işıklar, kameralar… Bir ses duydum: "Nasıl atlayamadı!" Atlayamamak mı?.. Atlamıştım…. Sona kadar geldim… Gerisi, gerisi yok…

Herkes bana zavallı gibi bakıyordu. Hemşire odasında yarışmaların tekrarlarını izledim. Havuzun suyuyla temas bile etmemiştim. Herkes başlamıştı, ben ise… Ne yapmıştım ben, nasıl yapardım bunu! Bir anda arkaya devrilmiş, bayılmışım.

İlkim, sonum olmuştu. Başlayamadan bitmişti hayalim. Hayatım boyunca yeni bir adımı atmak için bir daha nasıl cesaret bulacaktım? Bulamayacaktım, bulamadım da zaten!

EMRE ALBAŞ, EGEHAN KOCATÜRK, ZEHRA KAYNAR HAZIRLIK/C

PAYLAŞILAN HAYAT: LEYLA

Leyla, on yedi yaşının ilk demlerindeydi henüz. İri, kapkara, etrafa merakla bakan gözleri vardı. Hakkâri'nin uzak, küçük bir köyünde yaşıyordu. Yaşadığı yer, medeniyete uzak, imkânları kısıtlı ve yaşam şartlarının zor olduğu bir bölgesiydi vatanın. Ama şehrini, köyünü severdi Leyla. Dağlarını, ovalarını, akarsularını severek büyümüştü bu şehrin. Zaten sorun, yaşadığı yer değildi. Annesini, kardeşlerini ve babasını da severdi aslında. Annesiyle babası cahil insanlardı, okumayı sökünce okulu bırakan, hemen iş tutan neslin bir yansımasıydılar. Ama onu sevdiklerini biliyordu. Sorun, ailesi de değildi. O kerpiç evde, dünyaya bambaşka bir gözle bakan Leyla'yı anlayacak kimse yoktu.

Okulu köylerine kilometrelerce uzaklıktaydı ve ulaşım imkânsız denilecek kadar zordu. Leyla yaşadığı yeri, ailesini sevse de onun içinde büyük bir arzu vardı. Öğrenme arzusu. Ve yaşadığı ortamın ona çizdiği sınırlar çok dardı ufku geniş, küçük bir kız çocuğu için. Mutsuz olmasa da boğuluyordu bu şehirde. Belki de kendi içinde…

Bir gün İstanbul'dan Leyla'nın dayısı geldi. Bir hafta kadar orada kaldı. Gitmeden önce Leyla'nın ailesine Leyla'yı İstanbul'a götürmek istediğini, ona orada daha iyi barınma ve eğitim imkânları verebileceğini söyledi. Leyla, Hakkâri'de mutlu olsa bile bu durum onun ilgisini çekmişti. Leyla, dayısıyla birlikte gitmek isteyince, ailesi onu dayısıyla beraber İstanbul'a gönderdi. İlk başta İstanbul'a alışamayan Leyla, zamanla bu sorunu aştı. Dayısı onu iyi bir okula gönderdi. Burada Leyla, hayatı boyunca unutmayacağı arkadaşlar edindi, derslerine çok çalışarak sınavlardan hep yüksek not aldı. Artık eskisinden çok daha mutluydu.

Leyla, büyüdü, gelişti, okuma isteği hiç eksilmedi. Onun gibi kızlar olduğunu, insanlar yüzünden, insanların boğulduğu nefes alamadığı yerlerde olduklarını biliyordu. Onun gibilere yardım etmek için bir vakıf kurdu, ülke çapında kampanyalar başlattı. Kendisi gibi bir sürü Leylalar yetiştirdi. Nefes alabilen, alamayan, yardım eden… Artık eskisinden çok daha mutluydular. Bunları yapmak için Leyla olmaya gerek yok. İnsan sadece kendisinin mutluluğuyla yetinmemeli. Mutlu olmak için başkalarını mutlu etmeli. Mutluluğun çaresi senin mutlu görünmene bağlı değil, diğerlerinin kalplerinde ne hissettirdiğinle ilgili.

Leylalar bunu biliyor, siz de bunu bilin bundan sonra.

ZEYNEP OKUR, EMRE ALBAŞ, MELİSSA KOÇ HAZIRLIK/C

HAYATIMIN ŞANSI

Soğuk bir kış günü sıcak yatağımda uyurken birdenbire alarmın sesiyle irkilerek uyandım. Pencereden süzülen hafif ışık dikkatimi çekti. Odayı hafif bir şekilde aydınlatmasına rağmen, o kadar güzel aydınlatıyordu ki, adeta büyülenmiştim. Güneşin üzerimde bıraktığı etkiyle camın kenarına koştum. Perdeyi tamamen açmamla şok oldum. Dışarıda her taraf bembeyaz, pamuk gibi görünen bir örtüyle örtülmüştü sanki. Ağaçların üstü buz tutmuştu ve kar hâlâ yağmaya devam ediyordu. Bu büyünün etkisinden birden kurtuldum ve aklıma uçağa yetişmem gerektiği geldi. Peki ama nasıl? Bu karda gidemezdim ama çok acil gitmem gerekiyordu.

Ne yapacaktım? Yetişmem gereken bir uçak ve aşmam gereken buzla kaplı bir yokuş vardı. Önce saate baktım. Henüz bir buçuktu. Uçak ise saat dörtte kalkıyordu. Bu da bir buçuk saat sonra havaalanında olmam gerektiği anlamına geliyordu. Anın paniğiyle odada dolaşmaya başladım. Bu havada şehrin biraz dışında olan evime hiçbir ekip ulaşamazdı. Kendi başımaydım ya da kendi başımızaydık. Aklıma gelen fikirle salona koştum. Panik içinde telefonumu nereye koyduğumu düşünmeye başladım. Kanepenin üstündeki yastıkları kaldırdım, kitaplığıma baktım, çekmeceleri karıştırdım. Endişenin vücudumu ele geçirmesine ramak kala kenardaki sehpanın üstünde, kitabın kapağının altında saklanan telefon gözüme çarptı. Telefonu elime aldığım gibi Ece'nin, en yakın arkadaşımın, numarasını tuşladım. "Efendim İlayda!" diye cevaplayan sesi uyku kokuyordu. "Uçağa yetişmem lazım ve yol kapalı." dedim bir nefeste. Telefonun ucundan hışırtı sesleri geldi. Ayağa kalktığını tahmin ettim. Öksürerek sesini temizledi ve ciddileşerek konuştu.

"Herkese haber veriyorum, beş dakikaya dışardayız."

Beş dakikada dışardaydılar, on dakikada yola koyuldular, yarım saatte de evimdeydiler. Hâlâ vaktim vardı.

Eğer bu uçağı kaçırırsam tüm hayatım alt üst olurdu. Çok çabuk gerilebilen biriyim ve stresle kendini kaybedenlerdenim.

Havaalanı yolunda ne yaptığımı, hatta yolda olup olmadığımızı bile bilmiyordum, algılayamıyordum. Aklıma gelen bin bir türlü senaryo gözlerimi dolduruyor, peşinden de hıçkırıklar geliyordu. Ece, beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama ben o uçağa binene kadar sakinleşmeyeceğimi biliyordum.

Araba durmadan kapıyı açtım, titreyen elim bavulumu sürüklerken kimseyi beklemeden koştum. Kontrollerden hızla geçtim ve kapıya vardığımda tek yapabildiğim, tutmayan bacaklarımı serbest bırakıp yere çökmek oldu.

Hayatımın en büyük şansı elimden kaçmış ve ben arkasından bakakalmıştım.

İLAYDA TETİK, ZEYNEP OKUR, GÖKÇE NAZ OCAK HAZIRLIK/C

Çizen CAVİT MATTEO DRATHEN 10/B

FERHAT İLE ŞİRİN'İN KAYIP GÜNLÜKLERİNDEN BİRKAÇ SAYFA...

Bugün Sultan Mehmene Banu'nun bir kız kardeşi olduğunu öğrendim, evin duvarlarıyla uğraşırken sokaktan geçen iki kadın kendi aralarında konuşuyordu. Tabii, sürekli dışarıda olunca olan biteni öğrenmek daha kolay oluyor. Ben işi bitirir bitirmez iki adam geldi kapının önüne. Onlar duvarımı incelediler, ben onları inceledim. Zaten anlamıştım Sultan Banu'nun yolladığını, böyle giyinen yok ki bu çevrede. İş teklifinde bulundular, sanki bir sultanın teklifini reddetme seçeneği söz konusu! Tekliflerini kabul ettim, madem o kadar güzel süslemelerim, o zaman birine faydaları dokunsun. Severek yapıyorum, insanlar sevince de seviniyorum; ne güzel şey şu nakkaşlık. Sultan ne isteyecek merak ediyorum, umarım çok zor değildir.

Cuma

Sultan benden kız kardeşi için yaptırdığı köşkün süslemelerini yapmamı istedi. Birkaç gün önce varlığını öğrendiğim kız kardeşe köşk yapılıyor, haberimiz yok! Sanırım düşündüğüm kadar bilgili değilim hâlâ. Yine de işi güzel yapmazsam sultandan çekeceğimi biliyorum. Malzemeler için bana iki gün süre verdi, dünden beri uğraşıyorum. Ayrıca adamlarını peşime taktı, pencereden dışarı bakmaya korkar oldum. O iki adam hep peşimde, en azından farklı kişiler olsa daha iyi olabilirdi. Anlamadığım şey neden peşimde oldukları, eğer amaçları dibimde durup baskı oluşturmaya çalışmaksa zaten yeterince baskı altında hissettiğimi söylesem iyi olacak. Öbür türlü gidecek gibi görünmüyorlar.

Pazar

Bugün yanlışlıkla yeni bir renk keşfettim, sanırım bu işlerin yoluna gireceğine dair bir işaret. Şu iki yeni adamın suçuydu aslında, korkuttular beni. Ben de elime sahip çıkamadım; bir baktım, renkleri karıştırmışım. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü iki saniyeliğine, adamlar da arkamda gülüyor. Çok sinirlendim ilk başta, kendimi biraz olsun sakinleştirebildiğimde gördüm ki karıştırınca çok güzel bir renk çıkmış ortaya. Ben renge hayran hayran bakarken adamlar gülmeyi kesti, başta etkiden çıkamadığım için dönüp bakmadım ne oluyor diye. Sultan Mehmene Banu geldi sandım, işe devam ettim. Gereğinden uzun bir sessizlik sürünce merakımdan döndüm, sadece bir kadın figürü gördüm ki adamlar bana selam vermemi işaret ettiler. Hemen bıraktım elimdeki malzemeleri, selam verdim. Yeniden doğrulup kadına baktığımda az önce keşfettiğim renkten bile daha güzel bir şey gördüğüme inanamadım. Afalladım; ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemedim. Dondum kaldım. Bu kadının yanında en güzel süsleme bile sönük kalır, öyle bir güzelliği var. Bana gülümsedi, köşkün duvarını biraz inceledikten sonra "Kolay gelsin." dedi ve gitti.

O ana kadar kolay değildi belki ama kesinlikle bundan sonrası kolay gelecek. Adamlara kim olduğunu sorduğumda bana cahilmişim gibi baktılar, gücenmedim değil ama o an umurumda değildi tabii. Sultan Mehmene Banu'nun kardeşi olduğunu öğrenince başımdan aşağı yine kaynar su dökülür gibi oldu ama sonra daha büyük bir durumla karşı karşıya kaldığımı fark ettim. Ben bu köşkü bu kadın için süslüyorum, o halde en güzel şekilde süslemem gerek. Hiçbir nakkaşın süslemesi ona layık değil ve benim bu köşke yapacaklarım da olmayacak ama belki yeni keşfettiğim o güzel rengi de kullanarak gönlünü alabilirim.

Pazartesi

Artık köşke daha istekli gidiyorum, motivasyonum şu bir gecede son derece arttı. Hepsi de kız kardeş sayesinde, bir de adını öğrenebilsem… Belki bugün onu yeniden görürüm umuduyla çıktım evden, kimse beni tutamaz! Adamlar bile korkutmuyor artık, işin aslı, onlara alışmaya başlamış bile olabilirim. Ama şu an hiçbir şey önemli değil, ismini öğrenmem lazım. Tek önemli olan bu. Adını öğrendikten sonra ne yapacağımı daha düşünmedim, ama onu da sonra düşünürüm. Ne de olsa onun köşkünde çalışıyorum. Aslında sırf biraz daha uzun süre orada kalabilmek için yavaş hareket edebilirim, hayır, o zaman elim çok titriyor. O güzelliğe layık bir süsleme hayal bile edemiyorum, mavinin, kırmızının hiçbir tonu yetmez. Düşünüyorum, Sultan Mehmene Banu'nun böyle bir kız kardeşi nasıl olabilir, benzemiyorlar bile! Sultan'ın bakışları sert bir kere, oysa kardeşinin öyle mi… Birkaç saniye bile yetti ne kadar kibar ve iyi kalpli olduğunu anlamama, parlıyordu gözleri. Bir de Sultan'ın burnu babasından galiba, kardeşininki hiç öyle değil.

Öğleden sonraya doğru yeniden geldi, bu sefer Sultan Mehmene Banu da yanındaydı. Yakından incelemek istemişler süslemelerimi. "Ferhat'ın süslemeleri tüm Amasya'da bilinir, ünlü bir nakkaştır kendisi." dedi Sultan, ağzımı bile açamadım. Kız kardeşi dünkü gibi gülümsedi, "Çok güzel motifleriniz var, bu kadar ünlü olmayı hak ediyorsunuz." dedi bana. Konuşurken gözlerimin içine de baktı, nasıl bir andı o öyle! Teşekkür ederim, çok naziksiniz, bir şeyler geveleyiverdim. Sultan sanki daha dik durabilirmiş gibi dikleşti, bu dik durma çabasını da anlayamıyorum ama o ayrı mesele, önce kız kardeşine baktı sonra bana. "Şirin çok sever süslemeleri, çiniyi. Yine de buraya gelmeye ikna edebilmek için bin dereden su getirmemiz gerekti."

Şirin… Kendisi gibi bir adı olduğunu düşünmeden edemiyor insan. "Merak etmeyin, öyle güzel süslemeler olacak ki sizi gitmeye ikna etmek, gelmeye olduğu kadar zor olacak." dedim düşünmeden, birden fırlayıverdi ağzımdan öyle. Şirin'in gülümsemesi daha da yayılınca yüzüne, söylemiş olmaktan gurur duydum. Nasıl bir şeydi bu böyle?

Çarşamba

Dün haber gelir gelmez bıraktım işi gücü, gittim Sultan'ın yanına. Şirin de oradaydı Sultan dışarı çıkmasını söyleyene kadar, gözlerini bir saniyeliğine de olsa görebilmek yetti bana. O da benim gibi düşünüyor, istiyor işte! Kendi isteğimi bir de ben açıkça dile getireyim diye düşündüm, "Sultanım, kız kardeşiniz Şirin'le sizin de izniniz olursa evlenmek istiyorum." dedim. Sonradan fark ettim ki kadının zaten izni yok, hiçbir işe yaramaz bu dediğim. "Şirin'in düşüncelerini biliyorum, merak etmeyin, kız istemeye geliriz, başlık parası, falan filan…" bir şeyler daha söyledim, yok, kadın ikna olmuyor!

En sonunda "Tamam, kâfi, kabul ediyorum!" dedi, o an havalara uçmanın ne demek olduğunu çok iyi anladım. "Ama bir şartım var, Elma Dağı'nı delip şehre su getireceksin. Ondan sonra dilersen kırk gün kırk gece düğün yap." diye de devam etti. Resmen dağı delmemi istedi benden. Günümüz sultanlarının ne garip istekleri var…

"Emriniz olur Sultanım!" dedim, bir garip baktı bana. Kabul etmeyeceğimi düşündü herhalde! Nasıl kabul etmeyeyim? Şirin için sadece Elma Dağı'nı değil, önüme tüm dağları koysalar hepsini delerim. Vakit kaybetmeye hiç niyetim yok, ne kadar hızlı, o kadar iyi.

Pazar

Birkaç metre ilerledim, bir de "Süslemeler zor." derlerdi. Gelsinler de dağ delsinler, bakalım o kadar zor gelecek mi nakkaşlık? Yakındığımdan değil, Şirin için bu yaptığıma yakınırsam dilim kopsun! Vurduğum her darbede aklımda çınlıyor sesi, azmim de artıyor. Şu işi bir bitireyim, Sultan da tüm Amasya da anlayacak ne kadar istekli olduğumu. Dağı deldikten sonra Sultan yine kabul etmese, bu sefer de "Gökyüzünden bir yıldız getir bana." dese onu da yaparım. Şirin'e tüm yıldızlar feda olsun, zaten hiçbiri onun kadar güzel değil. Ay bile onun kadar güzel değil.

Yıllar önce gelip bana "Ferhat, bir gün bir kadın için Elma Dağı'nı deleceksin." deseler inanmazdım, hangi akılsız dağı delmeye çalışır diye düşünürdüm. Şimdi anlıyorum, gerçekten akılsızın tekine döndüm Şirin'i gördüğümden beri ama benim adım Ferhat ise ben de bu dağı deleceğim!

Cuma

Bir hafta oldu çoktan, son iki gündür Allah dualarımı kabul edip bana sonsuz bir güç vermiş gibi hızla deliyorum. İyi de yol kat ettim, böyle giderse sandığımdan çabuk bitecek ve Şirin'e kavuşacağım. Bugün yemek yemek için beş dakikalık bir ara verdim, o arada da yeni bir şey denemek istedim. "Şirin" yazmayı denedim dağın üstüne, çok da güzel oldu. Yanına bir de kalp çizip "Ferhat" yazdım. Şirin'e bunu göstermek için sabırsızlanıyorum.

Çarşamba

Haftalar oldu, yolun yarısından fazlasını kazdım ve duyduğum su sesleri gittikçe güçlenmeye başladı. Çok az kaldı, hissediyorum, hem de çok az! Öğle arasına kadar bir metre daha gidebilirsem suyu çıkarabilirim, en geç iki gün sonra da tüm yolu tamamlar Sultan'a gösteririm. İşte, görsün aşkın gücünü, yapamam sanmıştı ya! Şehirde adım "Deli Ferhat"a çıkacak sanırım, geçen gün birkaç kişi gerçekten dağı delip delmediğimi görmeye gelmiş. Bir de bana yiyecek bir şey getirmişler ama ben bir hayli ilerlediğim için yanıma gelmeye üşendiler, "Deli bu adam yahu." diye söylene söylene kendileri yediler. Keşkek de vardı, çok canım çekti. Aç adamın gözü önünde yenir mi, ne kadar ayıp! Şurayı bir bitireyim, işte o zaman doyasıya keşkek yiyeceğim. Belki Şirin yapar, onun ellerinden ayrı bir güzel olur.

Perşembe

Bugün yaşlı bir kadın geldi yanıma, bakışlarından bana acıdığını anladım hemen. Kim olsa acırdı zaten, ben bile acıdım kendime. "Vah vah, çok yazık, çok!" diye yakındı, sinir etti beni. "Buyur teyze, ne istemiştin? Bir diyeceğin yoksa izin ver de devam edeyim, görüyorsun, işim gücüm var." dedim, kibar olmaya çalıştım Şirin gibi ama pek olamadım sanki. Kadın acı acı güldü, "Sen hâlâ ne diye delersin evladım, Şirin öldü!" dedi. Sultan kabul edince nasıl havalara uçmayı anladıysam, bunu duyunca da beyninden vurulmuşa dönmenin ne demek olduğunu anladım. "Ne diyorsun sen teyze! Yalan söyleme bana, şunu bitireyim geri döneceğim, evleneceğiz biz! Ağzından yel alsın!" bir ton bağırdım kadıncağıza. "Be oğul, öldü diyorum, öldü! Bak, helvasını da getirdim. İki lokma ye, kan yapar, güç verir."

Kadını mı atsam aşağı kendimi mi atsam bilemedim. Şirin ölmedi, inanmıyorum buna, gerçi inansam ne fark edecek ki? Kadın yanımdan ayrıldı, ben kazmaya devam edemedim. Günlerdir deldiğim dağ, artık bir hiç uğruna. Bu mu benim kaderim? Deldiğim her metrede onun ismini de kazıdım dağa, şimdi ismini görmek bile canımı yakıyor. Ne bahtsız insanım ben, Allah canımı alsın da bu sonsuz acıdan kurtulayım.

***

Su gelmeye başladı, gözlerimdeki yaşlar mı damlıyor, yoksa dağ sonunda basınca dayanamayıp çatladı mı, anlamadım. Kadın gittiğinden beri bir darbe vurmadım, artık vursam neye yarar! Düşündükçe sinirleniyorum, en başında evlenmemize izin vermediği için Sultan'a sinirleniyorum, gelip dağı bana dar ettiği için o yaşlı kadına sinirleniyorum... En çok da beni bırakıp gittiği için Şirin'e sinirleniyorum ama sinirli kalamıyorum. Artık sinirim bile bir anlam ifade etmiyor, Şirin yoksa yaşamak bana haram! Evet, haram! Sinirlenmek bile bana haram, dayanamadım, elimdeki külüngü fırlattım havaya. Fırlatış o fırlatış, daha da bir şey hatırlamıyorum.

Şirin

Pazar

Ablam bana biraz daha samimi davranmaya başladı, nereden geldi bu ani sevecenlik bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor değil. Bir de… Motiflerin Nakkaş Ferhat'a ait olduğunu öğrendim. Öğrenir öğrenmez şehirdeki birkaç kişiye sordum bana onun başka işlerini göstersinler diye. Bu adam gerçekten yetenekli olmalı, her bir süslemesi birbirinden güzel. Renkleri, desenleri, hayran kaldım! Belki orada onu iş üstünde bulurum diye köşke gittim yeniden. Çok şükür buldum da. Biraz sinirli görünüyordu ama normalde öyle bir insan olduğunu sanmıyorum çünkü yaptığı süslemeler fazla narin. Her gittiğimde olduğu gibi orada duran iki adam selam verdi, ben de verdim. Nakkaş geldiğimi fark etmemiş olacak ki o selam vermedi. Belki de sinirindendir, haklı aslında, pazar günü de çalışıyor zaten işi başından aşkın. Selamında değilim işin, sadece merak ettim. Ben biraz yaklaşınca dönüp hemen eğildi, sanırım arkadaki adamlar işaret ettiler. Gülümsetti bu beni, adam o kadar dalmış ki işine çevresinden haberdar değil. Kafasını kaldırınca hayranlığım daha da arttı, daha önce hiç görmediğim ama harika olan bir renkle çalışıyordu ve gülümsediğimi görünce şaşkın bir ifadeye büründü yüzü.

Bir şey diyemedim, sözcükler gelmedi aklıma. İlk defa böyle hissediyorum, çok değişik bir his ama sevdim. "Kolay gelsin." diyebildim sadece ve yanından ayrıldım. Zaten yanaklarım da kıpkırmızı olmuştu, birinin beni öyleyken görmesini sevmem.

Cuma

Ablam benden köşke süslemeler bitene kadar gitmememi istedi, nereden çıktı bilmiyorum ama artık bunu da yapacak değilim. Son birkaç gündür her gün ziyaret ediyorum Ferhat'ı, belki yardım etmeme izin verir diye soruyorum ama reddediyor. Aslında amacım bu güzel süslemeleri bir de kendim yapmayı denemek, ama soramıyorum bir türlü. Hem onu işten alıkoymak istemiyorum hem de bu güzel sanatı kendi acemiliğimle mahvetmek istemiyorum. Bir gün merakımın ağır basacağını biliyordum, hangi gün diye bekliyorum, meğersem bugünmüş! Ablamın isteğini görmezden gelerek yine köşke gittim, beni gülümseyerek karşıladı. Kaydettiği ilerleme beni her gün daha da şaşırtıyor, nasıl bu kadar güzel şeyler ortaya çıkarabiliyor, aklım almıyor!

Yanına gitmeden önce ablamın adamlarından gitmelerini istedim, aslında gideceklerini düşünmemiştim ama şaşırttılar beni. Ferhat'ın yanına gidince istemeden ağzımdan kaçırdım merak ettiğimi. "Bana öğretir misin?" dedim. Gözleri kocaman oldu, şaşırınca hep böyle oluyor, gülümsedi. "Bu köşkü bitirir bitirmez ilk işim bu olsun." dedi, gerçekten beni sevindirmeyi biliyor.

Pazartesi

Ablamın son zamanlarda artan samimiyeti şimdi eskisinden de az oldu. Adamlarından biri benim köşke gitmeye devam ettiğimi söylemiş, ablam sinirden köpürdü. Ben de çok sinirlendim, ne diye söyledi ki? Üstelik tembihlemiştim de! Artık bıraktım köşke gitmeyi, yanımda bir adamı olmadan evden çıkmama bile izin vermiyor. Dün yine kaçacaktım, son anda engellediler beni. En azından bir haber gönderebilseydim, ona da izin vermediler ki…

Ferhat'la zaman geçirdikçe o değişik hissin hâlâ içimde olduğunu fark ettim, sanırım şimdi anlıyorum ne olduğunu. Her gün onu görmek istiyorum, güzel süslemelerini görmek istiyorum, ablamın adamları hakkında yakınmasını dinlemek istiyorum! Neden izin verilmesi gerekiyor ki bunun için? Madem kendime ait bir köşkte yaşayacak kadar büyüdüm, nereye gidip gitmeyeceğime de benim karar vermem gerekiyor! Ablamla yine konuşmam lazım ama artık konuşmanın da bir işe yaradığını sanmıyorum.

En kötüsü akşamüstü gelen haber oldu, Ferhat'ın yolladığı haber. Benimle evlenmek için ablamın iznini istiyor, Sultan ya ne de olsa, kız kardeşini başka kimden isteyecek! Ne de cesaretli, ben daha ablamın gözetimi olmadan dışarı çıkamıyorum, yeterince kararlı bir şekilde itiraz da edemiyorum… Ablam bunu duyar duymaz reddetti tabii, bu sefer de ben sinirlendim. "Benim fikrimi sormayacak mısın?" dedim, sakin kalmaya çalışmadım bile. Daha fazla sakin kalamam! Ablam çok kızdı, şu sıralar hep kızıyor. "Seni nakkaşın tekine vereceğimi düşünme Şirin!" dedi. İnanamadım ona, Ferhat'a "nakkaşın teki" demeye gönlü nasıl el veriyor? Bağırdım, Ferhat'ı sevdiğimi söyledim, evlenmek istediğimi söyledim. Beni dinlemedi. Bir mucize olsa da bu kahrımdan kurtulsam…

Perşembe

Öğrendim ki gerçekten Ferhat'ın dağı delmesi gerekiyormuş. "Güç, insanı kör eder." dediklerini duymuştum ama beyinlerine de hasar verdiğini düşünmemiştim, ablama olanların başka bir açıklaması olamaz! "Sultanım, gözünüzü seveyim, bırakın evlenelim! Ona da ızdırap çektiriyorsunuz bana da, kardeşinizin mutluluğunu bu kadar mı istemiyorsunuz?" dedim ağlaya ağlaya, zaten şu son günlerde çok ağlıyorum. "Ağlama Şirin, göz pınarlarını da dağdan gelecek suyla dolduramayız." dedi bana, ne demeye çalıştığını anlamadım ama Ferhat'ın dağı delmesiyle bir alakası olabilir diye düşündüm.

Kalpsiz ablam, gerçekten de yanılmıyormuşum, bu kadar cani olabilir mi bir insan? Kim, nasıl bir dağı delebilir? Delemez tabii! Ablam da bunu biliyor zaten, o yüzden Ferhat'tan bunu istedi. Hiç evlenmeyelim diye. Belki Ferhat pes eder, geri döner de kaçarız…

Pazar

Hâlâ geri dönmedi, cidden deliyor mu diye merak ediyorum ama ablam yüzünden dışarı bile çıkamıyorum. Çıkamıyorum değil aslında, protesto ediyorum onu, odamdan çıkmıyorum. Sadece yemek yemeye gidiyorum, ne yaparsa yapsın! Beni ikna etmeye çalışıyor ama ben ikna olmayacağım. Ferhat bir dönse…

Cuma

İçime mi doğmuştu acaba bilmiyorum ama biliyordum kötü bir şey olacağını! Ah benim abla demeye utandığım insan, neler yaptın görüyor musun? Duymaz olaydı kulaklarım, keşke hiç böyle bir şey istemeseydin ondan! En kötüsüyse onu böyle acı içinde öldürmek, ne diye benim öldüğümü söyledin ki ona… En çok bu üzerdi onu, süslemelerinin mahvolduğunu söyleseniz daha az acır canı! Ah, Sultan Mehmene Banu, aşkımızın gücünü hafife aldın ama gör bak neler oldu! Küçük kız kardeşinin iyiliği bu kadar önemliydi madem senin için, neden böyle üzdün beni? Yalanları sevmediğimi de biliyorsun, neden yalan söyledin canımdan bile çok sevdiğim insana? Hem de en acı yalanı…

Ablamı asla affetmeyeceğimi zaten söylemiştim, ama kendimi nasıl affedeyim? Ferhat'ımın ölümüne sebep oldum, bu çileyle nasıl yaşayayım? Çok sinirlenmiş, anladım hemen, külüngü üstüne düşmüş. Havaya fırlatmış olmalı, neden inandı ki bu iğrenç yalana? Üstelik tam suyu ulaştırmayı başarmışken, bilmiyor muydu benim bu kadar kolay ölmeyeceğimi? Ben onu bekliyordum, keşke en başında hiç girişmeseydi… Akan suya gözyaşlarım karışıyor. Günlerdir ağlıyorum ama ağlamak çare değil, Ferhat olmadan yaşama düşüncesi bile o kadar çaresiz ki! Madem hiçbir çare yok, bari öleyim de kurtulayım! Yaşamda kavuşamadık, belki ölümde kavuşuruz, bu sefer hiçbir engel olmadan…

GÖKÇE NAZ OCAK HAZIRLIK/B

GELDİM, KALDIM, GÜLDÜM, ÖLDÜM...

VERA TULYAKOVA'NIN DEFTERİNDEN...

18.06.1955

Ben Vera Tulyakova. Evli, bir çocuk sahibi ve başka bir adam tarafından "delicesine" sevilen bir kadınım.

Beni seven adam, Nazım. Bana ilgisi o kadar güzel ki... "Yeni evlendim." dedim ona. Sıradan bir kadın olmadığımın farkında Nazım. O kadar farkında ki bir çikolatayla veya bir demet çiçekle değil de turşu ile tavlayabileceğini biliyor beni. Bir süredir hediye olarak turşu kavanozları gönderiyor bana. Nazım, o kadar ince bir adam ki; her gün arıyor. Konuşmadığımız bir gün bile yok. Yaşadığım yerde, Moskova'da bilinmeye başladı ilişkimiz. Bugün sokakta yürürken insanlar bana baktı. Belki de bana öyle geldi...

21.10.1955

Nazım bana bugün açık açık beni sevdiğini söyledi, aşkını itiraf etti. Nazım gibi birini daha önce hiç tanımamıştım. Aşkını itiraf eden o olduğu halde, o çok güzel cümleleri bana söylerken hüngür hüngür ağladı. Beni bu kadar seven bir adam karşımda dururken ben en olmadık şeyi aklımdan geçirdim. Evliliğimin mutsuzluğunu düşündüm. Belki bunu o an düşünmem bir hataydı ama o an eşimden ayrılmaya karar verdim. Kızım Anyuta'ya bunu nasıl açıklayacağımı düşünüyorum. Nazım bir kızım olduğunu öğrendi. Tanıştırdım onları. Kızıma karşı davranışları o kadar nazikti ki öz babasının göstermediği ilgiyi Nazım kızıma gösterdi.

Nazım bana bugün yalnızca beni sevdiğini söylemedi, evlenme teklifinde de bulundu. Cevabım, tabii ki "Evet!" Beni bu kadar seven böyle eşsiz bir adamla mutlaka birlikte olmak isterim...

12.02.1956

Eşimden boşandıktan sonra Nazım ile evlendim. Moskova'da yaşıyoruz. Kızım Anyuta da bizimle birlikte yaşıyor.

Nazım ile başladığım hayat daha önce yaşamadığım bir hayat. Böyle birini tanıdığım için gerçekten çok şanslıyım. Zaten normal bir kadın değilim, zevklerim daha farklı. Nazım gibi sevgi dolu, çocuksu, saf ama bir o kadar da olgun, edebiyata aşık, düşünceli bir adamla birlikteyken mutlu olmamak elde değil. Onunla birlikteyken çocuklar gibi eğleniyorum.

Hayatımızda beni korkutan tek şey var; o da Nazım'ın tatlıya düşkünlüğü. Dün akşam Moskova'daki evimizde misafir ağırladık. Akşam yemeğinden sonra yediğimiz pastanın bir dilimi kaldı. Nazım'ın pastaya bakışlarını gördüm. Yemesine pek taraftar olmasam da yemesini söyledim. Bu bir çocuğa kıyamayıp şeker vermek gibiydi. Nazım ise bana şu sözleri söyledi; "Şu pastayı hemen buzdolabına koy, gözüm görmesin. Şimdi üzerine saldırabilirim; o da ben de mahvoluruz. Şişmanlamamam gerek. Benim için ölümdür bu!"

Söylediklerini harfiyen hatırlamam ne kadar ilginç! Her an çok değerli geliyor bana, söylediği her sözü can kulağı ile dinliyorum.

Nazım'ın söylediklerinden sonra pastayı dolaba koydum. Sabahleyin buzdolabına göz attığımda orada yere saçılmış krema ve kırıntılardan başka bir şey bulamadım.

10.04.1956

Nazım'ın tatlı aşkı gerçekten endişelendirmeye başlıyor beni! Bugün Kahire'de Türk bir tatlıcıdan bir paket baklava aldı. Tatlıcıya girmeden önce tatlıcının camından tatlılara hayranlıkla bakıp tatlıları övmeyi unutmadı. Tatlıyı alırken uzak bir yere götüreceğini söyleyerek sağlam bir paket yaptırdı. Kutuya koyulan her baklava dilimine büyük bir dikkatle bakıyordu. Tek bir damla şerbetin akmasını istemiyordu. Bu tatlıyı Moskova'da oturan, Nazım gibi Türk bir dostumuz için almıştık.

Uçakta Nazım, kutuyu dizlerinin üzerinde tutuyor ve parmaklarıyla fiyongunu çözüp bağlıyordu. Ona kutuyu yukarı koymam için vermesini söylediğimde reddetti. Bir süre Nil'in üzerinde uçtuk. Gözümü ayırmaksızın dışarı bakarken duyduğum hışırtı sesi ile Nazım'a döndüm. Kutunun fiyongunu çözmüş kağıdını hışırdatıyordu. Ne yaptığını sorduğumda, baklavanın akıp akmadığını kontrol ettiğini söyledi. Kutuya göz attığımda ise bir dilim baklavanın kayıplara karışmış olduğunu gördüm, o tatlının Ekber için olduğunu anımsattım ona. Bana cevabı ise "Daha çok var, bir tanesi eskilse bir şey olmaz." idi. Kutuyu yeniden bağladım. Bir ara dalmışım. Gözlerimi açıp Nazım'a baktığımda ağzı doluydu. Kutuya baktım; yırtılarak açılmıştı, baklava ise yarıdan aza inmişti. Ona sitem ettim. O ise bana "Kendimi tutamadım... Geriye çok az baklava kaldı, bu kadarını da götürmek ayıp olacak." dedi, baklavaların hepsini bitirdi...

23.01.1957

Yurtdışında uzun süre kaldığımızda annemin ve Anyuta'nın hediyelerini Nazım seçerdi. Fakat bu yeterli görünmüyordu ona. Anyuta için önemli bir şey yapmak istiyordu. Öyle ki, Nazım Amca'sının onu unutmadığını anlasın Anyuta.

Dün döndüğümüz yurtdışı seyahatimizden sonra Anyuta'yı yanına çağırdı. Bir komplocunun ses tonuyla Anyuta'ya: "Al Anyuta, sakın kimseye söyleme, yoksa ikimiz için de çok ayıp olur! Bütün bunları senin için aşırdım." dedi ve kızın kucağına yabancı uçaklarda verilen renk renk yuvarlak balonlar, "Karavella" tuvaletinden bir şişe kolonya ve daha bir sürü ıvır zıvır doldurdu. Onları birbirine bağlayan gizli bir sır var artık. Anyuta, sorgulamadaki bir partizan gibi saklıyor Nazım Amca'sının gizini.

İkisinin birbirine bağlanıyor olması mutlu ediyor beni. Nazım, kendi öz oğlundan uzak bir yaşam sürüyor. Belki de içindeki çocuk sevgisi ve özlemini Anyuta ile karşılıyor. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini biliyor mu acaba?

08.03.1957

Nazım'ın Anyuta için yaptığı ufak yaramazlıklar devam ediyor.

Bugün Paris'te bir İtalyan uçağına (Karavella) bindik. Nazım hemen "çalışmaya" koyuldu. Hostes şekerleme tepsisi ile gelir gelmez Nazım bir avuç aldı, sonra biraz duraksayıp bir avuç daha aldı. Hostes, yardımcısına Nazım'ın ne kadar açgözlü bir bay olduğunu söyledi. Nazım'ın cevabı ise dürüsttü. Genç kız büyük bir ciddiyetle dinledi Nazım'ı. Beş dakika sonra, görkemli bir tavırla "Al-İtalia" firmasınca pek güzel paketlenmiş bir kilo akide şekerini bir ödül gibi getirip sundu ona. Nazım ise alamayacağını, meselenin şeker olmadığını, işin püf noktasının ganimet toplamak olduğunu açıkladı. Kız güldü, böyle tuhaf bir adamla daha önce hiç tanışmadığını söyledi ve bir komplocu gibi bazı yararlı öğütler fısıldadı ona. Uçaklarında neyin nereden aşırılabileceğini söyledi.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim cancağızım." diye şakalaştı Nazım, "Çevreyi iyice kolaçan edemedim daha. Birazdan keşfe çıkarım..." sonra dergileri karıştırmaya başladı. Bunların arasında kalın bir "Air France" dergisi de vardı, daha çok reklamlardan oluşan. Ve birden bana bir şeyi işaret ederek seslendi. "Olacak şey değil bu, benim şiirim." diyordu. Bu sayfayı Abidin düzenlemiş, öyle söyledi ve ardından hostesi yanımıza çağırdı. "Cancağızım burada şiirim var, benim. Bu dergiyi bana hediye eder misiniz?" diye sordu. "Bizim dergimizde ancak ünlüler yayınlanır. Demek siz... Gidip hemen kaptan pilota sorayım..." Ve elindeki dergiyle koşup gitti. Kaptan pilot, bir söylev verdi ve bu olayı daha görkemli bir şekilde kutlayamamaktan ötürü üzüntüsünü belirtti.

16.05.1958

Nazım'ın bu aralar dertli olduğunu seziyorum. Bugün en sonunda dayanamayıp nesi olduğunu sordum. Bana şu cevabı verdi:

"Geçenlerde şiirlerimin İzlanda dilinde çevirilerini gönderdiler... Şaşılacak bir şey... Ama Türkiye'de yayımlamıyorlar benim şiirlerimi. Zaten yayımlasalar da şiirlerimi, onların asıl muhatapları okuyamayacak, çünkü okuma yazmaları yok..."

Nazım'ın kalbine saplanmış bir hançer olduğunu biliyordum memleket hasretinin. Bana daha önce de dertli milletinin, şiirlerini okuyamamasından dem vuruyordu ama bu seferki sanki biraz fazla duygu doluydu...

NAZIM HİKMET'İN DEFTERİNDEN...

17.06.1960

Son zamanlarda Nazım birçok şeyi unutmaya başladı. Aklına geldikçe bana bazı anılarını anlatıyor, ben de onları yazıyorum. Bu yazma işi bana zevk verse de endişelenmeden edemiyorum. Bu kadar unutkanlık normal gelmiyor bana. Bugün bana "Hangi yılda tanışmıştık?" diye sordu. Daha bir ay önce bana;

"Lanet olsun, ne muazzam şey seni sevmek! Sen benim aşkım, sen benim kızım, sen benim yoldaşım, sen benim küçük annemsin. Canım, bir tanem, seni sevmeden önce dünyayı sevmesini bile bilmiyormuşum. Bu şehir güzelse, bu senin yüzünden, bu elma tatlıysa senin yüzünden, bu insan akıllıysa senin yüzünden..." satırlarını yazan bu denli romantik bir adam, ne zaman tanıştığımızı unutmuş olamaz.

Çok endişeleniyorum onun için... Geçici bir şey olmasını umuyorum...

03.06.1963

Nazım'ı bugün kaybettim. Böyle bir satırı yazmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmezdim. Nazım'ın beni bu kadar çabuk bırakacağını da tahmin edemezdim...

"Yoldaşlar, ölürsem o günden önce yani,
-öyle gibi de görünüyor-
Anadolu'da bir köy mezarlığına gömün beni
ve de uyarına gelirse,
tepemde bir de çınar olursa

taş maş da istemez hani..." diye vasiyeti olan Nazım'ın, mezarının kendi ülkesinde değil de Moskova'da olacak olması ayrı üzüyor beni...

18.06.1955

Bugün Moskova'da Vera adında bir kadınla tanıştım. İlk konuştuğumuz andan itibaren büyüsüne kapıldım Vera'nın. Yeni evlendiğini söyledi bana. Belki ona yani yeni evli bir kadına bu kadar kapılmam bir hata ama bana öyle şeyler hissettiriyor ki sanki ondan önce yaşamıyordum. Sesini duymak mutlu ediyor insanı...

"Kimseler yapamaz senin resmini.
Sen kendi resmini kendin de yapamazsın.
Bir açılır bir kapanır kapılar yüreğinde
Senin resmini ben yapacağım."

21.10.1955

Bugün Vera'ya onu ne kadar sevdiğimi söyledim. Ona karşı neler hissettiğimi her detayına değinerek anlattım. Bunu yaparken de hıçkırarak ağladım. Bu ağlama tamamıyla içimden gelen, tutamadığım bir şeydi. Ona duygularımı açacağım anı hep hayal eder, kelimelerimi kafamda tasarlardım. Karşısına geçince ise adeta düşünmeden konuştum. Ne hissediyorsam anlattım.

Vera'ya aynı zamanda evlenme teklifinde de bulundum. Sevdiğim kadın ilk defa şaşırtmadı beni. Cevabı "evet" idi...

Vera'nın bir kızı varmış beni onunla tanıştırdı. Kendi oğlumdan uzak olduğum için midir bilmiyorum ama Anyuta'yı en az öz kızımmış kadar sevdim. Onunla tanışmış olmak heyecanlandırdı beni...

"Gelsene dedi bana.
Kalsana dedi bana.
Gülsene dedi bana.
Ölsene dedi bana.
Geldim, kaldım, güldüm, öldüm."

12.02.1956

Vera ile evlendik. Moskova'da Vera ve kızı Anyuta ile birlikte yaşıyoruz.

Vera gibi biri hayatıma girdiği için çok şanslıyım. Onun sıradan olmayışı, düşünceli tavırları, gerektiğinde benimle bir çocuk gibi eğleniyor olması, aynı zamanda edebiyat aşkımı bildiği için benden biraz çekinse de edebiyata düşkün oluşuna hayranım.

10.04.1956

Bugün Kahire'de bir Türk tatlıcı bulduk Vera ile. İçeri girdik. Kısa bir konuşmanın ardından Moskova'ya götürmek amacıyla bir kutu baklava aldık. Ah şu satırları yazarken iştahım o kadar kabarıyor ki! Baklava dilimlerinden damlayan şerbeti, onları ısırınca çıkan çıtırtıyı düşündükçe ağzım sulanıyor.

23.01.1957

Bazen oğlumu göremediğim için kendimi çok eksik hissediyorum. Onu görmeyi, doya doya sarılmayı, edebiyat sevgimin ve tecrübelerimden kaynaklı bilgimin az da olsa bir kısmını ona aşılayabilmeyi, onunla dertleşip uzun uzun zaman geçirmeyi öyle çok isterdim ki...

Kendi öz oğlumu göremesem de sevdiğim kadının kızı, yani Vera'nın kızı Anyuta, da benim çocuğum sayılır. Yani ben öyle görüyorum. Çok değer veriyorum ona. Hiç aklımdan çıkmadığını ona bir şekilde kanıtlamak istiyordum, sonunda bir yer buldum. Bugün Vera ile döndüğümüz yurtdışı seyahatinden değişik yerlerden aşırdığım kolonya, uçaklarda verilen renkli balonlar gibi ıvır zıvırı Anyuta'ya verdim ve bunun ikimiz arasında bir sır olacağını, kimseye söylememesi gerektiğini, bunları gittiğim her yerden onu düşünerek topladığımı ona açıkladım. Böylece onu sürekli düşündüğümü, aklımın bir köşesinde hep bulunduğunu ona daha iyi anlatmış oldum...

08.03.1957

Bugün Paris'te bir İtalyan uçağı olan Karavella'ya bindik. Hostes şekerleme dağıtmak için geldiğinde Anyuta'yı düşünerek bir avuç şekerleme aldım. Sonra bunun yetmeyeceğini düşünerek bir avuç daha aldım. Hostes bana bakarak "Ne kadar aç gözlü bir bay!" dediğinde ona bunu Moskova'da bulunan küçük kızım için aldığımı, eve ganimetsiz dönersem çok üzüleceğini açıkladım. Hostes beni dinledikten bir süre sonra yanımıza bir kutu ile tekrar geldi. İçindeki şekerlemelerin bizim için olduğunu söyledi. Maalesef hostes hanımı reddetmek zorunda kaldım. Onu kırmamak amacıyla oyunun böyle olmadığını, eğer kabul edersem oyunun amacından sapacağını ona kibar bir dille açıkladım. Hostes bana gülerek benim gibi biriyle ilk kez karşılaştığını söyledi ve bana bazı yararlı bilgiler verdi. Uçaklarında neyi nerede bulabileceğimi söyledi. Ona şakalaşarak teşekkür ettim ve birazdan çevreyi keşfe çıkacağımı söyledim. Ardından "Air France" adında bir dergi okumaya başladım. Okuduklarım arasında bir şey bir anda gözüme çarptı; bu benim şiirimdi... Vera'ya heyecanla gösterdim. Çok şaşırdı ve o da mutlu oldu. Hostese dergiyi alıp alamayacağımı, bu dergide bir şiirimin olduğunu söyledim. Dergilerinde yalnızca ünlülerin eserlerinin yayımlandığını, kaptan pilota sorup geleceğini söyledi. Kaptan, yanıma gelerek dümen başında olduğundan bu olayı İtalyan usulü olarak kutlayamadıkları için özür diledi...

16.05.1958

Çok özlüyorum kendi ülkemi. Birkaç gündür dertliyim. Bu halimi gören Vera da sordu en sonunda neyim olduğunu. Dürüst davrandım ona. Ülkemi ne kadar özlediğimi ne hissettiğimi anlattım ona.

Kalbime bir hançer saplanmış gibi hissediyorum. Çok özlüyorum çok...

17.06.1960

Son zamanlarda unutkanlıklarım arttı. Vera'ya sorular sorup duruyorum. Bazen aklıma gelen anılarımı ona anlatıyorum, o da bir yere yazıyor. Umarım bu geçici bir dönemdir...

BERRA KOÇAK HAZIRLIK/B

BİRİ VARDI

Bir gün öyle biri girer ki hayatına sen bile ne olduğunu anlayamazsın. Zaman ve mekân kavramlarını yitirirsin. Sağın, solun hayatındaki diğer bütün yönlerin ona çıkar, bir çıkmaz sokak misali. Onu yazar, onu söylersin ama kavuşamazsın. Sonra bir şarkının nakaratında ya da bilinmeyen bir şiirin mısralarında karşılaşırsın onunla. Bu, hayatın "Unutmana izin vermeyeceğim." deme stilidir. Aslına bakarsan onca şeye rağmen bu karşılaşma yine de dünyanın en saf ve güzel karşılaşması olabilir senin için.

İlk önce bir gözyaşı dökülür gözlerinden sonra istemsizce yerde bulursun kendini. Ağlarsın, ağlarsın, susamazsın. Güç gelir iki saat önce yanında olan birinin bir daha asla yanında olamayacak olması. Aklına gelir bütün o konuşmalar, diyaloglar… Sonra yetmezmiş gibi bir de onsuz yaşayacak olmanın ağırlığı yüklenir omuzlarına; sanki dünyanın senin üzerindeki yükü çok hafifmiş gibi. He, en sonunda söyleyeyim, yeniliyorsun. Sana kalan tek şey de yüzündeki o son bir ifade, kalbine, kulaklarına kazınan son bir ses oluyor. Belki de şükür ediyorsun onu diğerlerinden farklı tanıma, yaşama şansına sahip olduğun için belki de lanet ediyorsun onsuz geçecek hayata...

Lisenin ilk günüydü tanıştığımızda ben gözlerimle sınıfı tararken usulca seslendi: "Yanım boş, gel istersen." diye. Oturmuştum ben de diğerlerine aldırmadan: "İyi, tamam, ikimizin artık bu iki sıra." demiştim.

Liseyi de o sıralarda beraber bitirdik. Farklı insanlardık belki ama çok eğlendik çok tökezledik birlikte. Ben hep sakin, riski sevmeyen, sıradan biriyken o hep maceraperest hayat dolu bir insandı. "Suç ortağım" derdi bana her zaman, sakinliğimle alay edercesine. Kardeşten öteydik biz onunla, belki de ondandır bu acının başka hiçbir şeye benzemiyor oluşu, kim bilir?

Taksi durduğunda çoktan varmıştık onun yanına. Yağmur hafif çiseliyordu. E, tabii biliyordu yukarıdaki onun sıcaktan bunaldığını, toprak kokusuyla hayat bulduğunu. Elime aldığım birkaç papatyayla ona doğru ilerlemeye başladım. Kendi olduğunun aksine gün geçtikçe uzak ve soğuk geliyordu bana, belki de aramızdaki mesafedendi; ama o hep demez miydi "Arkadaşlar yıldızlar gibidir, hep göremesen de her zaman yanında olduklarını hissedersin." diye. Şimdi neden hissedemiyordum?

En yakın arkadaşımı, suç ortağımı kaybedeli bugün tam bir yıl oluyor. İlk zamanlarda kendi kendime kalamadığım için çok bir şeyin farkına varamadım, yalnız bırakmadı ailem beni. Arkasında bıraktığı bütün soru işaretleri, sonradan bana ulaşan mektubuyla çarptı yüzüme tüm gerçekliğiyle.

Suç Ortağıma,

Kızıyorsun bana belki, ya da "Konuşabilirdik, sorun neyse hallederdik." diye geçmişe çözüm üretiyorsun, kendince dilek cümleleri kurarak. İnan ben de zamanında çok denedim ama olmadı. Kendimi senin yerine de koydum ve her seferinde diyecek bir şey bulamadım. Zaten çok severken git diyebilir mi ki insan? Diyemez değil mi? İşte bunu bildiğim için, ben gitmeyi seçtim. Bunu ikimizin iyiliği için yaptım, diyebilmeyi inan çok isterdim ama diyemiyorum çünkü ikimiz de biliyoruz ki bu gidişin ikimizin iyiliği ile zerre ilgisi yok. Diğer her şeyde yaptığım gibi bunda da bencillik yaptım, değil mi? Sorunlardan kaçtım ve bunu yaparken aslında "Neden, niçin ve nasıl?" gibi tüm soru işaretlerini sana çevirmiş bulundum. Ama soruları soranlar, senin de bildiklerinin etraftan duyduklarından ibaret olduğuna inanmıyorlardır çünkü sen ve ben zıtlıklarımıza rağmen ayrılmaz bir ikiliydik.

Ne oldu da böyle ayrı düştük biliyor musun? Biri girdi hayatıma farkında olmadan. Önce beni kendine âşık etti; sonra da çekti gitti. Ağzımı açıp tek kelime edemedim, başlarda kabullenemediğimden sana da doğru dürüst bir şey anlatamadım. Ama şimdi her ne kadar geç olsa da senin bu ani gidişimin altında yatan nedeni bilmen gerekiyor.

Her şeyi göze alarak sevdim ben onu, gözlerini kapattığı zaman aklına gelen ilk kişi olmak için her şeyden vazgeçebilecekmiş gibi. Sevdiğim için güvendim de ona; öyle ki bütün iplerimi ellerimle teslim ettim ellerine. Onu kaybetmekten korktuğumdan olsa gerek, bütün kapılarımı açtım ardına kadar. Ve bütün bunlar olurken onun beni sadece kullandığını fark edemedim. O kadar bağlanmıştım ki ben kafamda kurduğum bu hikâyenin gerçek olabilme ihtimaline; bir hayatım olduğunu, arkadaşlarımı, ailemi, kendimi unutuverdim. Ama o her şeyin farkındaydı, canı isteyince umut verdi, böyle yaparak egosunu da tatmin etmiş oldu, canı isteyince de elini ayağını çekip itti ve sonunda da gitti.

O yokken düşünecek çok zamanım oldu benim, gözlerimi kapatıp birlikte geçirdiğimiz zamanları bir film izlermiş gibi izledim. İşte o an bir insanın nasıl sevilmediğini, beni nasıl sevmediğini gördüm. Yavaş yavaş zarar vermeye başladım kendime ve her seferinde yaptığım şeyin yanlış olmadığına "Onu çok seviyorum." diyerek inandırdım kendimi, sevmenin ne demek olduğunu biliyormuş gibi...

Gün geçtikçe nefret etmeye başladım ondan ve bu beni korkutmaya başladı çünkü "Nefret denilen şey aslında aşkın yansımasıdır." derdin bana hep. İşte o zaman anladım ilk aşkım olmaktan ilk kalp kırıklığıma terfi ettiğini. Birçok kez denedim onu aklımdan çıkarmayı, her seferinde de ya bir şarkı çaldı radyoda beni geçmişe götüren ya da bir koku beni bitiren... Ve sonra yağmur yağmaya başladı usulca. Benim akıtamadığım gözyaşlarım bulutlardan iniyor gibiydi yeryüzüne.

Şimdi manzarasını en sevdiğim yerde, uçurumun kenarında kâğıt ve kalemimle tek başımayım. Dayanamıyorum artık, ağır geliyor konuşamamak, anlatamamak... Anlam veremiyorsun, belki saçma geliyor sana bu anlattıklarım ama üzgünüm, artık çok geç. Senden beni anlamanı da bekleyemem çünkü beni anlayabilmen için hissettiklerimi hissetmen gerekir. Bu mektubum sana ulaşabilir mi ulaşamaz mı bilmem. Ama olur da ulaşırsa bu satırları beni anlaman için değil sadece yaşadıklarımı bilmen için yazdığımı unutma.

Ha olur da beni özlersen bir gün, unutma ki ben hep seninle olacağım, kayan bir yıldızda, bakmaya doyamadığın bir papatyada, dinlediğin şarkılarda ya da her gece gördüğün rüyalarında...

Hoşça kal suç ortağım...

Hâlâ inanamıyorum, onun yaşadıklarını fark edemememin kızgınlığı çullanıyor üstüme. Bu kadar yakınken nasıl böylesine uzak olabildik, anlayamıyorum. Eskiden konuşmaya bile gerek duymadan en ufak bir bakışımızla, bir mimiğimizle anlardık birbirimizi. Peki, bu aramızdaki duvar da neyin nesiydi? Bende miydi hata yoksa yardım çığlıkların çok mu kısıktı? Bilmiyorum.

Artık bunun bir önemi de kalmadı zaten. Hiçbir şey onu geri getiremez bana. Kalanın gideni bulabileceği kesin olsa bir dakika bile durmam ama elim kolum bağlı, sağım solum çevrili; etrafımda ise tek bir gerçek var: O gitmişti, bir insan nasıl ölüme gidebilirse bile bile, işte öyle gitmişti.

Kendi saflığı karşında yaşadıkları ağır gelmişti ona. Zaten kelebek gibi bıcır bıcır, her rengi barındıran ve siyahı olmayan bir kişilikti o. Bu yüzdendi daha yaşamının birinci perdesinde bir kelebek misali hayatından vazgeçişi.

Bütün olan biteni düşününce zaten başka bir söz de kalmıyor bana. Hem ne demiş şair, uçurumları sevenlerin kanatları olmalı…

ZÜBEYDE İREM AYDIN & BEYZA BAYKAN 11/A

* Öyküyü okurken Sia'dan "Fire Meet Gasoline" dinlemeniz önerilir.

Yıldız Tozu Üzerine

Bıktım. Kaçmaktan, ayaklarım artık beni dinlemiyor. Boğazım niye beni boğuyor? Neden nefes alırken derinlerime acı giriyor?

Çevreme bakıyorum, bir sürü insan var. Onların arasına karışmak yerine niye tek başıma ayakta duruyorum? Bir zamanlar aralarına girmek için çabalamıştım. Niye yalnızlığa sarıldım ve bırakamıyorum?

Güvenmek istiyorum sevmekten çok ama ayaklarım geri geri gidiyor; hava basık, aldığım her nefes başımda o -maalesef peşimi bırakmayan- tanıdık karıncalanmalarımı arttırmaktan öteye gitmiyor.

Güvenmek tam olarak neydi? Annenin kolları kadar sıcak ve yumuşak ya da gerçek bir gülümsemeyle buluşan gün ışığı mı? Bu hissi gerçekten yaşamış mıydım yoksa zihnimin oynadığı acımasız oyunlardan biri mi?

Sevmek nasıldı? Uçmanın ötesini bilmek isteyen martı Jonathan mıydı yoksa?

Sevilmek peki? Yağmurla uzun bir aradan sonra buluşan toprak mı ya da Ay'ın geceyi süslemesi için her gün ölen Güneş mi?

Neden bunları düşünüyorum? Neden birisiyle gecenin gökyüzünün altına bağdaş kurup kelebeklerin de ömürlerinin kısa olduğunu bilip bilmediğini, uzayın başka ucunda olduğumuz galaksiye bakıp "Acaba oradan birileri de bize bakıyor mudur?" diyen birilerinin olup olmadığını ve yıldız tozu olmamıza rağmen niye kendimizi sınırlara ve sığlıklara hapsettiğimiz hakkında konuşmak istiyorum?

Belki ben kafamın içindeki korkunç, yanlış bir dünyaya esir olmuşumdur; kim bilebilir ki?

İLKE TEMİZ 11/A

İZMİR

"Son titreyiştir kimi zamanlar yaşanmışlığın kanıtı. Bağlılıktır. Bırakamamazlıktır. Pençelerdeki kurbanlar, zindandaki mahkûmlar titrerler daima, diyar-ı azabın son damlalarında. Son nefeste, belirir o buruk gözlerde esir bir yüreğin acı dolu yaşları. Yaşama olan bağlılıkla, yaşamaya duyulan ihtiyaçla titrer insanoğlu; özgürlüğün açlığıyla, esaretin bağnazlığıyla."

Bu sözleri günlüğüme yazdığım günü anımsıyorum.

Buruk bir tat var ağzımda. Gri bir gün yaşanmakta, koca İstanbul'da. Gökyüzü dudaklarını birbirine bastırmış, hâkim olmaya çalışıyor yakıcı gözyaşlarına. Bendeniz ise, terk edişin tok acısını hissediyorum; bu, boğazlıyor vicdanımı. Yüreğim bu somutlaşan soyutlukla sınanıyor günlerdir.

Kimi vakit sözcükleri atamıyorum, düğümlenmiş boğazımdan. Korkaklaşıyor, çekiliyorlar kendi iri gölgelerinin ardına. Yalnızca bu eski deftere açılıyorlar sanki. Ben sessizleşmişim, zihnim konuşuyor. Düşlerim ise zihnimle oynuyor.

İzmir, ardımda bıraktığım yuvam, bana sesleniyor.

"Beni neden bıraktın?"

Yanıtlayamıyorum. Kaçıyorum yalnızca, sığınıyorum şarkı sözlerinin, şiirlerin kollarına.

Yazamıyorum.

Sanırım bazı hisler kelimelere döküldükçe kesinliklerini yitiriyorlar. İçimde kelimelere dökmeyi arzuladığım onca şey var… Nereden başlamam gerektiğini dahi bilmiyorum. Düşündükçe, tasvirlerle dans ettikçe karışıyor dünyam. İçinden çıkamaz hale geliyorum. Boğuyorlar beni. Yazmak istiyorum; mürekkebe bulamak onca hissi, hissizliği…

O kadar yoğunlar ki… Sözcük dağarcığım yetersiz kalıyor. Ve susuyorum, mutlak sessizliğe sığınıyorum; bu sanki ebedi bir kaçışmış gibi.

Hür şehri görüyorum yeniden, uzun soluksuz gecelerde. Tenha sokaklarında yankılanıyor coşkulu adımlarım. İnsanlar gülümsüyorlar, gözleri ışıldıyor yaşamanın şevki ile.

Kış ayının tatlı ayazı yalıyor çehremi usulca. Güvercinim süzülüyor mavi, berrak semada. Kulağıma sıcak bir ezgi ilişiyor o vakit: Genç el, şehrin marşını haykırıyor Alsancak sokaklarında, adeta bağrını yırtarcasına. Yanından geçip gidenlerde beliren ufak tebessüm kırıntılarını izliyorum, bir bakıma gizli bir hayranlıkla.

Vatanına, toprağına âşık o halkı izliyorum.

Az ötede bir beyefendi kitap standını düzenliyor. Yavaşça yaklaşıyorum yakınına. Beni görünce gülümsüyor ansızın.

"Günleriniz aydın olsun efendim." diyor tez canıyla.

Zira engel olamıyorum ben de dudaklarımın istemsizce kıvrılmasına. Mutluluğu bulaşıcı sanki, tıpkı şehrin saklı enerjisi gibi…

Kıbrıs Şehitleri sakinleri bilinçsiz bir ahenk içerisindeler, dans ediyorlar kahpe hayatla. Tüm sorular yanıtlara, kötüler iyilere dönüşmüşlercesine dans ediyorlar yalnızca.

Ve bendeniz, tüm yüzsüzlüğümle, ardımda bıraktığım bu şehrin atan yüreğini işitiyorum her bir köşede. Susmuyor, susturamıyorum.

Attığım her bir adımı, göz göze geldiğim her zatı, her bir manzarayı kazıyorum zihnime. Ve buğulanıyor gözlerim, şahit oldukları her bir anı yüklü mekân beraberinde.

İnsanoğlu, bırakmadan "değer"inin farkına varamıyor gerçekten. Bıraktığı vakit anlıyor sevdiğini ve bıraka bıraka öldürüyor sevdiklerini.

Şimdi günler saatlere, saatler saniyelere dönüşüveriyor o şehirde. Zaman soluklanmak bilmiyor, ben ise doymak… Kimi zaman düşünüyorum bir yandan; ayrılmasaydım da böylesine içime çeker miydim havasını, kucaklar mıydım insanını…

İzmir; ardımda bıraktığım, lakin daima yuvam sayacağım şehir. Yaşar Aksoy'un da dediği gibi:

"İzmir'in kavakları, dökülür yağmurları
Bize de İzmirli derler
Yaşarız ilk ve son aşkları"

Aşkımın kanıtıydı gerçekten de İstanbul'da döktüğüm gözyaşlarım.

Son titreyişti; ona olan bağlılığımın, yaşanmışların kanıtı.

Melisa BAYKUT 11/A

* Yaşar Aksoy, İzmir Aşkı.

Düşündüm ve "Yazayım." dedim. Sizce iklim değişimi nelere sebep olur? Özür dilerim, soru pek yüzeysel oldu. Sizce, yerin altındaki karbon keşfedilse ne olur? Aslında, keşfedildi. Keşfedildi ve bulunduğu yerde bitmek bilmez savaşlar meydana geldi. O aslında karbon değil, daha çok insanın hayranlığını duyduğu üzerinde iki tane barkod bulundan 100 dolarların kapısı. Bu söylediğim, şu anda yaşadığımız dünya. Ne yapabilirdik bunları engellemek için?

Bu dünya artık büyük bir dünya. Artık nüfusumuz fazla; yani doyuracak karın, barındıracak insan demek bu. Tarım gelişmiş, kimyasallar toprakta, havanın rengi gri. Ne vardı Orta Doğu'da? Karbon. Havası temiz karbon diyarı. Geldiler, çıkardılar. Bitiremeden başkaları geldi, bitiremeden dünya geldi. Ne oldu? Gönderdiğiniz askerleri öldürttünüz diğerlerine, onlar da zaten diğerlerini öldürmüştü. "Hah, barış sağlandı sonunda." dedik, şeyhler geldi. Ultra Müslüman şeyhler kazandıkları parayı silahlara harcadı, aynı zamanda şeyhler halkına öğütlüyordu ki, "Zekât, sadaka şart." diye. Bıraktım şeyhleri, halk da bir şey demedi. Kimse demedi ki, "Akdeniz'in kıyı dalgalarından enerji üretelim, Sahra'nın rüzgârlarından elektrik üretelim." Üretilirdi, bal gibi üretilirdi. Devlet teşvik etmiyor, liberal enerji üretimi yaptırtmıyor. Çiftçi tepede bulunan arsasını kullanamıyorsa oraya türbin yapardı, önce kendi elektriğini elde eder, sonra da arta kalanını devlete satardı. Satmasa da devlet belki de onu vergilerden muaf tutabilirdi. Kimse yapmadı bunu. Halk perişan, doğa zaten pert olmuş.

Baktığınız zaman, biz bu dünyanın kanseriyiz. Azınlık da olsa bu dünyayı -yılmadan, cesaretle- önemseyen insanlar olmasa, insanın hayvandan gereksiz olabileceğini öne sürerdim. Neden gerekliyiz? Ne yararımız dokundu bu dünyaya? Sömürdük, yıktık, yaktık.

Bir hayat düşünün ki sadece temiz enerji kullanıyorsunuz. Devlet yerel ihtiyaçları size vermiş… Kendinizi yaşadığınız yere kilitleyebilirsiniz böyle bir durumda. Dediğim şey ilkel doğal hayattan öte, temiz hayat.

Sabah horoz sesiyle uyandınız. Aşağıya inip dün akşam pınardan getirdiğiniz suyun sabah güneşiyle ısınmış halini görmek sizi mutlu ediyor. Soğuk ve sıcak sudan küçük bir harman yapıp yüzünüzü yıkadınız. Bahçeye çıkıp suyunu pınardan alan sulama sistemini çalıştırdınız. Bahçenizden elli metre ötede olan her biri bir dönümlük havuç, patates, marul, lahana, çilek, buğday gibi otuz çeşit tarladan birkaç ürün alıyorsunuz. Kahvaltı hazır. Et yok. Yemediklerinizi tavuklarınıza ve sadık köpeğiniz Rocky'ye, onların da yiyemediğini organik gübre kutunuza atıyorsunuz; üç hafta sonra gübreye dönüşecekler. Çocuklarınızı okula bırakıyorsunuz, herkes bisiklet kullanıyor, asfalt, kompozit maddelerden. Cam atölyesinde olan işinize vardığınızda doğaya zarar vermeyen biyoyakıt ve zeytin çekirdeğinden ürettiğiniz yakıtı fırına yüklüyorsunuz. Ateş harlanıyor. Her hafta sonu gidip girdiğiniz denizden seçtiğiniz güzel kumları çantanıza yüklemiştiniz ve atölyeye getirmiştiniz. Şimdi onlar güzel sanat eserleri olacaklar. Kullandığınız aletler ısıya dayanıklı biyokimyasallarla kaplanmış kompozit malzemeden. Akşam eve geldiğinizde eşiniz ve çocuklarınızla beraber yemeğinizi yiyorsunuz. Yemekten sonra evrak işlerinizi halletmek için odanıza çekiliyorsunuz, evrakların hepsi geri dönüştürülmüş kâğıttan. Kasabanızda hiç kimse çok elzem değil ise metal kullanmıyor herhangi bir işinde, zaten atölyeleri azaldığı için metal pahalı. Cumartesi günü eşiniz ve çocuklarınızla beraber günübirlik şehir dışına çıkıyorsunuz (günler huzurlu geçtiği için dinlenme ihtiyacı pek yok), pazar günü ise şehre iniyorsunuz; ama şehir fazla uzak olduğu için devletin her yere kurduğu maglev veya tramvay sisteminden yararlanıyorsunuz. Maglev, özel bir temiz enerji santralinden gelen enerjiyle çalışıyor, tramvay ise suyu elektrolize ediyor ve açığa çıkan hidrojeni yakıt olarak kullanıyor. Şehrin göbeğinde belediye binasının aksine bir bilim merkezi var, burada her şehirde olduğu gibi teknoloji üretiliyor ve diğer şehirlerle paylaşılıyor. Aslına bakarsanız her şehirdeki bilim merkezleri, bir üniversiteyi aratmıyor. Ana caddede geniş bisiklet yolunun yanında yürürken bir mağazayla karşılaşıyorsunuz, bir giyim mağazası. Bu giyim mağazasında verdiğiniz eski pamuklu giysileri alıyorlar ve yeni organik pamuktan yapılmış giysinizi seçiyorsunuz. Devlet destekli olduğu için işletme, hiç problem yaşamadan çalışıyor. Eve dönüp tavuklara ve Rocky'ye yemek verdikten sonra geri dönüştürülmüş pamuktan yapılma yastığınızda uykuya dalıyorsunuz.

Oysa bu sabah uykudan uyandınız, sizi uyandıran telefonunuzdu. Akşam restoranda yediklerinizden kalanları atıştırıp emisyon değeri doğa katili olan arabanızla yetmiş kilometre uzaktaki işinize trafikte can çekişerek gidiyorsunuz.

Cidden yenilikçi bir kafa yapısına sahipseniz ve bu doğayı az da olsa seviyorsanız, bunları hak ediyor musunuz? Çocuklarınız, onların çocukları, onların torunları; bunları hak ediyorlar mı? İnsan isterse istediğini yapar, şeyhler ne yapıyor sanıyorsunuz?

Ha, eğer oldu da yürümeyecek bir sistem gibi gözüküyorsa, devlet uygun ve ıssız bir ortam bulup sıfırdan inşa etmeli. İnsanları yerleştirip yaklaşık on yıl gibi bir zaman zarfında işleyen bir deney yapmalı. Olmazsa amenna; olursa on sekiz milyonluk şehri dağıtıp her şehri bu hale getirmeli, çünkü sistem böyle işlemeli.

Yer altındaki karbonu yerde bırakıp, göklere; sulara yerleştirilmeli enerji santralleri. Böylece doğanın peşini bırakmış oluruz. Hani şu doğa vardı ya, yok etmeye çalıştığınız…

KUTLU ATA DEMİR HAZIRLIK/C

Bu
dünyada
ufacık bir noktayım ben
hatta belki bir nokta bi
kendimi özel sanayım ki? Neden özel hissedeyim?
İnsanlar çalışıyor, okuyor, ben yapmasam da olur deyip pes mi edeyim,
yoksa onları da mı geçmeye çalışayım, bilmiyorum...
Hepimiz, belirli amaçlar doğrultusunda hareket ederiz; bazılarımız para, bazılarımız aşk, bazılarımız ise sadece iş için... Ama ben bunlardan hangisini seçmek zorundayım, bilmiyorum. Aslında daha neden bir seçim yapmak zorunda olduğumu bile anlamış değilim. Kendime gezgin diyorum ben, gönlüm durmadan başka şeylere kayıyor, hep yeni tatlar keşfetmek istiyor, durduramıyorum onu...
Çevremdeki insanları da anlayamıyorum bazen, kör gibiler, sanki aynı kitabı okuyoruz ama ben kendimi uzayda hayal ederken, onlar kendilerini sadece uzay mekiğini yapan işçi olarak görebiliyorlar; şaşıyorum, kendilerini bu kadar önemsiz saymalarına, değerlerini anlamamalarına. Bazen konuşuyoruz onlarla, akıllarında hep benzer planlar... Bana da soruyorlar ilerde ne olmak istediğimi, cevap veremiyorum bazen; şaşırıp kalıyorlar, ama anlamıyorlar aslında kendilerine şaşırmaları gerektiğini.
Hepimiz özeliz aslında, buna karar verecek olan da başkası değil, kendimiziz. Hayal kurmaktan korkar olduk, hatta kendi hayallerimizden korkar olduk, pes ettik, sıradanlaştık...
Hepimiz farklıyız aslında, oturup konuşsak anlayacağız farklı olduğumuzu, farklı şeyler istediğimizi, hayatı farklı gördüğümüzü...
Hepimiz safız aslında... Daha kendimizi anlayamamışken, biri üzüldüğünde bir de onun derdini kendimize yük ediniyoruz...
Hepimiz zekiyiz aslında... Konuştuğumuz konuları, okuduğumuz kitabı, gezdiğimiz yerleri biz seçmiyor muyuz sonuçta?
Bu yüzden kendime gezgin diyorum ben, çünkü yaşadığım her dakikadan zevk alabilmek, geçmişi bırakıp geleceğe bakabilmek, "İnsanlar ne der ,ne düşünürler?" diye düşünmeden yaşamak istiyorum ben.
Ve yapıyorum!..
Dünya üzerinde ufacık bir noktayım ben... Belki bir nokta bile değilim... Bir nokta gibi olduğum yerde sürekli duramam, çünkü gezginim ben...

SELİN ÖZIŞIK 9/A

Kelimelerdeki Güç

Kelimeler, cümleler, ünlemler, noktalar... İnsanın sahip olduğu en güçlü silahlardır bence bunlar. İnsan sadece bir kelimeyle bile paramparça edebilir bir ötekinin kalbini.

Sözcüklere birbirinden farklı, bir sürü anlam yükleriz. Anlamla doldurulmuş bir sözcük, mermiyle dolu bir silahtan daha tehlikelidir aslında. Peki, tek bir kelime herkes için aynı şeyi ifade edebilir mi? Bana sorarsanız zor. Beni günlerce ağlatabilecek bir cümle, başka birini gülümsetebilir. İşte böyle ilginçtir dil. Bazen her an her yerde patlayabilecek bir bomba, bazen de bir annenin şefkat dolu eliyle sizi okşamasıdır.

İnsanoğlunun zayıf noktasıdır yani kelimeler. Eğer kullanmasını biliyorsak karşımızdakinin hislerini, düşüncelerini ve hareketlerini etkileyebiliriz. Toprak Işık da bence öyküleriyle bunu çok güzel örneklendirmiştir. Mimikler ve beden dili sıkça yararlandığımız hatta bazen sözcüklerin önüne koyduğumuz unsurlardır. Ancak mimikler bizi yanıltabilir, ardından olay dile dökülür ve hiç de sandığımız gibi olmadığını o zaman anlarız.

"Elin kızı kılına zarar vermeden kalbini parça parça ediyor öğrencilerinin. Sen, tek taşına dokunabiliyor musun Bursa'nın?" diye isyan eder Cem, "Tatlı Şey" adlı hikâyesinde Toprak Işık'ın. Cem'in bu isyanı komutanınadır. O komutan, eğer öğrencilerinin canları yanarsa, kıllarına bile zarar gelirse bunu yapana cezasını çektireceğini söylemişti. Cem'in kalbi kırıldı, parça parça oldu ama kimse bir şey yapamadı. Böyle sinsidir işte kelimeler. Bir genç kızın söylediği laflar Cem'in herkesten nefret etmesine neden olabiliyor. Ama aynı durumun içinde bulunan Ferdi, oralı bile olmayabiliyor.

Belki de kullanılan kelimeler ikisinin hayatında aynı yere sahip değildir. Bazı kelimeler vardır ki ilk baktığımızda oldukça genel gelirler ama aslında fazlasıyla özeldirler. Örneğin bir telefon piyasaya çıkarılırken bahsedilen özellikleri kadar değerlidir. Kimse için daha fazlasını ifade etmez. Toprak Işık'ın "Öz Disiplin" adlı öyküsünde ise tehlikeli sözcük "disiplin". Askeri okuldaki komutan, öğrencilerinden öz disiplini yüksek insanlar olmalarını bekliyor. Hatta onları konferans salonuna toplayıp kendince bir öz disiplin tanımı yapıyor. "Öz disiplin bir insanın karanlıkta esnerken ağzını kapatmasıdır." diyor. Karanlıktayken Nöbetçi Amiri Cengiz Binbaşı'nın tepesine atlıyor askeri öğrenci, ışıklar açıldığında ise edilen hakaretleri üstüne hiç almıyor. "Karanlıkta esnerken ağzımı kapatmamış olsaydım utanırdım belki." diye geçiriyor içinden. Tabi alınmaz üstüne, çünkü ona verilen buydu, öz disiplinin tanımı başka türlü yapılmıştı.

Böyle ağır, değerli ve güçlüdür kelimeler. Kelimelerle dövülür de sevilir de. Yani yılanı deliğinden çıkaran dil, başka birini hayata bile küstürebilir. İnsan, bunu hiçbir zaman unutmamalı, sözcükleri kullanırken elinde dolu bir tabanca varmışçasına dikkatli olması gerektiğini anımsamalıdır. Çünkü bizi büyüten, yetiştiren kelimeler, bir gün gelip öldürebilir. İnsan, bıçak kullanmadan yalnız diliyle en derininden bir bıçak yarası açabilir.

YAĞMUR YILDIRIM 9/A

TERCİH MESELESİ

Üniversite, hayatı tanımaya başladığımız yerdir. Kendi ayaklarımızın üstünde durmaya başlamamız ve sorumluluk almamız gerektiğini idrak ettiğimiz yerdir. Kısacası, hayat yolunda attığımız ilk adımdır. Her alanda olduğu gibi üniversite için çıktığımız yolda da attığımız her adım gerçek anlamda yere basmalı, endişeye açık olmamalı, sağlam olmalıdır. Adımlarımızın sağlam olması için de yaptığımız hiçbir seçimden pişman olmamalıyız. Bu durumun sağlanabilmesi için yapılması gereken ilk şey, üniversite okumadan önce doğru bölüm tercih etmektir. "Doğru"dan kastım kesinlikle ailemizin bize uygun gördüğü, hatta ve hatta komşuların bile fikrinin

maaş konusunu ikinci plana atarak

hangi bölümde okursa anlatmaya
n yanlış bölüme yönelmesine sebep
tanıyamaması sonucu yaptığı yanlış
rince de öylesine askerliği bekledim
erdeki o bölümü seçer bu hikâyede.
enir ama verecek mantıklı bir cevabı
, gittiği hiçbir yerden onay alamaz.
lumsuz etkilemiş hem de kendisinin

ir tercih, daha sonra bizi yanıltabilir,
bölüm tercihi yapabilmek için her
seçtiğimiz bölüm hakkında gereken
hayatını o bölüm üzerinden yürüten
den önemli olduğunu doğru seçimi
lacaksınız öğrendiğiniz bilgilerden,
pmaktan pek hoşnut olmadığı ders
lduğuna arkadaşlarınız, akrabalarınız

adığınız hiçbir tercih doğru değildir,

13): İletişim Yayınları

DİLA ERBAŞ 9/A

YAŞAMIMIZI ÇİZMEK

Öğrencilik hayatımız bizleri yaşamlarımız boyunca gerek derste öğrendiklerimiz gerek arkadaşlıklarımız gerek de anılarımız yoluyla takip eder. Öğrenciliğimiz süresince sahip olduğumuz rehberlerimize ise "öğretmen" denir. Hayatlarımızın yaklaşık on yedi yılını memnun etmeye çalışarak geçirdiğimiz bu kişilerin de geleceğimiz ve kişiliğimiz üzerindeki etkisi elbette çok büyüktür. Her birimiz çevremizden yıllar önce tanıdıkları bir "sıfırcı" ya da "dünya tatlısı" öğretmen hikâyesi duymuşuzdur. Ne yazık ki bu insanların tutumlarına bağlı olarak bizlerin üzerindeki etkileri her zaman olumlu olmayabilir.

Her öğrenci, hayatı süresince bir dersten nefret etmiştir ya da bir dersi çok sevmiştir. Bir derse girmek bizlere yapılabilecek en büyük eziyet gibi gelirken, başka bir derse girmek bizlere neşe getirmiş olabilir. Geçmişe objektif olarak baktığımızda bunun birçok nedeni olduğunu, en sık karşılaştığımız etkenin ise o dersin öğretmeniyle aramızda gerçekleşmiş kötü ya da iyi bir olay, fikirlerimiz arasındaki benzerlikler ya da farklılıklar olduğunu fark ederiz. Sonuçta hepimizin hayatında bir Osman Yüzbaşı, bir Tepegöz, bir babacan komutan olmuştur. (Işık, Sırabaşı, 2013)

"Cem"lerle de sık sık karşılaşırız hayatta. Kim midir Cem? Doğduğu günden beri yanlış eğitmenlerle tanışmış, sonucunda da hayatın tamamından nefret eden bir çocuk. İnsanlar kendilerine karşı olan tutumlara dikkat ederler. Bizler kindar canlılarız, bize iyi davranmayana biz de iyi davranmaz, onları önemsemeyiz. "Sırabaşı"nı okurken (Işık, Sırabaşı, 2013, s. 27) bunu bir kez daha tüm çıplaklığıyla gördüm. Unutmamalıyız ki eğitmenler sadece okulda değil, evimizde ve işyerimizde de vardır. En temel eğitimi aldığımız evde de bir öğretmene sahip olduğumuz gerçeğini göz ardı edemeyiz. Cem, ölen annesinin cenazesinde "Kendimi bildim bileli her şeye kızardım. Annemden almıştım bu özelliğimi. O da her şeye kızardı. Öfkelenince komik de olurdu." diyor. (Işık, Sırabaşı, 2013, s. 27) Bu cümleler sadece Cem'in annesinden haz etmeyen bir çocuk olduğunu değil; Cem'in annesinin ona sıklıkla kızdığını ve Cem'in bu durumdan zevk alarak onu kızdırmaya devam ettiğini, ayrıca annesini örnek alarak kendisine kızgın bir mizaç yarattığını da anlatır okurlara. Hikâyenin kalanı boyunca Cem yanlış eğitmenlerle karşılaşmaya devam eder. Tepegöz, yengesi… Yengesi ne yaptı derseniz; yanlış yolda olan birine el uzatmamak da kötülük doğurur. Tepegöz'den bahsetmeme gerek bile yok zaten. Birini döverek onlara bir şeyler öğretmeye çalışmanın anlamsızlığını Toprak Işık bizlere sekiz sayfada anlatmayı başarıyor "Sırabaşı"nda.

Kötü öğretmenlerin etkisine ikinci bir örnek de "Hamit"tir. (Işık, Sırabaşı, 2013, s. 31) Hikâyede net olarak belirtilmese de yaşıtlarının nefretine maruz kalır bu çocuk.

Neden derseniz, bizler resmiyette her ne kadar öyle gözükmese de bir kast sisteminin parçasıyız. Bu sisteme göre insanlar büyüklerine ve üstlerine laf söyleyemez, onlardan ne kadar nefret ederlerse etsin emirlerini yerine getirir; onlara boyun eğerler. Bunun sonucu olarak bazı insanlar, içlerinde bir kişiye yönelik olarak biriken nefreti, ona yakın bir kişiye yönelterek rahatlatmaya çalışılabilirler. "Sırabaşı"nda da öfkenin hedefi Hamit ve Tepegöz'ün diğer gözdeleri olmuştur. Sosyal bir varlıktır insan. Başkalarının düşüncelerini bazen gereğinden fazla önemser ve bu, onun mutluluğunun önüne geçebilir. Deminki tespitime gelirsek; eğer bir çocuğa nefretle yaklaşılırsa, bu çocuk kendisinin sevilmediğini ve değersiz olduğunu düşünmeye başlarsa, bunun geri dönüşü olmayabilir. Bence bu kötü bir eğitmenin yol açabileceği en büyük ve en kötü zarardır.

Kötü eğitmenlerden bu kadar bahsetmişken biraz da iyilerden bahsetmemek olmaz. Toprak Işık'ın da bu kitabı yazarken bu görüşü paylaştığına inanıyorum. Ne de olsa Cem'in okul komutanı ve Hakan'ın "iyi kazanan" tanıdığı da var bu kitapta.

Bu seferki Cem, düzgün bir öğrenci, kendinden emin. Sınıfının en iyisi ve gururlu. Üst sınıf olmaktan, babacan bir komutanı olmasından… Hikâyede sadece adı geçen bu okul komutanının rolü, bizlere iyi bir örneğin önemini tam anlamıyla göstermekte aslında. Askerlik ve askeri okullarla ilgili birçok hikâyeye yer verilmiş olan bu kitapta, o kadar öğrenciden yalnızca Cem'in bu durumdan hoşnut olmasının bir nedeni olmalı sonuçta.

"– Ferdi bizim okul komutanı çok baba adam."

– Doğru abi.

Ulan niye diye sorsana. Sormuyor. Sorsa anlatacağım. Geçen hafta okulu toplayıp konuştu. Bizim üst sınıflarla erkek lisesinin öğrencileri kapışmış. Komutan gür sesiyle "Sizin birinizin tek kılına zarar gelsin Bursa'da taş taş üstüne komam." diye haykırdı. Tüylerim diken diken oldu." (Işık, Sırabaşı, 2013, s. 11)

Sadece bu cümlelerden bile Cem'in, hikâyemizde bir addan öteye geçemeyen komutanına karşı duyduğu saygı ve sevgiyi algılayabilmemiz; komutanın ana karakterimiz Cem üzerindeki pozitif etkisini anlatmak için yeterli olmalı. Cem'in bu babacan adama karşı duyduğu sevgi sonucu okulundan ve kendisinden gururlu olması ise onu diğer askeri okul öğrencilerinden ayıran ve eğitimde iyi örneklerin ve eğitmenlerin önemini bir kez daha tüm çıplaklığıyla gözlerimizin önüne seren en önemli etkenlerden biri.

Peki, birinin iyi bir örnek ve eğitmen olabilmesi her zaman o kişiye duyulan saygıya bağlı mıdır? Bu kitabın düşüncelerimi önemli ölçüde değiştirdiği noktalardan biri de bu sorunun cevabı. Toprak Işık'ın "Zemin On İki" (Işık, Sırabaşı, 2013) adlı hikâyesini okuduğumda, Hakan'ın çoğu insan tarafından iyiden de öte bir örnek olarak nitelendirilebilecek; "ODTÜ'yü dereceyle bitirmiş. Amerika'ya gitmiş. Dünyanın en iyi üniversitelerinden birinde doktora yapmış." (Işık, Sırabaşı, 2013, s. 40) ve o ana kadar Hakan'a karşı kötü bir tutum takınmamış, namı diğer "Vakvak"a karşı zerre kadar saygı duymaması ve buna rağmen hazırlık sınıfındayken tanıştığı; mezun olmuş ve arabası olduğu için iyi para kazandığını tahmin ettiği birine imrenerek, onu kendisine örnek alması; insanlara başarılarına göre saygı duyulduğu konusundaki görüşümü tümüyle değiştirdi. Her insanın farklı değerlere sahip olduğunu hatırlayarak, her insanın bu değerleriyle orantılı olarak başkalarını eğitmen ve örnek olarak gördüklerini anlamamı sağladı. Ne de olsa para odaklı düşünen Hakan için arabası olan biri, bir öğretmenden daha üstündü...

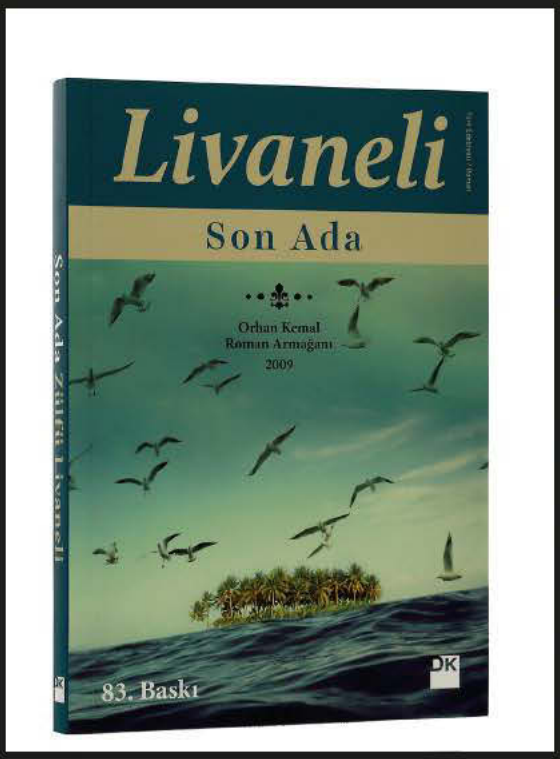
Toprak Işık'ın "Sırabaşı" adlı kitabını okumak, bana şu ana kadar fark etmediğim ve belki de sadece kitaplar yoluyla fark edebilecek olduğum birçok önemli hayat dersi verdi. Bu kitapta insanların başkaları tarafından nasıl değerlendirildiklerini ve bu değerlendirmeler sonucu bu insanların hayatında ne kadar etkili ya da etkisiz olabileceklerini gördüm. Eğitmenlerin bizleri ne kadar etkileyebileceklerini bir kez daha gözümün önüne seren bu kitap üzerine olan yazımı bitirirken, hayatımdaki "Vakvak"ları ve babacan komutanları düşünüyorum. Kendi deneyimlerimi de göz önünde bulundurarak sizlere kesin olarak söyleyebilirim ki çevremizden düşündüğümüzden de fazla etkileniyoruz. Ne yazık ki büyüklerimiz ve örnek aldığımız ya da almamız beklenen kişiler, bizleri her zaman olumlu yönde etkilemiyorlar.

Sizden kendinize seçtiğiniz rol modeller konusunda titiz davranmanızı, sizleri bir adım daha ileriye taşıyabilecek ve daha düzgün kişiler yapabilecek insanlarla birlikte olmanızı istiyorum. Ne de olsa, biz farkında bile olmadan, bu insanlarla geçirdiğimiz zamanlar geleceğimizi çiziyor olacak.

Kaynakça

Işık, T. (2013). Sırabaşı (4 b.). İstanbul: İletişim Yayınları.

MEHTAP NAZ AKBEN 9/A

"SON ADA"
ROMANI ÜZERİNE...

Tarih boyunca dünyada hep kötülük, söz sahibi taraf; iyilik ise ezilen ve baskı altında tutulan taraf olmuştur. Medeniyete dair ilk adımların atılmasıyla beraber kötülük ve iyilik beraber, ama daima kötü tarafın üstünlüğüyle yükselmiştir. Güç daima kötü tarafın elinde olmuş ve bu böyle süregelmiştir. Politika, kötülük ve iyiliğin çarpıştığı, büyük bir arenadır. Çeşitli kılıflara sokulsa da çeşitli devlet adamlarından örgüt liderlerine kadar türlü türlü insanların dilinde başka şekilde lanse edilse de kavga her zaman iyi ve kötünün kavgasıdır.

Zülfü Livaneli'nin "Son Ada" adlı yapıtında da içinde yaşadıkları düzenden memnun olmayan insanlardan oluşan bir topluluğun gün geçtikçe kötüleşen dünyadan kaçıp kendilerine yeni bir ütopya oluşturmaları anlatılmaktadır. "Son Ada"da yaşayan kırk aile, gerilerinde gerçekleşmemiş hayaller, gözyaşları, acılar ve korkular bırakarak kendilerini bu cennet adaya atmış ve burada mutluluğu keşfetmiş insanlardır. Kimsenin birbirine karışmadığı, huzur içinde yaşanılan ada, öteki gezegendeki çılgınlıktan uzak, adeta cennetten bir köşedir. Her iyi şeyin bir sonu olduğu ve bu sonun bu adaya da uğrayacağı gerçeği adalıların da karşısına çıkacaktır.

Başkan ve adamlarının gelmesiyle ada sakinleri, kötülük, yöneten ve yönetilen gibi kavramlarla tekrar karşılaşır ve adeta cennetten bir köşe olan adaları cehenneme, bir distopyaya dönüşür. Anlatılan hepimizin hayatımızın bir bölümünde karşılaştığı, baskıcı ve politikanın kurnazlığına sahip bir lidere karşı, saf ve aslında iyilikten başka bir niyetleri olmayan ada halkının çaresizliğidir. Başkan, adayı baskıcı yönetim anlayışıyla tıpkı bir ülke gibi ayrımcılık ve yıkıcılık politikasını izleyerek adalıları ve adanın diğer sakinlerini birbirine düşürmüştür. Demokrasi adı altında kendi çıkarları için adeta bir imparatorluk kurmuştur. Bu yaptıklarının farkına varan ve başkaldıran aydın kişilerin çıkması durumunda da baskıcı, kısıtlamacı bir politika izleyen tüm yönetimlerin yaptığı üzere bu insanları ortadan kaldırmaya çalışmıştır. Adeta beynini yıkadığı, çeşitli vaatlerde bulunarak belli etmeden kendi tarafına çektiği kişileri de kendi çıkarları için acımasızca kullanmış ve bunu halka farklı yansıtmıştır. Günümüzde olanların ütopik bir kopyasıdır aslında, "Son Ada". "Son Ada"daki "Yazar", yalnızca doğruları ortaya çıkarma çabaları yüzünden hapse atılan gazeteciler, özgür yayın yapamayan gazete ve televizyonlar, sırf özgürlük ve bağımsızlık düşünceleri yüzünden hapis ve zamanında idam cezasına çarptırılan aydınların birer yansımasıdır.

"Son Ada"da anlatılan ana sorun, günümüz siyaset ve toplum düzeninde, demokrasi adı altında yapılan vahşet ve katliamlar karşısında halkın hiçbir varlık, direniş gösterememesi, hiçbir güce sahip olamamasıdır. Politika başlığı altında yapılan haksızlık ve adaletsizlikler, güç sahipleri tarafından haklı gösterilerek nüfus sahibi olanların korunup güçsüzlerin ezildiği bir sisteme sahip olunmasıdır.

"Son Ada", motiflerinde geniş anlamlar gizlemesiyle bilinen romandır. Bu motifler ada, martılar, orman, tilkiler, yılanlar ve leylekler olarak kabul edilir:

Ada, dünya üzerinde kalan son ada olarak değil, dünya üzerinde yaşanabilecek son yer olarak betimlenmektedir.

Martılar, özgürlüğün en büyük simgesi aynı zamanda da doğanın sembolüdür. Başkan'ın adaya medeniyet getirmek adı altında martıları katletmesi, doğanın dengesini bozan ilk adımdır. 14 numarada oturan marangozun martılar tarafından bir saldırıya uğraması, doğanın isyanı niteliğindedir.

Orman, sembolik ve önemli bir anlam taşır, doğanın dengesini bozmaya çalışan ve sonunda yenilen insanoğlunun adada zarar veremediği, üstünde güç sahibi olamadığı tek yer ormandır. Canlılar ormana gidip gözden kaybolurlar. Doğal denge, insanlardan uzaklaşıp ormanın içinde kendisini yenilemeye çalışır.

Martı yumurtalarını yemesi planlanan tilkilerin sayısı kontrolsüz olarak artınca tilkileri öldürmek için ormana siyanürlü etler bırakılır. Ancak siyanürlü etleri yiyen tüm hayvanlar hızla ölmeye başlar, son çare olarak ormanda kontrollü olduğu sanılan bir yangın çıkarılmıştır. Doğal dengeyi bir kez bozan insanoğlu ne yapsa bu dengeyi tekrar sağlayamaz.

Martıların öldürülmesinin ardından ortaya çıkan ve bir kişinin ölümüne sebep olan yılanlar, aslında adeta olacak daha kötü olayları önceden haber vermek için ortaya çıkmışlardır. Ancak adalılar doğanın uyarısını anlamazlar, tehdit olarak gördükleri yılanları ortadan kaldırmak için bu sefer de leylekler kullanılır.

Leyleklerin yılanları avlama özelliğinin dışında sembolik bir katkısı da vardır. Leylekler, yuvalarını kurmak için, insanoğlunun kendi eliyle mahvettiği adasını seçmez. Böylece onlara kendi yuvalarını yıktıklarını hatırlatırlar.

Ada, martılar, orman, tilkiler, yılanlar ve leylekler, demokrasi ve eşitlik ilkelerinin sorgulanmasını sağlarlar. Her canlının eşit ve özgür yaşamaya hakkı vardır. Bana göre "Son Ada"nın en dikkat çekici motifi, ormandır. İnsanoğlunun tüm zalimliğine doğanın karşı duruşu, direnişi ve galibiyetini temsil eden orman, roman boyunca insanların zulmüne uğramış tüm canlılara kucak açmış ve onları korumuştur.

Zeynep OKUR Hazırlık/C

BİR ŞEHİR, BİR ROMAN, DÖRT YORUM...

"Semerkant" Amin Maalouf'un okuduğum ilk kitabıydı. Keşke daha önce bu yazarın tüm kitaplarını okumuş olsaydım diye iç geçirerek okudum kitabın büyük bir bölümünü ve "Semerkant"ı bitirdikten sonra ilk iş olarak gidip yazarın diğer kitaplarını da aldım. Onlarda da bu kitapta bulduğum mutluluğu bulacağımdan emindim çünkü.

"Semerkant" benim için merak uyandırıcı "Atlas Okyanusu'nun dibinde bir kitap yatıyor. Anlatacağım işte onun hikâyesi." cümlesiyle söze başlıyor. Kitapta Ömer Hayyam'ın rubaileri de dikkat çekici. Her okuduğunuzda size farklı şeyler düşündürebilecek anlamlar yüklü olan rubailer bunlar. Kitap sadece rubailerden oluşmuyor, Ömer Hayyam'ın hayatı da işleniyor.

Roman, dört bölümden oluşuyor. İlk iki bölüm Semerkant, Nişapur, İsfahan, Rey gibi isimleri bize az buçuk çağrışımlar uyandıran yerlerde geçiyor. Sıra dışı bir kişiliği olan Hasan Sabbah da karşımıza çıkıyor bu bölümlerde. Diğer iki bölüm ise kitabın anlatıcısı olan Benjamin'in maceralarıyla geçiyor. Daha çok siyasi konular üzerinde durulmuş. Bana kalırsa ilk iki bölüm daha ilgi çekici çünkü tarihsel konular bu bölümlerde ağır basıyor.

"Semerkant" ilk başlarda sıkıcı bir kitap gibi görünse de sayfalar ilerledikçe sizi içine hapsediyor ve gelecek sayfayı merakla bekliyorsunuz. Çok beğendiğim bir kitap daha okumuş olmanın sevincini yaşıyorum. Yazımı kitaptan alıntı bir rubai ile sonlandırmak istiyorum:

"Ne diyebilirim ki sana, varlığın sırları saklı senden, benden;
Bir düğüm ki ne sen çözebilirsin ne ben.
Bizimki perde arkasından dedikodu;
Bir indi mi perde ne sen kalırsın ne ben."

BEGÜM TÜRKEL 10/A

Okumaya başlarken okuduğumuz romanın neyin etrafında gelişeceğini kitabın başındaki şu cümlelerden anlıyoruz: "Atlas Okyanusu'nun dibinde bir kitap yatıyor. Anlatacağım işte onun hikâyesi." Bu cümleden de anlaşılacağı üzere roman, Ömer Hayyam'ın "Rubaiyat" eserini ele alıp geçmiş ve gelecek ile bağlantı kuracaktır.

Bir filozof, bilim adamı ve aynı zamanda rubailer yazan bir şair olan Ömer Hayyam'ın macerası çok sevdiği Semerkant'ta başlar; orada tanıştığı Ebu Tahir ona boş defteri verecek, Hayyam yazmaya başlayacaktır.

Kitap boyunca işlenen diğer konu da aşktır. Hayyam'ın sarayda gördüğü ve âşık olduğu Cihan ile başlanır aşk anlatımına. Bu aşk duygusu, geçmişteki yazardan Selçuklu'ya, hatta gelecekteki Benjamin Omar'a kadar uzanır.

Hayyam rubailerini yazmaya devam ederken birçok olay gelişir. Hırs, sadakat, kurnazlık, intikam gibi temalar romanın birinci (geçmiş zaman) bölümünde işlenmiştir.

4 Aralık 1131'de Hayyam seksen dört yaşındaydı ve onun yolculuğu da sona erdi.

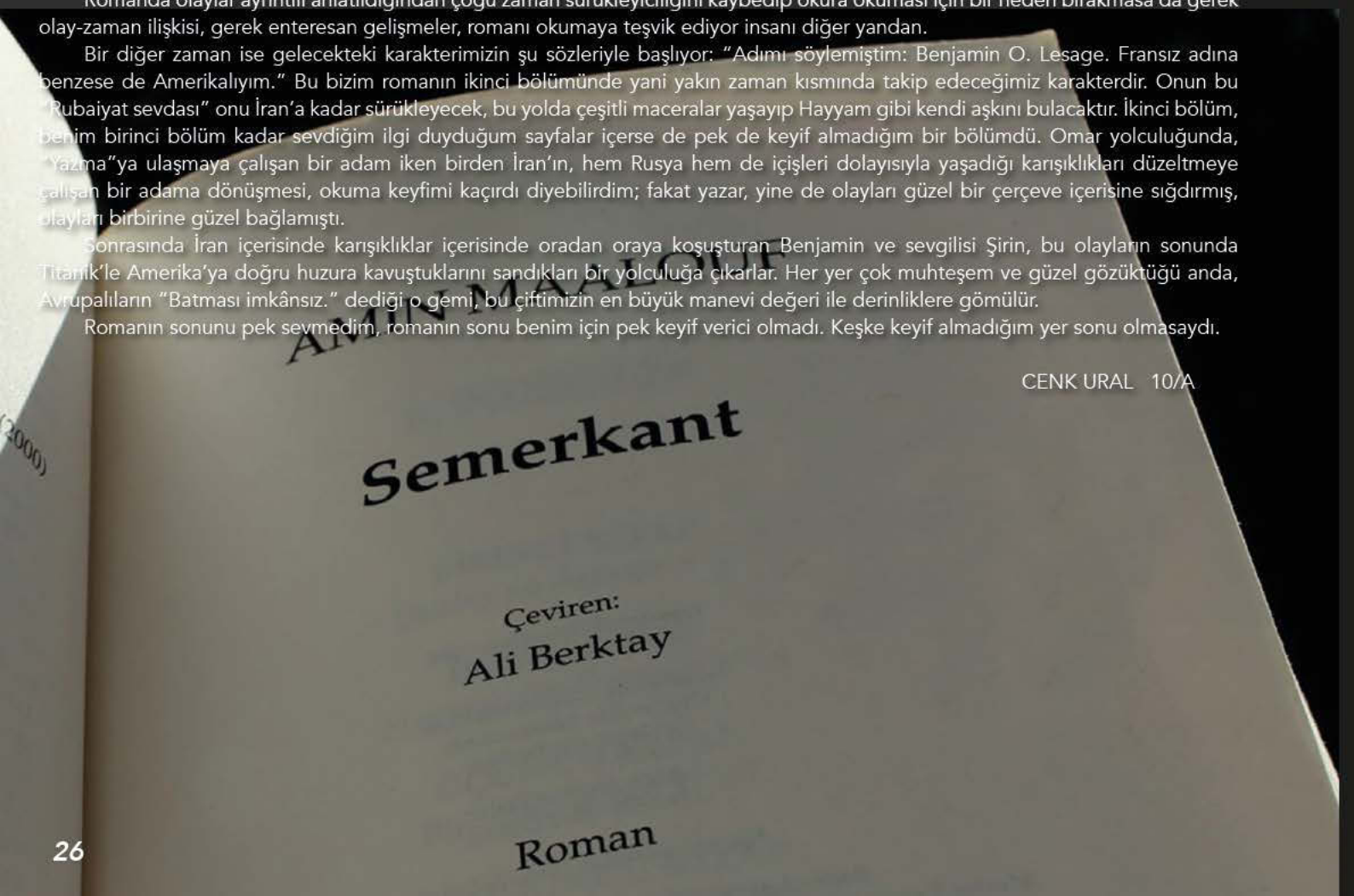
Romanda olaylar ayrıntılı anlatıldığından çoğu zaman sürükleyiciliğini kaybedip okura okuması için bir neden bırakmasa da gerek olay-zaman ilişkisi, gerek enteresan gelişmeler, romanı okumaya teşvik ediyor insanı diğer yandan.

Bir diğer zaman ise gelecekteki karakterimizin şu sözleriyle başlıyor: "Adımı söylemiştim: Benjamin O. Lesage. Fransız adına benzese de Amerikalıyım." Bu bizim romanın ikinci bölümünde yani yakın zaman kısmında takip edeceğimiz karakterdir. Onun bu "Rubaiyat sevdası" onu İran'a kadar sürükleyecek, bu yolda çeşitli maceralar yaşayıp Hayyam gibi kendi aşkını bulacaktır. İkinci bölüm, benim birinci bölüm kadar sevdiğim ilgi duyduğum sayfalar içerse de pek de keyif almadığım bir bölümdü. Omar yolculuğunda, "Yazma"ya ulaşmaya çalışan bir adam iken birden İran'ın, hem Rusya hem de içişleri dolayısıyla yaşadığı karışıklıkları düzeltmeye çalışan bir adama dönüşmesi, okuma keyfimi kaçırdı diyebilirdim; fakat yazar, yine de olayları güzel bir çerçeve içerisine sığdırmış, olayları birbirine güzel bağlamıştı.

Sonrasında İran içerisinde karışıklıklar içerisinde oradan oraya koşuşturan Benjamin ve sevgilisi Şirin, bu olayların sonunda Titanik'le Amerika'ya doğru huzura kavuştuklarını sandıkları bir yolculuğa çıkarlar. Her yer çok muhteşem ve güzel gözüktüğü anda, Avrupalıların "Batması imkânsız." dediği o gemi, bu çiftimizin en büyük manevi değeri ile derinliklere gömülür.

Romanın sonunu pek sevmedim, romanın sonu benim için pek keyif verici olmadı. Keşke keyif almadığım yer sonu olmasaydı.

CENK URAL 10/A

1072 yazında, şairlere ve yazarlara konu olmuş Semerkant şehrinde, şehrin eşkıyaları yüzünden çıkan tatsız bir olay üzerine yazılmaya başlanmış "Rubaiyat". Ömer Hayyam tarafından kaleme alınmış bu kitap, aslında günümüze kadar gelemediği için kimilerine göre hiç var olmamıştır. Eserin, döneminin baskıları yüzünden saklı kalmak zorunda kalan birçok rubaiye ev sahipliği yaptığı söylenir. Ancak kitabın kendisine hiç rastlanmadığı için başından ne olayların geçtiğini belki de hiçbir zaman bilemeyeceğiz.

İşte Amin Maalouf da bu gizemden etkilenmiş olsa gerek, kitabında "Rubaiyat"a kendince bir hayat vermeye çalışmış. Bu hayat yüzlerce sene devam etmiş. Yazarın kurgusuna göre onlarca kişinin elinde farklı farklı maceralar yaşamış "Rubaiyat" ve Atlantik Okyanusu'nda yine kendisi kadar ünlü Titanic gemisinin enkazı içinde sona ermiş ömrü.

"Rubaiyat", kimileri için ulaşılması ve sahip çıkılması gereken bir tutku, kimileri içinse istedikleri şeylere ulaşmak için bir araç olarak kullanılmış. Yüzyıllar boyunca nice insanların hayatlarını birleştirmiş ancak bir o kadar da insanı birbirinden uzaklaştırmış; Ömer Hayyam'dan, haşhaşilere, İranlı devrimcilerden Amerikalı bir macerapereste kadar birçok insanın hayatında küçük ya da büyük -fakat önemli- bir yer tutmuş. "Rubaiyat" onları etkilediği gibi onlar da "Rubaiyat"ı etkilemiş, onlar da kitabın bir parçası olmuştur. Amin Maalouf'un "Semerkant"ı da bu hikâyeleri ele almış ve etkileyici bir şekilde bizlere sunmuş.

Kitabı beğendiğimi inkâr edemem. Aslında çok fazla kitap okuduğum söylenemez. Farklı kitaplarla çok tanışmadığım için bu kitabın hikâyesi sürükleyici ve mantıklı gelmiş olabilir bana. Tarihi olaylar ve gerçek insanlardan birçok sahneyi hikâyesine yerleştirmiş yazar. Kitapta tek zaman dilimi kullanılmamış. Birbirinden uzakta iki farklı zaman dilimi olan iki farklı hikâye var. Ancak bu hikâyeler arasında ortak bir nokta da var; "Rubaiyat".

Bu kadar ayrıntılı bir roman yazmak için insanın büyük bir bilgi birikiminin olması gerekir. Bu sebepten ötürü yazarın kendisi büyük bir övgüyü hak ediyor. Romanı okurken sanki yapay bir hikâyenin içindeymiş gibi bir his vermiyor. Okuyucu kimi zaman kendini bir tarih kitabının içindeymiş gibi, kimi zaman da gerçek bir insanın otobiyografisini okurmuş gibi hissediyor.

"Rubaiyat" her zaman kitabın merkezinde ve aslında bütün olaylar bu yörüngede gerçekleşiyor. Romanın sonuna kadar bir bütünlük var, olaylar birbirini hemen hemen tamamlıyor. Yine de kitabın sevmediğim yanları da yok değil. En sevmediğim şey ise sonu ve Şirin karakterinin akıbeti. Yazar belki de bu karaktere daha çok manevi bir anlam yüklemeye çalışmış fakat bence bu biraz zoraki bir sona davetiye çıkarmış. Ayrıca roman boyunca bazı olaylar da biraz geçiştirilmiş gibi geldi bana. Bunların dışında kitap çok güzel.

Size sadece bir roman okutmayıp, yeni şeyler de öğretiyor "Semerkant". İran ve dünya tarihi ile ilgili birçok farklı olaydan bahsederek hem bilgi vermiş hem de hikâyeyi pekiştirmiş yazar.

Eğer maddi aşk kadar manevi aşkı da seviyorsanız, tarihi romanlar hoşunuza gidiyorsa, eski İran tarihine meraklıysanız veya sadece güzel bir kitap okumak istiyorsanız bu kitabı size şiddetle tavsiye edebilirim. İzin verin "Rubaiyat" sizin hayatınızda da bir yer edinsin. O sizi de etkilesin, siz de onu etkileyin.

AZİZ MERT BAĞDAŞ 10/A

Kitap, 1078 yılında, Ömer Hayyam'ın Semerkant kentine gelmesiyle başlar ve orada yaşadıkları onu daha sonra "Rubaiyat"ını, o çok değerli kitabı, yazmaya itecektir. Kitap başka önemli bir kahraman olan Benjamin Lesage'ın ağzından anlatılır. Kitabın başlangıcında "Rubaiyat"ın Atlas Okyanusu'nda bir yerde yattığını öğreniriz. Görünüşe göre Benjamin'in bu olayla ilgisi vardır.

640 yıl gibi bir süreyi kapsayan roman çoğunlukla İran'ı mercek altına alsa da Fransa ve Amerika'da geçen bölümler de vardır.

Aslında "Semerkant"ın ne anlattığı tartışılabilir. Okur, kitabı nasıl bir bakış açısıyla okuduğuna göre tarihi bir kaynak, bir aşk romanı, politik bir mücadele veya sınavdan önce okunup bitmesi gereken 318 sayfa olarak adlandırabilir. Bence "Semerkant", ne denizin dibindeki bir kitapla ne de bir dağ tepesindeki tarikatlarla ilgilidir. Kitabın arkasında da yazdığı gibi "Semerkant" bitmeyen bir öyküdür; çünkü "Semerkant" insanlarla, kitabın kahramanlarıyla veya kitapta geçen olaylarla değil, bedenler toprak olduktan, "Rubaiyat" çürüdükten sonra bile önemini yitirmeyecek bir şeyle ilgilidir. Kitabın baş karakterleri sadece bir araçtır. Ömer Hayyam'ın ve tüm İran'ın yaşadığı zorluklar, Benjamin Lesage'ın başından geçenler, Nizamılmülk'ün, Terken'in ve Hasan'ın hedefleri hiçbir zaman onlara özgü değildi. Hepsi sadece daha büyük bir hikâyenin küçük parçalarıydılar. "Feylosof"ları şehrinde istemediğini söyleyen Façalı Surat olabilir, "Rubaiyat"ı ebedi dinlenme yerine gönderen Benjamin'in kararları; özgürlüğü için savaşan İran halkı, İran halkını sömürmeye çalışanlar ve İran'dan daha güçlü devletler olabilir ama dediğim gibi, bu kitap hiçbir zaman onlarla ilgili olmadı.

Bir kitaba bu kadar fazla anlam yüklenebilmesinin sebebi belki de budur. Eğer yazar kitabına devam etmek isteseydi gayet kolay yapabilirdi. "Rubaiyat"ın gezisi sona ermiş olabilir ama o gezinin bize anlattıkları muhtemelen uzun zaman boyunca kaybolmayacak. Şahsen bu kitap tarafından büyülenmesem de neden bir klasik olduğunu anlayabiliyorum

NAZ ECE KUBALAS 10/B

KAFKA'NIN VAR OLMA "DAVA"SI

Kötü bir şey yapmamış olmasına karşın otuzuncu yaş günü sabahı kendine iftira edilmiş olduğuna inanan Josef K.'nın tutuklanmasıyla başlayan bir Kafka yapıttır "Dava".

Josef K.'nın tutukluluk şekli sadece mahkemeye zamanında gitme ve diğer eyaletlere gitmemekten ibarettir. "Tutuklandınız hiç kuşkusuz, ama bu uğraşınızı engellemeyecek. Normal yaşamınızı sürdürmekten de alıkonmayacaksınız." (Kafka, Dava, 2012, s. 33) Suçsuzluğundan oldukça emin olan K. bunun bir iftira ya da bir yanlış anlamadan kaynaklandığını düşünerek ilk mahkeme gününe kadar hiç kaygılanmamıştır.

Aslında "Dava", Kafka'nın kendi yaşamıdır. İsteyerek seçmediği hayatı, mahkeme odasına giden merdivenler gibi dar, dik, uzun, yorucu, kıvrımlı ve karanlık labirentleri andıran koridorlar gibi karmaşık, kapılar gibi dardır. Her yer pis ve kasvetlidir. Hava kapalıdır. Yani insanın uzun ve acılarla dolu yaşantısı gibidir. Bu yüzden içinde olduğu toplumu sorgular devamlı.

Kitapta bulunan tüm karakterler K.'nın davasını çözebilmesi için ona yardımcı olabileceklerini söylerler. Aslında tümü onu oyalamakta, kurulmuş düzen içinde herkes kendi rolünü oynamaktadır. Karşılaştığı tüm insanlar, -Ressam Titorelli, Tüccar Black, Albert Amca vb.- aslında toplumun değişik tabakalarına ait olmalarına rağmen ortak bir düzen içinde hareket etmektedir. Kafka burada toplumları yöneten bürokrasiye göndermede yaparak bu düzenin tek tip insan yaratmaya çalıştığını göstermektedir.

Kitabın özü Kafka'nın kurtlularına dayanmaktadır. Joseph K. bilinmeyenden, sonunu öngörememediğinden korku halindedir devamlı. Ne tuhaftır ki çevresinde davasını bilmeyen yoktur. Başta var olan kendine güven yerini korkuya devreden Davasının çözümü için herkesten fikir alır, fakat daha ileri gidemez. Çünkü işleyişle ilgili aldığı bilgiler içinden kendine uygun olanı seçmeye çalışır. Korku, yorgunluk, tükenmişlik onu kaçınılmaz sona yaklaştırır. "Eskiden iyi olacağını düşünüyordum, şimdi ise bazen bundan ben de kuşku duyuyorum. Nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum." (Kafka, Dava, 2012, s. 226)

Kitabın ilginç olan bir diğer bölümü "Katedral" bölümüdür. Hapishane Rahibi, K.'ya şöyle der: "Senden neden bir şey isteyeyim. Mahkeme senden hiçbir şey istemez. Geldiğin takdirde seni kabul eder ve gittiğin zaman da bırakır." (Kafka, Dava, 2012, s. 238) Varoluşumuz kendi elimizdedir. Ancak sonuçlarına katlanmak zorundayız. K. da başta kendini savunmak istemesine rağmen amcasının ısrarıyla avukatın istemlerine boyun eğer. Daha sonra kendi varoluşunu kendi belirlemek ister ve avukatı görevden alır, tabi ki bunun sonuçlarına katlanacaktır. "… her şeyi doğru saymak diye bir zorunluluk yok, sadece her şeyi gerekli sayma zorunluluğu var." (Kafka, Dava, 2012, s. 236) der Rahip. Yani doğrular ve gerekler vardır. Toplum tarafından dayatılan gerekler listesi, doğrular listesinin önüne geçmekte böylece. İtaatkâr, kendi düşünceleri bile olmayan, olsa da uygulamayan hep "Başkaları ne der?" baskısı altında kalan bir toplum oluşmaktadır. Joseph K. da başta kendine olan inancını; toplum, ailesi ve iş çevresinin baskısıyla yitirir. Gerekler, doğrularının önüne geçer.

Kafka'nın dine bakışını da bu eserde bulmak mümkündür. Katedral'deki Rahip mahkemede görevlidir. Ayrıca katedral tıpkı diğer devlet daireleri gibi kasvetli, karanlık ve soğuktur. Yani din de toplumu yönetenlerden (yargıçlar) etkilenmektedir. Hatta sanatçı Titorelli bile K.'ya davası hakkında önerilerde bulunarak sanatın da yönetimden etkilenişini açıkça belirtmektedir. Hem din hem de sanat düzene ayak uydurmuştur.

Hikâyenin sonunda Joseph K. kitabın başında olduğu gibi, tam bir yıl sonra doğum gününden bir önceki akşam iki görevli tarafından bir yere götürülür. K. idam edileceğini anlamıştır. Onun ölümü sisteme fayda getirmeyecek, toplumda bir değişiklik yaratmayacaktır. Mücadelesi boşa çıkmıştır. Yine de K. öldürülürken, bir pencerede ona doğru uzanan bir insan silueti görür. Bu da Kafka'nın her şeye rağmen bir ümidi olduğunun kanıtıdır.

Eserde toplumu oluşturan her bireyin bu düzene karşı bir kavgası vardır. Toplumdaki herhangi bir bireyin toplum tarafından yaptırıma uğraması karşısında, insanlar konuya suçlanan bireyden daha hassas davranmaktadır. Joseph K. da amcasının tuttuğu avukatı azletmekle aslında topluma ve otoriteye karşı suçluluğunu kabul etmiş; doğrularında direten, inatçı ve savaşçı ruhunu kaybetmiştir. Yenilişini kabul ettikten sonra, karşısında durduğu toplumdan yardım arama çabasına girmektedir. Bu da aslında bireyin toplum denilen bu örgüt karşısındaki güçsüz kalışının göstergesidir. "Adalet sisteminin hiyerarşisi dipsiz bir kuyuydu ve bu hiyerarşi içeresindeki yerini bilen az sayıdaki insan bile neler olabileceğini söyleyemezdi." Toplum, hukuk sistemi ve değer yargıları bireyi her yanından kuşatmış, bireye yaşam alanı bırakmamıştır.

Otoriter bir babaya, Yahudi olduğu için devamlı dışlandığı bir arkadaş grubuna sahip olan Kafka, bu eserinde toplumu oluşturan tüm bireylerin düzene karşı kavgalarını anlatmaktadır. Toplum, toplumdaki hukuk sistemi ve değer yargıları bireyi kuşatmıştır, ona yaşam alanı bırakmamıştır. Bu da bize bu yapıtın hem güncelliğini hem de genel geçerliliğini açıkça yansıtmaktadır. Kafka, çaresiz ve köşeye itilmiş bireylerin varoluşunu o zamanlarda öngörmüştür sanki. Hukuk sistemini sırf zorunlu olduğu için kabul etmenin, insanı hakikatten, adaletten ve doğruluktan uzaklaştırması ana mesajdır. Bu düzen içinde insan, nesne durumuna dönüşmektedir.

Kaynakça
Kafka, F. (2012). Dava (16. b.). (A. Cemal, Çev.) İstanbul: Can Yayınları.

ZEYNEP MERCAN IŞIL 11/A

DÖNÜŞÜM'ÜN BAKIŞ AÇISINDAN TOPLUMSAL OTORİTE

Franz Kafka, Temmuz 1883'te Prag'da ufak moda eşyaları satan bir dükkân işleten Hermann ve Julie Kafka'nın altı çocuğunun ilki olarak dünyaya gelmiştir. İki erkek kardeşi daha bebekken ölmüştür. Üç kız kardeşi de kendinden uzun yaşamıştır. Hukuk okumuş, boş zamanlarında yazmaya başlamıştır. Yazmaya yeni başlayan Franz Kafka'nın bir zaafı vardır: Kendisini aşağılamakta ve özgüvene sahip olamamaktadır. Bu güvensizliği sadece fiziksel özellikleriyle ilgili değildir, bütün benliğine karşıdır. Yazdığı romanların ve eserlerin hiçbirini beğenmez, bunun da ötesine geçerek yazarlığını sorgular. Aslında asla inanmaz iyi bir yazar olduğuna, hiçbir zaman kabul etmez. İşte bu yüzdendir ki, arkadaşına, en yakın dostu olan Max Brod'a vasiyetinde: "Bütün eserlerimin yakılmasını, yok edilmesini istiyorum." demiştir. Bu zaafı günden güne artan Kafka, bunun etkilerini kitaplarına da yansıtmıştır. "Dönüşüm" romanındaki örneği ise, bütün olayın ana kahramanı olan Gregor Samsa'dır. Gregor Samsa'nın yaşadığı hüzünlü hayatı kendi hayatına benzetir.

1- Toplum Nedir?

Toplum, insanın doğumundan ölümüne kadar içinde bulunduğu, sınırları belirli ahlak kurallarının etrafında kurulu yapıdır. Toplum, aslında bir insanın hayatı boyunca katılabileceği en yozlaşmış ortamlardan biri olabilir. Kalıplaşmış algıların dışına çıkanın dışlandığı ve ezildiği bu ortam, değişiklikleri hazmetmekte güçlük çeker. Toplum, bireylerden oluşur: benden, sizden ve bizden. Biz toplumu şekillendiririz, o da bizi. Sahip olduğumuz her düşünce toplumun bize farklı yer ve zamanlarda bahşettiği bir hayat armağanıdır. Bahşetmek dediğime kanmayın lütfen! Aslında öyle gözükür, ama bunun derinliklerinde bizden bir şey çalar; farklı fikirlerin özgürlüğünü. Çok gariptir ki, bu da toplum denilen yapının bir suçudur. Farklı fikirlerin kendi bünyesinde yaşamasına olanak sağlamak istemez açıkçası. Toplum kavramı katı kuralları ile bizi şekillendirmeye ve benzetmeye çalışan yerin kısaltılmış halidir. Franz Kafka'nın kitabında yeniden alt anlamları ile kısaca özetlediği gibi: "…Gregor, bacaklarını artık denetleyebildiğini sevinçle ayrımsadı; dahası onu istediği yere taşımak için can atmaktaydılar ve Gregor artık bütün acıların kesinlikle ve hemen son bulacağına bile inanmaya başlamıştı. Ama tam o anda, Gregor hareketlerini dizginlemeye çabaladığı için yalpa vurarak annesinin tam karşısında, yakınında yerde yatarken, tümüyle kendi düşüncelerine dalmış gibi gözüken annesi ansızın havaya sıçradı, kollarını iki yana açıp parmaklarını gererek haykırdı: "İmdat, Tanrı aşkına, imdat!"; başını sanki Gregor'u daha iyi görmek istiyormuş gibi eğmişti, ama bu durumuyla anlamsız bir çelişki oluşturarak hızla gerisin geriye gitti; arkasında kurulu sofranın durduğunu unutmuştu; masanın yanına vardığında sanki dalgınlıktan olmuş gibi üstüne oturuverdi; yanında devrilen kahveliğin içindeki kahvenin olduğu gibi halıya döküldüğünü fark etmemiş gibiydi." (Kafka, Dönüşüm, 1915, s. 37)

2- Otorite Nedir? Bu Zamana Kadar Nasıl Kazanılmıştır? Nasıl Kazanılmalıdır?

Otorite, nesillerdir var olan bir kavramdır. Herkes ona sahip olmak istedi ve istemeye devam ediyor. İnsanlık veya insanoğlu bu gücü elde edebilmek için sayısız savaş ve katliam yapmıştır. Bu kavramın ne kadar önemli olduğunu anlayabildiniz mi? Otorite: "Bir insan grubu veya başka bir canlı grubu üzerinde söz sahibi olmak, onları yönetmek." demektir. Geçmişte ve günümüzde şiddet ve vahşetle sahip olmaya çalıştığımız bu kavram, bu yöntemler ile asla kaliteli bir şekilde elde edilemez. Saygı ile elde edilmesi gereken ve çoğunluklu olarak zeki insanların kazanabileceği bir kavram olan otorite, manipülasyon becerisinin yanı sıra güç ve ikna ediciliğe de ihtiyaç duyar. "Dönüşüm"de en büyük otorite, baba figürü olan Bay Samsa'ya aittir. Karısının ve kızının da dahil olduğu bütün karakterlerin onun sözünden çıkmayışından da bu durum anlaşılabilir: "… Bay Samsa: "Evimi derhal terk edin!" dedi ve karısıyla kızını bırakmaksızın kapıyı gösterdi. "Ne demek istediniz?" dedi ortanca adam biraz şaşkın ve dudaklarında yılışık bir gülümsemeyle. Öteki ikisi ellerini arkalarına götürmüşlerdi ve büyük ama kendileri için olumlu sonuçlanacak bir tartışmayı sevinçle bekler gibi, sürekli birbirlerine sürtünüyorlardı. Bay Samsa: "Ne dediysem, onu," diye yanıt verdi ve kolundakilerle birlikte kendisiyle konuşan adama doğru yürüdü. Adam önce bir şey söylemedi ve sanki olaylar kafasının içinde yeni bir düzene giriyormuş gibi, bakışlarını yere dikti. Sonra: "O halde gidelim," dedi ve Bay Samsa'ya baktı; ansızın egemenliği altına girdiği bir alçakgönüllülükle, bu karar için yeni bir onay bekler gibiydi. Bay Samsa, iri iri açılmış gözleriyle birkaç kez başını evet anlamında sallamakla yetindi. Bunun üzerine adam hemen uzun adımlarla hole gitti; deminden beri artık ellerini hiç kıpırdatmaksızın dinlemekte olan arkadaşları, neredeyse sıçrayarak onu izlediler, sanki Bay Samsa'nın onlardan önce hole girip liderleriyle bağlantılarını kesmesinden korkuyorlardı. Holde üçü de vestiyerden şapkalarını, bastonluktan da bastonlarını aldılar, konuşmaksızın başlarını eğip selam verdiler ve evden çıktılar." (Kafka, Dönüşüm, 1915, s. 81)

3- Aile Nedir? Toplumdan Farkı Nelerdir?

Aile, toplum gibi bir oluşumdur. Aynı temeller üzerinde yatan ama malzemelerinde farklılık bulunan binalar gibi düşünülebilir. Toplum yukarıda da bahsettiğim gibi farklılıkları hazmedemeyen ve onlar arasında çatışma çıkartan, çoğunlukla çıkar ilişkisi üzerine kurulmuş bir yapıdır. Aile ise bunun tam tersi olarak farklılıklar üzerine kurulu, sevgi ve şefkatin eksik olmadığı bir o kadar da tartışmanın bulunduğu yerdir. Toplumdan farkı en basitinden bunlardır. Ailelerin ve insanların birleşimi toplumu oluşturur. Aile gibi olumlu bir yapının toplum kadar olumsuz bir oluşumun temeli olması ise muammadır. "Dönüşüm"den bu kavram üzerine alıntılayabileceğimiz bölüm, ailenin sahip olduğu sevginin endişeye dönüşmüş halidir. "… Gregor bütün bunları, yataktan çıkıp çıkmama konusunda bir karara varmaksızın, hızla kafasından geçirdiği sırada -saat yediye çeyrek kalayı vurmuştu-, yatağının başucundaki kapıya dikkatle vuruldu. "Gregor," diye seslendi bir ses -annesiydi-, "saat yediye çeyrek var. Sen yola gitmeyecek miydin?" O yumuşak ses!…" (Kafka, Dönüşüm, 1915, s. 22)

4- Toplumsal Otorite Ailede Başlar

"Toplumsal otorite ailede başlar." görüşü mantıklı bir görüştür çünkü birçok etmenden ve etkileşimden sonra ailenin otoritesi büyüklere, ebeveynlerimize verilmiştir. Çocuk, otorite kavramını bu ortamda öğrenir. Bahsedeceğim etmenler ise yeniden toplumda kalıplaşmış durumdakilerdir. Bu etmenlerden birkaçı, "din, dil ve yaşanılan bölge"dir.

Din, doğrudan insanın zihnine girme becerisine sahip olduğu için aralarındaki en önemlileridir. Her dinde belirtilen olay şudur: Anne ve babanın kutsallığı, çoğu şeyden üstündür. Onlara ne bir söz söyleme hakkınız vardır ne de karşı çıkma. Susmuş durumda kalırsınız, sorgulama yeteneğiniz sanki elinizden alınmış gibi hissedebilirsiniz. Peki, varsayalım biz bunların tam tersini yaptık. Yaşayacağımız şey nedir? Dinlerde neler belirtiliyor? Hemen açıklamaya çalışayım. Eğer emirlere uymazsanız, çok büyük bir günah işleyeceğiniz ve akabinde büyük bir ihtimalle "cehennem" diye tabir edilen yere gideceğiniz inancı ile tehdit edilirsiniz. Buradan yola çıkarak yazımın başında değindiğim otorite kavramını düşünmenizi istiyorum. Otoritenin çok kez şiddet ve vahşet ile oluşturulmaya çalışıldığından bahsetmiştim. İşte varmaya çalıştığım nokta bu.

Dil, diğerlerine göre daha önemsiz bir etki yaratır. Dilin yarattığı otorite kavramları sadece ağzımıza takılan, normal hayatta saygı adına kullandığımız, akrabalık ile ilgisi olmayan söylemlerdir: "Dayı, baba ve daha fazlası…"

Yaşanılan bölgeye geldi sıra. Kendisi eğitim diye de açıklanabilir. İyi eğitim almış ülkelerin yüksek çoğunluğu unvanınıza değil kabiliyetlerinize değer veriyor olacaklardır. Oralarda da aile kavramı çok güçlüdür ama onlar için aile daha çok yönetilmesi gerekilen bir krallık gibi değil bir sevgi ortamıdır. Otorite çatışmaları görmeniz pek mümkün değildir.

Aileden sonra iş topluma gelir. Olay ailede başlamış ve büyümüştür. Şimdi çocuktaki bu istek, bu yönetme isteği topluma çevrilmiştir. Franz Kafka'nın "Dönüşüm" romanında bunun örneklerine rastlamamız mümkündür. Gregor'un kız kardeşi Grete gibi… Gregor'un kaldığı odayı kimseye temizletmeye izin vermeyişi küçük ama başarılı bir örnektir. Sorumluluk almıştır kendisince. Bu yük, ona bir süre sonra ağır gelir ve bundan vazgeçmek mecburiyetinde kalır.

Franz Kafka, bize hayatın gerçek yüzünü kendi bakış açısından anlatırken kelimelerini esirgememiş ve olayları alt anlamlar aracılığıyla tüm gerçekliği ile sunmuştur. Kitaplarını okuduktan sonra sahip olacağınız marjinal ve derin düşünceler ise size hayatta çok şey kazandıracaktır.

Kaynakça

Kafka, F. (1915). Dönüşüm (55. b.). (A. Cemal, Çev.) İstanbul (2016):
Can Sanat Yayınları.

KERİM NECDET BOZKURT HAZIRLIK/B

"8 Mart Dünya Kadınlar Günü"

Biz kadınları anlamak zordur derler. Peki, kim der bunu? Anlamayanlar mı anlamak istemedikleri için bahaneler bulanlar mı? 8 Mart'ta kadınlar için yapılan etkinlikleri izleyip sonra da 9 Mart'ta bunları unutmak değildir empati kurmak. Hatta unutmak bir yana hatırlayan da yok. Şu an ben 8 Mart'ta oturmuş bunları yazarken kaç kadın zor durumda, kaç kadın dövülüyor, kaç kadın öldürülüyor, hiç düşündünüz mü? Dilerdim ki hiç olmasaydı şu 8 Mart. Olmasına ihtiyaç bırakmasalardı şu insanlar. Ama yok. Onlar hep ezdiler kadını. Hiç düşünmediler "Ben kimim de yaratılmış en güzel canlıyı incitmeye kalkıyorum?" diye. Karşı çıkana ceza verdiler, isyan edene işkence çektirdiler. İnsanların eşit oldukları fikrini akıllarına dahi getirmediler. Çünkü onlar hep hükmetmek istediler. Zayıf nokta dini kullandılar. Daha küçücükken zihinlerin açılmasına izin vermediler. Oyaladılar, oyalattılar. Ama onlar da biliyordu kadının gücünü. Eğer eşitliğe, insanlığa izin verselerdi kendi iktidarları gidecekti.

PIRILSU KESKİNER 9/A

Kadınların bir gününü anlatayım size. Gün, sabahları çocuklarını uyandırmakla başlar. Bunun için sabahın köründe kalkar kadın… Onları uyandırdıktan sonra kahvaltı hazırlayarak devam eder güne. Evin reisi hâlâ uyurken... Çocuklar okula, babaları işe gider ve asıl gün şimdi başlar. İlk olarak çocukların ve kocasının her yerde olan artıklarını toplar, evi siler ve süpürür. Ardından diğerleri eve gelmeden yemeklerini hazırlayıp onları memnun etmeye çalışır, her gün. Hiç yorulmadan, bunları her gün durmadan yapması gerekir kadının, öyle değil mi? Tabii bunu yapmamız beklenir ama kadınlar çalışmak istediğinde ona tuhaf tuhaf bakışlar yollanır. Kadın neden çalışsın, neden özgür olabilme şansını yakalasın ki, değil mi? Öyle bir hayat yok maalesef. Evde mahkûm kalmamız gerek bizim. Peki, erkeklerin böyle yaşamasını söylesem… Olmaz, ama onlar aile reisi… Aile reisinin anlamı bu mudur sanıyorsunuz? Sonuçta Âdem, Havva için değil; Havva, Âdem için yaratıldı. Âdem, kendi başına yapamadığından...

VUSLAT ERGEZEN 9/A

Ben "8 Mart Dünya Kadınlar Günü"nün kutlanmasını istemiyorum!..

Garip bir istek bu, değil mi? Bunu hele hele bir kadının ağzından duymak garip geliyor, değil mi? Dışarıya adım attığı her saniye kendini tehlikede hisseden biri, neden sesini duyurabileceği bir gün olmasını istemez ki?

Bu konuyla ilgili çok şey okudum, dinledim ama hiçbir fikrin de gerçekleştiğini görmedim. O yüzden de aslında daha gerçekçi fikirleri olan ve bu konuda gerçekten savaşan kişilerle yazıştım. Hepsinin bana yazdığı cevap neredeyse aynıydı: "Sesimizi duyurmamız lazım!"

Asıl problem de burada başlıyor zaten, neden sesimizi duyurmak zorunda kalıyoruz? Neden istediğimiz şeyleri yaptığımızda -ki bunlara kimsenin karışma hakkı yokken- neden toplum algısı yüzünden "Sen kadınsın yapma!" ya da "Erkek olsaydın yapardın ama bence şimdi o kadar da iyi olmaz!" gibi yargılarla karşılaşıyoruz? Bunun cevabı aslında çok basit. İnsanlar kadınları aşağılamaya ve küçük görmeye o kadar alışmışlar ki kadınların da yönetici, doktor, mühendis olacaklarına inanmıyorlar. Hatta bence, bu fikirden korkuyorlar. Peki, biz insanlar korktuğumuz şeylerden nasıl kurtulmaya çalışırız? Onları susturarak, döverek hatta belki de öldürerek…

Ben, daha on altı yaşımdayım, kadına şiddetin hem sözel hem de fiziksel olarak durması için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorum. Çünkü ben yapmazsam, kim yapacak; şimdi yapmazsam, ne zaman yapılacak? Bu iki soru herkesin kendine sorması gereken sorular. Unutmayın, kadına olan şiddet günden güne artmakta ve biz ellerimiz bağlıymışçasına hiçbir şey yapmamaktayız… Hiçbir şey yapmadığımız için, "8 Mart Dünya Kadınlar Günü" diye kutlanır ama 8 Mart 1857 tarihinde ABD'nin New York kentinde yanarak ölen 126 işçi akla gelmez.

Unutmayın, bizim sesimizi duyurmak için bir gün bize yetmez.

Biz yapmazsak kim, şimdi yapmazsak ne zaman?

SELİN ÖZIŞIK 9/A

O yumuşak kalpli kadın, seni doğurarak yeryüzüne indirip sevgisiyle gökyüzüne çıkartabilir. Kadın, her şeyin başlangıcıdır. Kadın, hem ayakları üstünde durabilen hem de başkalarını düşünebilendir. Kadın narindir, bir kuş gibidir… Ona nazik davranmalı, onun başını okşamalısın. O, seni sen yapar. Buna rağmen her gün binlerce kadın şiddet görüyor. Kadın, sizi mutlu ederken onun yüzündeki morluklara, gözündeki korkuya nasıl dayanabiliyorsunuz? Ya cinayetler?.. Bir kadının elinden hayatını almak... Vereceği onca güzellik varken onun yaşamasına izin vermemek… Kadın cinayetleri sadece öldürülen insanın hayatını bitirmiyor, arkasında kalan insanların da hayatını bitiriyor. Şu ana kadar cinayete kurban giden kadınlar yaşasaydı sizce dünya bu kadar acımasız olur muydu? O, size daha sevgisini açamamışken gökyüzüne gidiyor. Kimse hayatından mahrum edilemez, hele ki suçu yokken. Şort giyip minibüse binmek ölümcül bir suç olabilir mi? Ya da gece geç saatte arkadaşlarla eğlenmek? Kadın, zevki simgeleyen sıradan bir obje olamaz. Kadın, kurak bir çölde kalan tek bir gül gibidir. O gül oradan koparılırsa o çölün diğer çöllerden farkı ne olur?

ESİN AKARTÜRK 9/B

Kadın, içinde bulunduğu her şeyi anlamlandıran ve renklendirendir. Kadın, aynı zamanda fedakarlıktır, acı çekmektir, çocuğu gelmeden uyuyamamaktır, her zorluğa göğüs germektir. Her şeye rağmen yaşamak, her şeye rağmen mutlu olabilmek ve her şeye rağmen ayakta dimdik durabilmektir. Kadın, bir obje değildir, erkeklerin yanında duran bir figüran hiç değildir. Kadın, istediği her şeyi yapabilendir. Kadın olmak, her gece eve korkuyla gitmek olmamalıdır. Kadın olmak, sadece evin işlerini yapmak, başkaları için yaşamak olmamalıdır.

Kaç kadın ve küçük kız cinayete kurban gitti?..

Kimin hakkı vardı yedi yaşındaki küçük bir kızı satmaya?..

O kız, on beş yaşında anne oldu. O da istemez miydi çocukluğunu yaşamayı, kırlarda koşup eğlenmeyi, okumayı, annesinin koynunda huzur bulmayı?

Kimse onlara değer vermedi sırf kız diye, kadın diye…

Kadınlar narindir, kırılırlar ama küllerinden yeniden doğarlar. Kadınlar isterlerse her şeyi başarırlar. Kadın demek, güç demektir.

YAĞMUR ÇELİK - 9/B

Sev kendini, sev kadını, sev insanları… Böyle bulursun hayatın anlamını. Romandaki aşk, evdeki anadır kadın… Bir çiçek kadar narin, bir kara kedi kadar bahtsızdır kadın… Sana sevgisini veren de kadın, senden dayak yiyen de… Eğer bir erkek evin direği ise tutunduğu topraktır kadın… Yazdaki karpuz, kıştaki kestanedir kadın… Senin anandır kadın, senin kardeşindir… Kadın, senin baharındır ama buna rağmen eziyet edilen de yine kadındır…

ÖMER CAN KÜÇÜKASLAN 9/B

Seni doğurarak yeryüzüne indiren, sevgisiyle de gökyüzüne çıkarandır kadın. Peki, günümüzde hiç bunu düşünüyor muyuz? Ya da bunun anlamına uygun hareket ediyor muyuz? Hiç sanmıyorum. Neredeyse her gün gazetelerde, haberlerde bir kadın cinayeti ya da kadınlara yapılan cinsel istismarları okuyoruz. Her okuduğumuzda sarsılıyoruz, fakat önüne geçemiyoruz. Türkiye'de eğer kadınsan gece sokaklarda dolaşmayacaksın, kısa giyinmeyeceksin. Eğer bunları yaparsan, tecavüze uğrasan bile, suç ne sana tecavüz edende ne de seni koruyamayan devlettedir; tek suçlusu sensin…. Mademki kadınlar bu kadar önemli, neden korkarak yaşıyoruz? Neden akşam yolda yürürken arkamıza bakma ihtiyacı duyuyoruz? Neden hâlâ kadının görevi kocasını mutlu etmekmiş gibi yansıtılıyor? Hâlâ bazı kirli zihniyetler kız çocuğun okumasını gereksiz bulup genç yaşta onları evlendirmeye kalkıyor. Ancak gelin görün ki bunu yapan o zihniyet, yarın karısını hastaneye götürdüğünde, elini beline koyup "Kadın doktor baksın." demesini çok iyi becerir. Uzun lafın kısası günümüzde, hâlâ erkeğin egemen olduğu şu günlerde kadının anlamının ne olduğu bilinmeden bir 8 Mart daha geçirilmesini istemediğim için bunları yazıyorum. Büyük bir ihtimalle ben bunları yazarken bir yerlerde başka bir kadın yine haksızlığa uğruyor, yine birilerinden yardım bekliyor.

GÜLSELİ AYSAN 9/B

Her varlığa gösterilen değer aynı mıdır? Tabi ki hayır. Erkeğin kadından üstün görüldüğü ortamlar ne yazık ki ülkemizde hâlâ var. "Bir kadın bir erkeğe hizmet etmek zorundadır, erkeğin dediği her şeye uymak zorundadır." zihniyeti hâlâ yaşamaktadır. Çünkü kadın; bu ülkede küçük yaşta ayıp olan şeyler öğretilmiş, mahallenin bakkalına bile tek başına gönderilmemiş, sırf insanlar bir şey der diye hataları büyükleri tarafından örtülmüş, "dişi" adını verdiğimiz varlıktır.

Tamam, insanların kafalarında bu tarz düşünceler geziniyor diyelim, fakat kadınların ruh hali ve psikolojisi ne olacak? Böyle düşünülen anlarda insanlar, kadını toplumun en alt kademesinde görüyorlar.

Bazı kadınlara şiirler yazılmış, bazı dönemlerde bazı toplumlarda en üst makamlarda yer bulmuş bu değerli varlık. Ne yazık bazen de aşağılanmış… Cahil kalmış insan toplulukları arasında kadın varlığı sadece göstermelik olarak yer alır. Sevilmez, sayılmaz kadın böyle yerlerde. Peki, kadınının ne istediği, ne hissettiği neden düşünülmemiş, neden sorulmamış böyle yerlerde? Bir kez bile olsun onun arzusu yapılmış mı? Ne yazık ki yine koskocaman bir "hayır" ile karşı karşıya kalıyoruz.

"Bir toplum, cinslerden yalnız birinin yüzyılımızın gerektirdiklerini elde etmesiyle yetinirse, o toplum yarı yarıya zayıflamış olur. Bizim toplumumuzun uğradığı başarısızlıkların sebebi, kadınlarımıza karşı ihmal ve kusurdur." Atatürk bu sözüyle "Erkek, kadından üstündür." düşüncesini ne güzel geçersiz kılıyor. Atamız medeni kanun ile kadınlara sosyal hakları tanımıştır ve tarihte kadınlara seçme ve seçilme hakkını en erken veren ülkelerden biri olarak adımızı tarihe geçirmiştir. Atatürk başka bir konuşmasında da kadınlarımızın Avrupa kadınlarına yetişeceğine hatta onları geçerek gelişeceklerine inandığını belirtmiştir. Mustafa Kemal, yaşadığı dönemde kadınlara eziyet veren zalimce davranışları fark etmiş ve onları bu kuyudan çıkarmıştır. Bugün kadınlığımızla ve kızlığımızla sokakta ne kadar rahat dolaşabiliyorsak onun sayesinde yapıyoruz bunların hepsini.

Kadın da en az bir erkek kadar tüm haklara sahiptir ve sahip olmalıdır. Sadece kocasının hanımı, evinin işçisi olamaz. "Kocası ne derse ona uymak zorundadır çünkü o reistir." gibi bir mantık kabul edilemez. Kadın en az erkek kadar düşünme özgürlüğüne, istediğini yapma kabiliyetine sahiptir. Babasının, kocasının isteğiyle hareket eden kadın da "ezilmiş kadın"dır.

EKİN SAVAŞ HAZIRLIK/B

Kadın, bir dalda açabilecek en güzel çiçektir. Dokunduğu her adamı, yürüdüğü her yolu da kendisi gibi çiçeklerle süsler.

Bir adamın ruhuna dokunmayı çoğu kadın becerebilir ama bir adamın bu kadar ince olduğuna çok nadir rastlarız. Zaten bana soracak olursanız erkekler alemi üçe ayrılır. Biri "ince ruhlu adamlar", diğeri "gelişme yolunda olan adamlar", sonuncusu ise "sadece yaşamsal faaliyetlerini yerine getiren erkekler". İnce ruhlu adamlarla karşılaşmak artık bir mucize haline geldi. Nereden mi anladım? Haberlerde izlediğim kadın cinayetlerinden, radyo kanallarından dinlediğim kadına uygulanan şiddetten, gazetelerde okuduğum kadın tacizlerinden... Bunlar sadece uzaktan haberdar olduklarım. Bunun dışında tanıklık ettiğim olaylar da bir hayli fazla.

Dünya, kadınlara dar gelir oldu artık. Her giydiklerine yorum yapılıyor. Gülümsemeleri bile "tahrik edici obje" haline geldi, insanlığın en güzel hali kadınların. Acıyorum, hem kadınımıza hem de kadını objeleştirmeye çalışan cahil halkımıza. Ben de bu ülkede yaşayan bir kadın olarak söyleyebilirim ki yürürken rahatsız edici dikizlemelere maruz kalmaktan iğrenmeye başladım.

Her gün kadınlara yapılan zulümlerden en az bir tanesini okumak bezdirdi beni. Her gün en az birinin, bir önceki günkü kadından daha vahşice şiddete maruz kaldığını görmekten bıkkınlık geldi. Bu kadın katillerinin annesinin, eşinin veya kardeşinin başına gelse bu yaşananlar, hemen kabadayılık ceketlerini üstlerine çekecekler ve ardı ardına cinayetler işleyecekler belki. Sanırım sorunun ana kaynağı empati kuramamaktan ve şiddete eğilimli olmaktan geçiyor. Bunca şeyin üstlerinde yarattığı baskıya dayanamayan kadınlarımız bedenen değil, ruhen ölmeye başlıyorlar, ki bence en acı olanı da bu. Bir insanın kendisine olan saygısını ve güvenini yitirmesi en zor şeydir bana göre. Bu değerlere sahip olamayan bir insan, kendinde yeniden hayata başlama isteğini bulmakta ya çok zorlanır ya da hiç bulamaz. Kadınlarımız, erkeklerimize kıyasla daha hassas olduklarından -lütfen yanlış anlaşılmasın, erkeklerin geneli için konuşmuyorum; sadece bu vahşeti ortaya koyanlardan bahsediyorum- kendilerini kaybetmenin acısına dayanamayarak intihara kalkışmayı bile deniyorlar. Hatta çoğunun -ne yazık ki- bu girişimde başarılı olduğunu söylemek mümkün.

Kadınlarımızı bu vahşetten artık uzak tutmanın bilincine varmalıyız, onları soldurmak yerine sevgiyle beslemeli ve büyütmeliyiz çünkü en başta da dediğim gibi "Kadın, bir dalda açabilecek en güzel çiçektir."

DİLA ERBAŞ 9/A

MÜLÂKAT

YAZAR, SENARİST VE METİN YAZARI CAN YILMAZ, NİL YILMAZ'IN SANAT, EDEBİYAT VE HAYAT ÜZERİNE SORULARINI CEVAPLADI...

NİL YILMAZ: Merhaba, kendinizden bahseder misiniz?

CAN YILMAZ: Merhaba, ben Can Yılmaz. 1968 yılında İstanbul'da doğdum. Metin yazarıyım. Yaklaşık 20 yıldır film senaryosu, tv dizisi, çocuklar için tiyatro oyunları, çeşitli dergilerde köşe yazıları, iki tane öykü kitabı yazdım. Kendi şirketimizde çalışmaktayım.

NİL YILMAZ: Küçükken hayaliniz neydi, nasıl birisi olmak isterdiniz?

CAN YILMAZ: Aslında küçükken kurduğum hayallere kavuştum diyebilirim. Çok küçük yaşlardan itibaren okumayı ve yazı yazmayı çok severdim ve şimdi yaptığım iş hayallerime çok uygun oldu. Biraz da şansım yaver gitti diyebilirim ama yine de çok okumak ve yazmak işimi bir hayli kolaylaştırdı.

NİL YILMAZ: Meslek seçiminizde neler etkili oldu?

CAN YILMAZ: Mesleğimi seçerken dediğim gibi biraz şansımın yardımı oldu, dahil olduğum işler beni yazmaya yönlendirdi ve metin yazarı olarak devam etmeme imkân sağladı. Yaptığım işle ilgili her türlü kitap, dergi, video vb. Her türlü materyali takip ederek kendimi geliştirdim ve hâlâ da geliştirmeye devam ediyorum. Yaptığımız işin insan ilişkileri ile fazlasıyla ilgisi var ve bu ilişki hayatın en önemli bölümünü oluşturuyor, yaşadığımız hayatla ilgili her gün her an yeni bir şey öğrenme imkânımız oluyor, bu da her yeni gün yeni şeyler öğrenmeye fırsat veriyor. Merak ve öğrenme duygusu bu meslekteki devam etme istediğini etkileyen en önemli faktörler.

NİL YILMAZ: Hedefinize ulaşırken birçok zorlukla savaşıp engebeli yerlerden geçmiş olmalısınız, bunları nasıl aştınız?

CAN YILMAZ: Hedefime ulaşırken karşıma çıkan en büyük engel -başta- kendime olan güvensizliğim oldu, bu kötü huyumun beni bir süre engellediğini söylemem yanlış olmaz. Güvensizliğimi yıllar içinde yendim. Kendime ve yaptığım işlere güvenmeye başladıktan sonra her şey daha hızlı ilerledi. Bir zorluk ve engel de elbette ki "Yapamazsın." diyen çevremdeki insanlar oldu ama onları da dinlemeyerek doğru bildiğim yolda ilerledim. Hayatın içinde karşımıza çıkan en büyük tehlike "Olmaz, yapılmaz, beceremezsin." diyen arkadaşlar veya ailemiz olabiliyor. Bu tehlikeden hızla kaçıp kendimizi geliştirmeye devam etmeli, başarılı olarak "Olmaz." diyenlere en güzel cevabı vermeliyiz diye düşünüyorum.

NİL YILMAZ: Başarılı bir insanın davranışları nasıl olmalıdır?

CAN YILMAZ: Yaptıkları işlerde başarılı olmuş insanların biyografilerini okuduğumuzda karşımıza çıkan en büyük gerçek şu oluyor; bu insanlar hiç vazgeçmemiş, karşılarına çıkan engellerden korkmamış ve çalışmaya devam etmişler ve bir gün mutlaka başarıya ulaşmışlar. O nedenle başarılı bir insan olmak için en önemli kural vazgeçmemek, hata yapsan da çalışmaya, öğrenmeye, araştırmaya devam etmek. Kişi, iyi bir eğitimin yanında kişisel gelişime önem vermeli, bol seyahat etmeli, çok okumalı, yaptığı hatalardan ders çıkarmalıdır.

NİL YILMAZ: Şu anda yaptığınız işin dışında ne iş yapmak isterdiniz?

CAN YILMAZ: Şu anda yaptığım işten memnunum zira fırsat buldukça oyunculuk yapma fırsatım da oluyor ama yine de bu işi yapmasaydım tiyatrocu olmak isterdim.

NİL YILMAZ: Ulaşamadığınız biri ile tanışıp sohbet etme olanağınız olsaydı bu kim olurdu? Ondan neler öğrenmek isterdiniz?

CAN YILMAZ: İçinde bulunduğum zaman diliminde ulaşmak istediğim herkese bir iki telefon görüşmesi yaparak ulaşabilirim aslında ama geçmiş zamanlar içinde sohbet etmek istediğim birkaç tarihsel kişilik var; bunlardan biri Fatih Sultan Mehmet olurdu; Hitler ile konuşmak isterdim, ona birkaç sorum var; Atatürk ile oturup bir yemek yemek isterdim.

NİL YILMAZ: Sizi en çok ne kızdırıyor? Bu kızgınlıkla baş edebiliyor musunuz? Edemiyorsanız, neden?

CAN YILMAZ: Beni en çok kızdıran şey, başkalarının hayatlarına müdahale edenler. Bu tip insanlardan uzak durmaya çalışırım. Bu kızgınlıkla baş etmek için mümkün olduğunca az konuşur, mümkün olduğunca birilerinin hayatı hakkında konuşmam.

NİL YILMAZ: On sene sonraki hayatınızda bugünden farklı neler olacak?

CAN YILMAZ: On sene sonra ne değişecek, on yaş daha yaşlı olacağım, bu kesin. Teknolojinin hızını takip etmek mümkün değil, ben çocukken gelecek ile ilgili kitaplarda bile okumadığımız şeyler şimdi sizlerin, çocuklarımızın elinin altında ve kolay ulaşılabilir bir hale geldi. On sene sonra belki uçan arabalar olmayacak ama şimdi hayalimizde olmayan birçok yenilik evimizde, iş yerlerimizde, sokaklarda karşımıza çıkacaktır.

NİL YILMAZ: Bir film yapmaya karar verseniz adı ve konusu ne olurdu?

CAN YILMAZ: Hemen hemen iki yılda bir film yapıyoruz ama benim tek başıma senaryosunu yazıp belki yönetmenliğini de yapacağım bir iş yaparsam sanırım komedi olmaz, biraz daha kara mizah örneklerine yakın bir drama olabilir. İsmi konusunda yazmadan bir şey demeyeyim, yaparsak bir anda ortaya çıkar o.

NİL YILMAZ: Başarınızda ailenizin rolü nedir?

CAN YILMAZ: Başarı, göreceli bir kavram… Ama evet… Güzel işler, insanları mutlu eden projelerin içinde olduğumu söyleyebilirim. Elbette ki bu işleri yaparken içinde yaşadığım ailemin önemi büyük, onların bana yıllar içinde yaptığı katkının izlerini yaptığım işlerde görebilirsiniz. Fedakârlık yapmak gerekiyor; zamanı dikkatli kullanamadığım zamanlarda ailemi ihmal ettiğim, onlara yeteri kadar zaman ayıramadığım günler, bazen haftalar oluyor. Bu durumlarda onların bana verdiği desteği hissediyorum. Ortaya çıkan her güzel projede elbette ki onların bana sağladığı imkân ve bana bıraktıkları zamanın önemi büyük. Ailemin her üyesine teşekkür ederim.

NİL YILMAZ: Hobileriniz var mı?

CAN YILMAZ: Aslında hobim de biraz yaptığım işle ilgili, hobi sayılır mı bilmiyorum. Hobim kitap okumak, mesleki literatürü takip etmek ve bol bol film seyretmek. İyi ve kötü fark etmeksizin her filmi mutlaka izlemek.

NİL YILMAZ: Son olarak ne söylemek istersiniz?

CAN YILMAZ: Son olarak şunu söylemek isterim, şimdiki yaşınızın kıymetini bilerek yaşayın. Büyüdüğünüzü unutmayın, yaşadığınız her gün yeni bir şeyler öğrenin. Çok okuyun, çok araştırın. Okulunuzu sevin ve size yeni bilgiler öğreten tüm insanlara saygı ve sevgi duyun.

NİL YILMAZ: Vakit ayırıp sorularıma cevap verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

CAN YILMAZ: Ben de bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Okul hayatınızda başarılar dilerim.

ÖMER HAYYAM'IN "RUBAİ-LER"İYLE BURÇ-LAR İÇİN EDEBİ YORUM-LAR

Oğlak

Yeryüzünü gül bahçesine çevirmekten,
Daha güzeldir bir insanı sevindirmen.
Bir kulu azat edenden daha büyüktür,
Bir hür insanı iyilikle kul edebilen.
Bir insanı sevindirmekten daha güzel ne olabilir ki!
Onun güzel dileklerini al, bu ay sana çok yardımı olacak.

Yengeç

Varlık yokluk derdini aklından sil,
Bırak öteleri de kendini bil
Doldur şarabı, geniş bir nefes al;
Kaç nefes alacağın belli değil.
Önüne çıkan hiçbir engelin seni yıldırmasına izin verme.
Dur ve hayatın tadını çıkart her şey çok geç olmadan.

Koç

Düşünce göklerinin baş konağı sevgidir sevgi;
Gençlik destanının baş yaprağı sevgidir, sevgi.
Ey sevginin sırlarından habersiz yaşayanlar,
Bilin ki tüm varlığın baş kaynağı sevgidir sevgi.
Duygusal yönün diğer yönlerine ağır basıyor.
Koç burcu kişisi, çok sever ama kimse anlamaz.

Başak

Yaşamak elindeyken bugüne bugün,
Ne diye bırakır, yarını düşünürsün?
Geçmiş gelecek, kuru sevda bütün bunlar;
Kadrini bilmeğe bak avucundaki ömrün
Ey olgunlaşan başak! Yarına bakma, bugünü yaşa.
Ne yaşayacağını bırak, kendini tanımaya bak.

İkizler

Bir sır daha var, çözdüklerimizden başka!
Bir ışık daha var, ışıklardan başka.
Hiçbir yaptığınla yetinme, geç öteye:
Bir şey daha var bütün yapıtlardan başka.
Yaptıklarınla yetinme, ilerisini düşün,
inan ki yapılan her şeyin daha ilerisi de var senin için.

Terazi

Bir yürek ki yanmaz, yürek denir mi ona?
Sevmek haram, yüreğinde ateş olmayana.
Bir gününü sevgisiz geçirdinse, yazık:
En boş geçen günün o gündür, inan bana.
Birini sevmeden bir gününü geçirme.
İster aileni ister sevgilini sev, ama sevmekten sakın kaçınma.

Boğa

Yarım somunun var mı? Bir ufak da evin?
Kimselerin kulu kölesi değil misin?
Kimsenin sırtından geçindiğin de yok ya?
Keyfine bak en hoş dünyası olan sensin.
Hayatındaki küçük sorunları kafana takma
en ufak güzelliklere bile şükret.

Kova

Bilgenin yüreğinde her dilek,
Anka kuşu gibi gizli gerek.
Damla nasıl inci olur denizde,
Sedefler içinde gizlenerek?
Yaptığın hatalardan pişman olma, hata yapmaktan korkma;
onların hepsi bir deneyim senin için.

Akrep

Feleğin çarkı dönmeyecek madem muradımca,
Gökler ha yedi kat olmuş, ha sekiz, bana ne?
Ölüm bütün isteklerimi yok ettikten sonra,
Ha dağda kurt yemiş beni, ha mezarda karınca.
Karamsar olma bu kadar, yaşadığın güzel günleri unutma ki
yaşanacak daha güzel günler için heveslin kalsın.

Balık

Yıllar günler gibi geçti gider;
:rde o eski dertler, sevinçler?
:laya aldırmaz aklı olan:
ı da her şey gibi geçer, der.
şına ne gelirse gelsin her şeye rağmen içinde hep bir umut
yle,
nkâ balık bilir ki umutlu olmadan mutlu olunmaz.

n
de çocuktuk, bir şeyler öğrendik;
klerimizle övündük, eğlendik.
oldu, bu oldu da ne oldu sonra?
ulut gibi geldik, yel gibi geçtik.
..., birini unutman zor değil; yeter ki iste.

! Yıldıramazsın beni ne yapsan;
den de korkmam, er geç ölür insan.
nek elimizde değil ki bizim:
şamamak beni tek korkutan.
isi, anlamını kaybeden insanı, kim olursa olsun, umursamaz!

PELİNSU ÖZDOLAP 10/B

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

Anaokulu - İlkokul - Ortaokul - Lise

Alman Liseliler Geleneği ile Güçlü Bir Geleceğe...

Alkent 2000 Mahallesi Mehmet Yeşilgül Caddesi No: 7
Büyükçekmece / İstanbul

Tel: +90 212 886 88 40 Faks: +90 212 886 88 55
E-posta: info@alkev.k12.tr

www.alkev.k12.tr

f/Alkevofficial /@AlkevOkullari /Alkev Özel Okulları